

○ คำพิพากษา
(อุทธรณ์)

คดีหมายเลขดำที่ อบ. ๑๔๖/๒๕๕๙
คดีหมายเลขแดงที่ อบ. ๒๔๑/๒๕๖๖

ในพระปรมาภิไธยพระมหากษัตริย์

ศาลปกครองสูงสุด

วันที่ ๑๓ เดือน กรกฎาคม พุทธศักราช ๒๕๖๖

ระหว่าง	{	นายสมศักดิ์ เจียมธีรสกุล	ผู้ฟ้องคดี
		อธิการบดีมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ ที่ ๑ คณะกรรมการข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษา ที่ ๒	ผู้ถูกฟ้องคดี

เรื่อง คดีพิพาทเกี่ยวกับการที่เจ้าหน้าที่ของรัฐออกคำสั่งโดยไม่ชอบด้วยกฎหมาย

ผู้ฟ้องคดี ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ อุทธรณ์คำพิพากษาศาลปกครองกลาง
คดีหมายเลขดำที่ บ. ๔๐๘/๒๕๕๘ หมายเลขแดงที่ บ. ๓๘/๒๕๕๙

คดีนี้ผู้ฟ้องคดีฟ้องว่า เมื่อครั้งที่ผู้ฟ้องคดีเป็นข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษา
ตำแหน่งอาจารย์ ภาควิชาประวัติศาสตร์ คณะศิลปศาสตร์ สังกัดมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์
ได้รับความเดือดร้อนหรือเสียหายจากการที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ มีคำสั่งที่ ๓๕๖/๒๕๕๘ ลงวันที่ ๒๓
กุมภาพันธ์ ๒๕๕๘ ไล่ผู้ฟ้องคดีออกจากราชการ โดยอ้างเหตุว่า ผู้ฟ้องคดีไม่มาปฏิบัติราชการ
และรับมอบหมายภาระงานสอน อันเป็นการจงใจไม่ปฏิบัติหน้าที่ราชการตามระเบียบ แบบแผน
ของทางราชการ ในเรื่องการลาและการปฏิบัติตามคำสั่งผู้บังคับบัญชา ทำให้มหาวิทยาลัยฯ
ได้รับความเสียหายอย่างร้ายแรง และเป็นการละทิ้งหน้าที่ราชการติดต่อในคราวเดียวกันเป็นเวลา
เกินกว่าสิบห้าวันโดยไม่มีเหตุผลอันสมควร ถือเป็นการกระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรง ผู้ฟ้องคดีเห็นว่า
คำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ดังกล่าวไม่ชอบด้วยกฎหมาย เนื่องจากก่อนมีคำสั่งผู้ฟ้องคดีถูกดำเนินคดี

ในข้อหา...

ในข้อหาความผิดตามมาตรา ๑๑๒ แห่งประมวลกฎหมายอาญา และเมื่อวันที่ ๑๒ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๗ มีคนร้ายใช้อาวุธปืนยิงบ้านของผู้ฟ้องคดี ผู้ฟ้องคดีจึงได้ยื่นเรื่องต่อคณะศิลปศาสตร์ เมื่อวันที่ ๑๖ พฤษภาคม ๒๕๕๗ ขออนุญาตลาไปปฏิบัติงานภายในประเทศเพื่อเพิ่มพูนความรู้ทางวิชาการเพื่อทำวิจัย เรื่อง ปรัชญาประวัติศาสตร์และสังคมของเฮเกล เป็นเวลา ๑ ปี นับตั้งแต่วันที่ ๑ สิงหาคม ๒๕๕๗ ถึงวันที่ ๓๑ กรกฎาคม ๒๕๕๘ ซึ่งหัวหน้าภาควิชาประวัติศาสตร์และคณะศิลปศาสตร์พิจารณาแล้วเห็นควรอนุมัติ และได้เสนอเรื่องให้คณะกรรมการประจำคณะศิลปศาสตร์พิจารณา โดยระหว่างรอการอนุมัติผู้ฟ้องคดีได้ปฏิบัติหน้าที่ราชการตามปกติ ต่อมา เมื่อวันที่ ๒๔ พฤษภาคม ๒๕๕๗ คณะรักษาความสงบแห่งชาติได้มีคำสั่งเรียกให้ผู้ฟ้องคดีไปรายงานตัว แต่ผู้ฟ้องคดีไม่ได้ไปรายงานตัว จากนั้น ในวันที่ ๑๘ ธันวาคม ๒๕๕๗ คณะศิลปศาสตร์ได้มีหนังสือแจ้งผู้ฟ้องคดีว่า ตามที่ผู้ฟ้องคดีได้ขอลาไปปฏิบัติงานเพื่อเพิ่มพูนความรู้ทางวิชาการนั้น ภาควิชาได้ส่งเอกสารไปตั้งแต่เดือนมิถุนายน ๒๕๕๗ เป็นเวลากว่า ๖ เดือนแล้ว แต่ฝ่ายวิชาการของมหาวิทยาลัยฯ ยังไม่ได้พิจารณาและแจ้งกลับมา ซึ่งเหลือเวลาอีกเพียง ๓ สัปดาห์ ก็จะเปิดเรียนภาคการศึกษาที่ ๒ ปีการศึกษา ๒๕๕๗ กรรมการภาควิชาประวัติศาสตร์จึงเห็นควรให้ผู้ฟ้องคดีกลับมาปฏิบัติราชการ ผู้ฟ้องคดีเกรงว่า จะมีภัยอันตรายต่อสิทธิเสรีภาพและความปลอดภัยในชีวิตและร่างกายอย่างร้ายแรง กรณีจึงมีเหตุจำเป็นทำให้ไม่สามารถไปปฏิบัติราชการได้ตามปกติ อีกทั้งการพิจารณาให้ผู้ฟ้องคดีลาไปปฏิบัติงานเพื่อเพิ่มพูนความรู้เป็นไปอย่างล่าช้า ผู้ฟ้องคดีจึงได้ยื่นหนังสือขอลาออกจากราชการ เมื่อวันที่ ๑๙ ธันวาคม ๒๕๕๗ โดยให้มีผลตั้งแต่วันที่ ๓๐ ธันวาคม ๒๕๕๗ เป็นต้นไป ต่อมา เมื่อวันที่ ๒๖ ธันวาคม ๒๕๕๗ คณะศิลปศาสตร์ได้มีหนังสือแจ้งให้ผู้ฟ้องคดีกลับมาปฏิบัติราชการ โดยด่วน และเมื่อวันที่ ๒๓ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๘ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้มีคำสั่งมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ ที่ ๓๕๖/๒๕๕๘ ลงโทษไล่ผู้ฟ้องคดีออกจากราชการ โดยที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ยังไม่มีคำสั่งอนุมัติคำขอลาไปปฏิบัติงานภายในประเทศเพื่อเพิ่มพูนความรู้ทางวิชาการ และยังไม่ได้อนุมัติหนังสือขอลาออกจากราชการของผู้ฟ้องคดีแต่อย่างใด ทั้งนี้ ผู้ฟ้องคดีไม่ได้ตั้งใจไม่ปฏิบัติหน้าที่ตามระเบียบแบบแผนของทางราชการ และไม่ได้ตั้งใจที่จะไม่ปฏิบัติตามคำสั่งของผู้บังคับบัญชา แต่เนื่องจากผู้ฟ้องคดีถูกข่มขู่คุกคามทั้งทางตรงและทางอ้อมจากคณะบุคคลทั้งก่อนและหลังการรัฐประหาร จึงจำเป็นที่ผู้ฟ้องคดีต้องอยู่ในที่ปลอดภัยเพื่อให้พ้นจากการข่มขู่ ทำให้ไม่สามารถไปปฏิบัติราชการได้ ประกอบกับการเรียกให้ผู้ฟ้องคดีไปรายงานตัวไม่ชอบด้วยกฎหมาย การไม่มาปฏิบัติงานของผู้ฟ้องคดีจึงมีเหตุสมควร ไม่ใช่เป็นการละทิ้งราชการโดยไม่มีเหตุอันสมควร อีกทั้งผู้ฟ้องคดีได้แสดงเจตนาลาออกทันที เพื่อรับผิดชอบเหตุที่ผู้ฟ้องคดีไม่สามารถมาทำการสอนได้ การที่ผู้ฟ้องคดีไม่แจ้งเหตุจำเป็นที่ไม่ได้กลับมาปฏิบัติราชการตามคำสั่งคณะศิลปศาสตร์เป็นหนังสือต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ หรือคณะศิลปศาสตร์ เนื่องจากเห็นว่าผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จะมีคำสั่งอนุมัติหนังสือขอลาออกของผู้ฟ้องคดี

/ในภายหลัง...

ในภายหลัง ประกอบกับผู้ฟ้องคดีไม่ได้มีพฤติการณ์อันจะทำให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ เสียชื่อเสียง หรือเสียหายในทรัพย์สิน ในทางกลับกันที่ผู้ฟ้องคดีไม่ไปรายงานตัวต่อคณะรัฐประหารเป็นการยึดมั่น ในจรรยาบรรณของข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษาที่ต้องสนับสนุนการปกครองในระบอบ ประชาธิปไตยอันมีพระมหากษัตริย์ทรงเป็นประมุข การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ มีคำสั่งไล่ผู้ฟ้องคดี ออกจากราชการจึงเป็นคำสั่งที่ไม่ชอบด้วยกฎหมาย และเป็นการใช้ดุลพินิจไม่เหมาะสม ตามประกาศ ก.พ.อ. เรื่อง มาตรฐานการลงโทษทางวินัยข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษา ลงวันที่ ๒๘ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๐ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จะต้องใช้ดุลพินิจในการสั่งลงโทษให้เหมาะสม เป็นธรรม เป็นไปตามหลักความได้สัดส่วน และผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสองต้องพิจารณาสภาพของเรื่อง พฤติการณ์แวดล้อม เหตุผลความจำเป็นประกอบด้วย มิใช่อ้างเพียงมติคณะรัฐมนตรี แล้วลงโทษไล่ผู้ฟ้องคดีออกจากราชการเนื่องจากเป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรง โดยไม่คำนึงถึง ข้อเท็จจริง ซึ่งมติคณะรัฐมนตรีเป็นเพียงระเบียบภายในฝ่ายปกครองที่กำหนดแนวทาง การลงโทษข้าราชการ หากได้มีผลทางกฎหมายเป็นการหักล้างบทบัญญัติของกฎหมายระดับ พระราชบัญญัติ อีกทั้งตามมาตรา ๓๗ แห่งพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๓๙ บัญญัติว่า คำสั่งทางปกครองจะต้องให้เหตุผลไว้ด้วย ซึ่งเหตุผลนั้นต้องประกอบด้วย ข้อเท็จจริงอันเป็นสาระสำคัญ ข้อกฎหมายที่อ้างอิง ตลอดจนข้อพิจารณาและข้อสนับสนุน การใช้ดุลพินิจ ถึงแม้ว่าคำสั่งลงโทษและคำวินิจฉัยอุทธรณ์จะประกอบไปด้วยข้อเท็จจริงและ ข้อกฎหมายก็ตาม แต่หากไม่ปรากฏข้อพิจารณาและข้อสนับสนุนในการใช้ดุลพินิจ ย่อมเป็น การลงโทษที่ไม่เป็นธรรม ผู้ฟ้องคดีได้มีหนังสือลงวันที่ ๑๖ มีนาคม ๒๕๕๘ อุทธรณ์คำสั่งลงโทษ ต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ และเมื่อวันที่ ๑๔ เมษายน ๒๕๕๘ ประเทศฝรั่งเศสได้ให้สถานะผู้ลี้ภัย แก่ผู้ฟ้องคดีและอนุญาตให้พักอาศัยอย่างถาวร ต่อมา ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ พิจารณาอุทธรณ์ของ ผู้ฟ้องคดีแล้วมีมติให้ยกอุทธรณ์ และแจ้งให้ผู้ฟ้องคดีทราบตามหนังสือสำนักงานคณะกรรมการ การอุดมศึกษา ที่ ศธ ๐๕๙๒(๓)๑.๙/๖๒๖๖ ลงวันที่ ๙ มิถุนายน ๒๕๕๘ ผู้ฟ้องคดีจึงนำคดี มาฟ้องต่อศาลปกครองชั้นต้น

ขอให้ศาลมีคำพิพากษาหรือคำสั่ง ดังนี้

๑. เพิกถอนคำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ตามคำสั่งมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ ที่ ๓๕๖/๒๕๕๘ ลงวันที่ ๒๓ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๘ ที่ลงโทษไล่ผู้ฟ้องคดีออกจากราชการ
๒. เพิกถอนคำวินิจฉัยอุทธรณ์ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ที่มีมติให้ยกอุทธรณ์ แจ้งตามหนังสือสำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษา ที่ ศธ ๐๕๙๒(๓)๑.๙/๖๒๖๖ ลงวันที่ ๙ มิถุนายน ๒๕๕๘

ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ให้การว่า เมื่อวันที่ ๑๖ พฤษภาคม ๒๕๕๗ ผู้ฟ้องคดี ได้ยื่นหนังสือขอลาไปปฏิบัติงานเพื่อเพิ่มพูนความรู้ทางวิชาการเพื่อทำวิจัย เรื่อง ปรัชญา

/ประวัติศาสตร์...

ประวัติศาสตร์และสังคมของเฮเกล กำหนดระยะเวลา ๑ ปี นับตั้งแต่วันที่ ๑ สิงหาคม ๒๕๕๗ ถึงวันที่ ๓๑ กรกฎาคม ๒๕๕๘ ต่อคณบดีคณะศิลปศาสตร์ เป็นการลาโดยปลอดการสอน ไปปฏิบัติงานวิจัยเพื่อเพิ่มพูนความรู้ทางวิชาการ ในปีการศึกษา ๒๕๕๗ ตามโครงการเดิมที่ได้ขอไว้ในปีการศึกษา ๒๕๕๕ ซึ่งที่ประชุมกรรมการภาควิชาประวัติศาสตร์มีมติอนุมัติการลาไปปฏิบัติงานฯ ต่อมา เมื่อวันที่ ๒๓ พฤษภาคม ๒๕๕๗ หัวหน้าภาควิชาอนุมัติให้ผู้ฟ้องคดีไปปฏิบัติงานภายในประเทศฯ และในวันที่ ๒๓ มิถุนายน ๒๕๕๗ ที่ประชุมคณะกรรมการประจำคณะฯ เห็นว่า ผู้ฟ้องคดีเคยได้รับอนุมัติให้ไปปฏิบัติงานเพื่อเพิ่มพูนความรู้ในเรื่องเดียวกัน ระหว่างวันที่ ๑ มิถุนายน ๒๕๕๕ ถึงวันที่ ๓๐ กันยายน ๒๕๕๕ แต่ภาควิชาประสบปัญหา ไม่มีผู้สอนในรายวิชาบังคับจึงจำเป็นต้องขอให้ผู้ฟ้องคดีกลับมาสอนตามปกติ แต่ไม่ได้ทำเรื่องยกเลิกการลา จึงมีมติเห็นชอบให้ยกเลิกการลาไปปฏิบัติงานในปีการศึกษา ๒๕๕๕ และให้ตรวจสอบคุณสมบัติให้ครบถ้วน เพื่อเสนอผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ พิจารณาต่อไป ต่อมา เมื่อวันที่ ๒๖ มิถุนายน ๒๕๕๗ คณบดีคณะศิลปศาสตร์ขออนุมัติยกเลิกการลาในครั้งก่อนของผู้ฟ้องคดีต่อรองอธิการบดีฝ่ายวิชาการ และในวันที่ ๘ สิงหาคม ๒๕๕๗ ผู้ช่วยอธิการบดีฝ่ายวิชาการแจ้งคณะศิลปศาสตร์ว่า หลักฐานที่ส่งมาไม่เพียงพอต่อการพิจารณา หัวหน้าภาควิชาจึงส่งหลักฐานให้ฝ่ายวิชาการ เมื่อวันที่ ๒๖ สิงหาคม ๒๕๕๗ คณะศิลปศาสตร์มีหนังสือถึงฝ่ายวิชาการเมื่อวันที่ ๙ กันยายน ๒๕๕๗ เพื่อขออนุมัติการไปปฏิบัติงานภายในประเทศฯ ของผู้ฟ้องคดี ต่อมา เมื่อวันที่ ๑๑ ธันวาคม ๒๕๕๗ รองอธิการบดีฝ่ายวิชาการแจ้งคณบดีคณะศิลปศาสตร์ เพื่อขอทราบข้อมูลการปฏิบัติงานของผู้ฟ้องคดี และในวันที่ ๒๒ ธันวาคม ๒๕๕๗ คณบดีคณะศิลปศาสตร์แจ้งรองอธิการบดีฝ่ายวิชาการว่า ผู้ฟ้องคดีไม่ได้มาปฏิบัติราชการ รองอธิการบดีฝ่ายวิชาการจึงมีหนังสือ ที่ ศธ ๐๕๑๖.๐๖/๑๘๕ ลงวันที่ ๒๘ มกราคม ๒๕๕๘ ยกเลิกการขออนุมัติลาไปปฏิบัติงานภายในประเทศฯ ของผู้ฟ้องคดี เนื่องจากผู้ฟ้องคดีมิได้ปฏิบัติงานในมหาวิทยาลัยแล้ว โดยที่ระเบียบทบวงมหาวิทยาลัย ว่าด้วยการให้ข้าราชการไปปฏิบัติงานเพื่อเพิ่มพูนความรู้ทางวิชาการ พ.ศ. ๒๕๒๓ แก้ไขเพิ่มเติมถึงปัจจุบัน (ฉบับที่ ๔) พ.ศ. ๒๕๕๔ ข้อ ๖ กำหนดให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ เป็นผู้พิจารณาอนุมัติให้ข้าราชการในสังกัดไปปฏิบัติงานเพื่อเพิ่มพูนความรู้ทางวิชาการ โดยให้ผู้ไปปฏิบัติงานยื่นคำขอเสนอต่อหัวหน้าภาควิชาเพื่อเสนอความเห็นต่อกรรมการประจำคณะ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ พิจารณาตามลำดับชั้นการบังคับบัญชา แต่เป็นไปโดยล่าช้า เหลือเวลาอีกเพียง ๓ สัปดาห์ จะเริ่มเปิดเรียนภาคการศึกษาที่ ๒ ปีการศึกษา ๒๕๕๗ หัวหน้าภาควิชาจึงมีหนังสือลงวันที่ ๑๘ ธันวาคม ๒๕๕๗ แจ้งผู้ฟ้องคดีให้กลับมาปฏิบัติราชการและมอบหมายภาระงานสอนแก่ผู้ฟ้องคดี แต่ผู้ฟ้องคดีมิได้กลับมาปฏิบัติราชการ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จึงมีคำสั่งที่ ๒๕๙๙/๒๕๕๗ ลงวันที่ ๑๙ ธันวาคม ๒๕๕๗ แต่งตั้งคณะกรรมการสอบข้อเท็จจริง และคณะกรรมการสอบข้อเท็จจริงมีความเห็นว่า แม้การขอลาไปปฏิบัติงานภายในประเทศฯ ของผู้ฟ้องคดีจะได้รับความเห็นชอบจากหัวหน้าภาควิชา

/และคณะกรรมการ...

และคณะกรรมการประจำคณะศิลปศาสตร์แล้วก็ตาม แต่ยังไม่ได้รับอนุมัติจากผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ กรณีจึงยังถือไม่ได้ว่าผู้ฟ้องคดีได้รับอนุมัติให้ไปปฏิบัติงานภายในประเทศฯ ซึ่งต่อมาหัวหน้าภาควิชา ได้มีหนังสือลงวันที่ ๑๘ ธันวาคม ๒๕๕๗ แจ้งให้ผู้ฟ้องคดีกลับมาปฏิบัติงาน แต่ผู้ฟ้องคดี มิได้มาปฏิบัติราชการ พฤติการณ์ของผู้ฟ้องคดีอาจเข้าข่ายเป็นการกระทำผิดวินัย กรณีละทิ้ง หน้าที่ราชการติดต่อกันในคราวเดียวกันเป็นเวลาเกินกว่าสิบห้าวันโดยไม่มีเหตุผลอันสมควร หรือละทิ้ง หน้าที่ราชการติดต่อกันในคราวเดียวกันเป็นเวลาเกินกว่าสิบห้าวัน โดยมีพฤติการณ์อันแสดงถึงความจงใจ ไม่ปฏิบัติตามระเบียบของทางราชการ และฐานจงใจไม่ปฏิบัติตามกฎหมาย ระเบียบ แบบแผน ของทางราชการ ต่อมา ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ มีคำสั่งที่ ๘๖/๒๕๕๘ ลงวันที่ ๒๖ มกราคม ๒๕๕๘ แต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนวินัยผู้ฟ้องคดี ในการดำเนินการสอบสวนวินัย คณะกรรมการสอบสวน ได้มีหนังสือ ที่ ศธ ๐๕๑๖.๕๐/๕๗ ลงวันที่ ๑๐ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๘ ส่งบันทึกการแจ้ง และรับทราบข้อกล่าวหาและสรุปพยานหลักฐานที่สนับสนุนข้อกล่าวหาให้ผู้ฟ้องคดีทราบ พร้อมกับให้โอกาสผู้ฟ้องคดียื่นคำชี้แจงแก้ข้อกล่าวหา แต่ผู้ฟ้องคดีมิได้ชี้แจงแก้ข้อกล่าวหา เป็นหนังสือ คณะกรรมการสอบสวนพิจารณาแล้วเห็นว่า ผู้ฟ้องคดียังมีได้รับอนุมัติให้ไปปฏิบัติงาน ภายในประเทศฯ เมื่อภาควิชาประวัติศาสตร์และคณะศิลปศาสตร์มีหนังสือลงวันที่ ๑๘ ธันวาคม ๒๕๕๗ แจ้งให้ผู้ฟ้องคดีทราบว่า ระยะเวลาได้ล่วงเลยไปถึง ๖ เดือนแล้ว ยังไม่ได้รับการพิจารณา อนุมัติจากมหาวิทยาลัยฯ จึงให้ผู้ฟ้องคดีกลับมาปฏิบัติราชการ และมอบหมายภาระงานสอน ในภาคการศึกษาที่ ๒ ปีการศึกษา ๒๕๕๗ แต่ผู้ฟ้องคดีไม่กลับมาปฏิบัติราชการ และยังได้ยื่นหนังสือ ลงวันที่ ๑๙ ธันวาคม ๒๕๕๗ ขอลาออกจากราชการ โดยให้มีผลตั้งแต่วันที่ ๓๐ ธันวาคม ๒๕๕๗ ต่อมา คณะศิลปศาสตร์ได้มีหนังสือลงวันที่ ๒๖ ธันวาคม ๒๕๕๗ แจ้งผู้ฟ้องคดีให้กลับมาปฏิบัติราชการ แต่ผู้ฟ้องคดียังคงเพิกเฉย จากนั้น ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ มีคำสั่งไม่อนุมัติการลาไปปฏิบัติงานในประเทศฯ ของผู้ฟ้องคดี พฤติการณ์ของผู้ฟ้องคดีเป็นการจงใจไม่ปฏิบัติหน้าที่ตามระเบียบ แบบแผน ของทางราชการเรื่องการลา และไม่ปฏิบัติตามคำสั่งผู้บังคับบัญชาซึ่งสั่งในหน้าที่ราชการโดยชอบ ด้วยกฎหมาย ทำให้มหาวิทยาลัยฯ ได้รับความเสียหายอย่างร้ายแรงแก่ชื่อเสียงและทรัพย์สิน ซึ่งเป็นเงินเดือนและเงินสวัสดิการอื่นๆ ที่มหาวิทยาลัยฯ และคณะศิลปศาสตร์ได้จ่ายให้แก่ผู้ฟ้องคดี ในระหว่างระยะเวลานั้น เป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรง นอกจากนี้ การที่ผู้ฟ้องคดีไม่มาปฏิบัติราชการ ตั้งแต่วันที่ ๑ สิงหาคม ๒๕๕๗ จนถึงปัจจุบัน ซึ่งเป็นระยะเวลาเกินกว่าสิบห้าวัน โดยมีได้รับอนุมัติ การลาไปปฏิบัติงานในประเทศฯ และไม่ได้ยื่นขอลาประเภทอื่นไว้ ผู้ฟ้องคดีอ้างเหตุที่ลี้ภัย ไปต่างประเทศว่า เกรงจะได้รับภัยอันตรายต่อชีวิต ร่างกาย และเสรีภาพ นั้น คณะกรรมการสอบสวน ได้นำหนังสือชี้แจงลงวันที่ ๑ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๘ ของผู้ฟ้องคดีที่ชี้แจงว่า ผู้ฟ้องคดีไม่สามารถ มาให้ข้อมูลด้วยตนเองและไม่สามารถอยู่ปฏิบัติราชการเพื่อให้คณะบุคคลจับกุมอย่างไม่ชอบธรรม มาเป็นพยานหลักฐานประกอบการพิจารณาข้อกล่าวหาของผู้ฟ้องคดีแล้ว คณะกรรมการ

/สอบสวนวินัย...

สอบสวนวินัยพิจารณาแล้วเห็นว่า พฤติการณ์ของผู้ฟ้องคดีเป็นการละทิ้งหน้าที่ราชการติดต่อกันเป็นเวลานานเกินกว่าสิบห้าวัน โดยมีพฤติการณ์อันแสดงถึงความจงใจไม่ปฏิบัติตามระเบียบของทางราชการ อันเป็นการกระทำความผิดวินัยอย่างร้ายแรงตามข้อ ๕๕ (๖) ของข้อบังคับมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ ว่าด้วยการดำเนินการทางวินัย การอุทธรณ์ และการร้องทุกข์ พ.ศ. ๒๕๕๑ แก้ไขเพิ่มเติมถึงปัจจุบัน (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๕๕ เห็นควรลงโทษไล่ออกจากราชการตั้งแต่วันที่ ๑ สิงหาคม ๒๕๕๗ ซึ่งเป็นวันละทิ้งหน้าที่ราชการ โดยไม่มีเหตุอันควรลดโทษตามข้อ ๖๑ (๘) ของข้อบังคับดังกล่าว ประกอบกับรองอธิการบดีฝ่ายกฎหมายได้ให้ความเห็นว่า ในช่วงระยะเวลาระหว่างวันที่ ๑ สิงหาคม ๒๕๕๗ ถึงวันที่ ๑๗ ธันวาคม ๒๕๕๗ ยังมีความไม่ชัดเจนว่าผู้ฟ้องคดีได้รับอนุมัติให้ลาไปปฏิบัติงานภายในประเทศฯ ตามที่ได้ยื่นเรื่องไว้หรือไม่ การที่ผู้ฟ้องคดีไม่มาปฏิบัติราชการอาจเป็นความเข้าใจคลาดเคลื่อนของผู้ฟ้องคดี แต่เมื่อผู้ฟ้องคดีไม่ได้ปฏิบัติราชการตามหนังสือลงวันที่ ๑๘ ธันวาคม ๒๕๕๗ ที่คณะศิลปศาสตร์เรียกตัวให้กลับ การพิจารณาสั่งลงโทษควรมีผลนับตั้งแต่วันที่ ๑๙ ธันวาคม ๒๕๕๗ เป็นต้นไป ดังนั้น การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ มีคำสั่งมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ ที่ ๓๕๖/๒๕๕๘ ลงวันที่ ๒๓ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๘ ลงโทษไล่ออกจากราชการโดยมีผลตั้งแต่วันที่ ๑๙ ธันวาคม ๒๕๕๗ จึงเป็นการใช้ดุลพินิจที่ชอบด้วยกฎหมาย สำหรับกรณีที่ผู้ฟ้องคดียื่นหนังสือขอลาออกจากราชการ นั้น เมื่อคณะศิลปศาสตร์แจ้งเรื่องการขอลาออกของผู้ฟ้องคดีให้รองอธิการบดีฝ่ายบริหารทรัพยากรมนุษย์และกฎหมายทราบเมื่อวันที่ ๘ มกราคม ๒๕๕๘ ต่อมา เมื่อวันที่ ๑๖ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๘ กองการเจ้าหน้าที่ขอให้รองอธิการบดีฝ่ายบริหารทรัพยากรมนุษย์และกฎหมายเสนอผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ พิจารณาอนุญาตการลาออก แต่ผู้ฟ้องคดีอยู่ระหว่างการสอบสวนวินัย ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จึงหารือไปยังกองนิติการ กองนิติการมีความเห็นว่า หนังสือลาออกของผู้ฟ้องคดีลงวันที่ ๑๙ ธันวาคม ๒๕๕๗ ระบุว่ามีความประสงค์ขอลาออกจากราชการตั้งแต่วันที่ ๓๐ ธันวาคม ๒๕๕๗ แต่หัวหน้าภาควิชาประวัติศาสตร์ ซึ่งเป็นผู้บังคับบัญชาเหนือขึ้นไปชั้นหนึ่งได้รับหนังสือดังกล่าวในวันที่ ๖ มกราคม ๒๕๕๘ วันที่รับหนังสือลาออกดังกล่าวจึงเป็นวันยื่นหนังสือขอลาออก และไม่อาจถือได้ว่าวันที่ ๓๐ ธันวาคม ๒๕๕๗ เป็นวันขอลาออกตามความประสงค์ของผู้ฟ้องคดีได้ เมื่อหนังสือขอลาออกได้ยื่นในวันที่ ๖ มกราคม ๒๕๕๘ ซึ่งไม่มีกำหนดวันขอลาออกไว้ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ไม่ได้อนุญาตเป็นลายลักษณ์อักษรให้ลาออก กรณีเป็นการยื่นหนังสือขอลาออกล่วงหน้าโดยมิได้ระบุวันลาออก จึงให้ถือว่าวันถัดจากวันครบกำหนด ๓๐ วันนับแต่วันยื่น คือ วันที่ ๖ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๘ เป็นวันขอลาออก ทั้งนี้ ตามข้อ ๔ ของข้อบังคับมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ ว่าด้วยการลาออกจากราชการ พ.ศ. ๒๕๕๒ ซึ่งผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ เห็นชอบตามข้อเสนอดังกล่าว

ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ให้การว่า ผู้ฟ้องคดีเมื่อครั้งดำรงตำแหน่งอาจารย์ ภาควิชาประวัติศาสตร์ คณะศิลปศาสตร์ สังกัดมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ ถูกตั้งคณะกรรมการสอบสวน

/วินัยร้ายแรง...

วินัยร้ายแรงตามคำสั่งมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ ที่ ๘๖/๒๕๕๘ ลงวันที่ ๒๖ มกราคม ๒๕๕๘ กรณีละทิ้งหน้าที่ราชการ เนื่องจากไม่ได้รับอนุมัติจากมหาวิทยาลัยฯ ให้ลาไปปฏิบัติงานภายในประเทศเพื่อเพิ่มพูนความรู้ทางวิชาการ ระหว่างวันที่ ๑ สิงหาคม ๒๕๕๗ ถึงวันที่ ๓๑ กรกฎาคม ๒๕๕๘ และคณะศิลปศาสตร์ได้มีหนังสือลงวันที่ ๒๖ ธันวาคม ๒๕๕๗ แจ้งให้ผู้ฟ้องคดีมาปฏิบัติราชการ แต่ผู้ฟ้องคดีไม่มารายงานตัวเพื่อเข้าปฏิบัติราชการจนถึงปัจจุบัน ทำให้มหาวิทยาลัยฯ ได้รับความเสียหายอย่างร้ายแรง คณะกรรมการสอบสวนได้กำหนดแนวทางการสอบสวนตามข้อ ๒๑ ของข้อบังคับมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ ว่าด้วยการดำเนินการทางวินัย การอุทธรณ์ และการร้องทุกข์ พ.ศ. ๒๕๕๑ แก้ไขเพิ่มเติมถึงปัจจุบัน (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๕๕ โดยปรับลดขั้นตอนการสอบสวนตามข้อ ๒๖ และเริ่มกระบวนการสอบสวนตามขั้นตอนที่กำหนดไว้ในข้อ ๒๗ ของข้อบังคับดังกล่าว อย่างไรก็ตาม ข้อ ๔๙ ของข้อบังคับเดียวกัน กำหนดว่า ในกรณีการสอบสวนตอนใดทำไม่ถูกต้องตามข้อบังคับนี้นอกจากที่กำหนดไว้ในข้อ ๔๖ ข้อ ๔๗ และข้อ ๔๘ ถ้าการสอบสวนนั้นไม่ใช่สาระสำคัญอันจะทำให้เสียความเป็นธรรม ผู้สั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนจะสั่งให้แก้ไขหรือดำเนินการให้ถูกต้องหรือไม่ก็ได้ เมื่อพิจารณาข้อเท็จจริงจากหนังสือลงวันที่ ๑ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๘ ที่ผู้ฟ้องคดีชี้แจงต่อคณะกรรมการสอบสวนข้อเท็จจริงว่าไม่สามารถมาให้ข้อมูลด้วยตนเองได้เนื่องจากเหตุผลทางการเมือง นั้น เป็นเหตุผลส่วนตัวของผู้ฟ้องคดีมิได้เกี่ยวข้องกับหน้าที่ราชการ นอกจากนั้น ถึงแม้ว่าคณะกรรมการสอบสวนจะไม่ได้แจ้งข้อกล่าวหาและอธิบายข้อกล่าวหาให้ผู้ฟ้องคดีทราบ แต่ได้มีการแจ้งข้อกล่าวหาและสรุปพยานหลักฐานที่สนับสนุนข้อกล่าวหาให้ผู้ฟ้องคดีทราบตามข้อ ๒๗ ซึ่งถือเป็นขั้นตอนในส่วนที่เป็นสาระสำคัญแล้ว กรณีจึงไม่มีผลทำให้การสอบสวนเสียไป การที่ผู้ฟ้องคดีเพิกเฉยไม่กลับมาปฏิบัติราชการตามหนังสือของหัวหน้าภาควิชา และตามหนังสือของคณบดีคณะศิลปศาสตร์ ลงวันที่ ๒๖ ธันวาคม ๒๕๕๗ ที่แจ้งให้ผู้ฟ้องคดีกลับมาปฏิบัติราชการ และในท้ายที่สุดผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ พิจารณาแล้ว ไม่นอมนิติการลาของผู้ฟ้องคดี พฤติการณ์ของผู้ฟ้องคดีถือเป็นการจงใจไม่ปฏิบัติหน้าที่ราชการตามระเบียบ แบบแผนของทางราชการในเรื่องการลาและการปฏิบัติตามคำสั่งของผู้บังคับบัญชาซึ่งสั่งในหน้าที่ราชการโดยชอบด้วยกฎหมาย ทำให้มหาวิทยาลัยฯ เสียหายอย่างร้ายแรงแก่ชื่อเสียงและทรัพย์สิน ซึ่งเป็นเงินเดือนและเงินสวัสดิการอื่นๆ ที่ได้จ่ายให้แก่ผู้ฟ้องคดีในระยะเวลาระหว่างนั้น อันเป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรงตามมาตรา ๓๙ วรรคห้า แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษา พ.ศ. ๒๕๔๗ และเป็นการละทิ้งหน้าที่ราชการติดต่อในคราวเดียวกันเป็นเวลาเกินกว่าสิบห้าวันโดยไม่มีเหตุผลอันสมควร และมีพฤติการณ์อันแสดงถึงความจงใจไม่ปฏิบัติตามระเบียบของทางราชการ ตั้งแต่วันที่ ๑๙ ธันวาคม ๒๕๕๗ จนถึงปัจจุบัน ถือเป็นการกระทำความผิดวินัยร้ายแรงตามข้อ ๕๕ (๖)

/ของข้อบังคับ...

ของข้อบังคับมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ ว่าด้วยการดำเนินการทางวินัย การอุทธรณ์ และการร้องทุกข์ พ.ศ. ๒๕๕๑ แก้ไขเพิ่มเติมถึงปัจจุบัน (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๕๕ ซึ่งต่อมาเมื่อวันที่ ๑๒ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๘ คณะกรรมการสอบสวนได้รายงานผลการสอบสวนตามแบบ สว. ๖ ต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ในฐานะผู้สั่งแต่งตั้ง ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จึงมีคำสั่งมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ ที่ ๓๕๖/๒๕๕๘ ลงวันที่ ๒๓ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๘ ลงโทษไล่ออกจากราชการ โดยระบุเหตุผลและข้อกฎหมาย สอดคล้องตามรายงานการสอบสวน ผู้ฟ้องคดีได้อุทธรณ์คำสั่งดังกล่าวต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ เมื่อวันที่ ๑๖ มีนาคม ๒๕๕๘ ซึ่งผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ได้พิจารณาผลการกลั่นกรองของคณะกรรมการเกี่ยวกับอุทธรณ์ ร้องทุกข์ และจรรยาบรรณ ในการประชุมครั้งที่ ๔/๒๕๕๘ เมื่อวันที่ ๒๒ เมษายน ๒๕๕๘ แล้ว เห็นพ้องกับความเห็นของคณะกรรมการฯ ส่วนกรณีที่ ผู้ฟ้องคดีอ้างว่า ถูกข่มขู่ทั้งทางตรงและทางอ้อมจากคณะบุคคลซึ่งเข้ายึดอำนาจการปกครอง ทำให้ผู้ฟ้องคดีไม่สามารถไปปฏิบัติราชการตามปกติ นั้น ไม่ปรากฏพยานหลักฐานสนับสนุน ข้อกล่าวอ้างของผู้ฟ้องคดี และข้ออ้างที่ว่า ภายหลังจากยึดอำนาจเมื่อวันที่ ๒๒ พฤษภาคม ๒๕๕๗ มีการใช้อำนาจเรียกให้ผู้ฟ้องคดีไปรายงานตัว หากไม่ไปรายงานตัวตามคำสั่งก็อาจถูกดำเนินคดีได้ นั้น เป็นเพียงการคาดการณ์ล่วงหน้าของผู้ฟ้องคดี ในส่วนการใช้ดุลพินิจพิจารณาโทษทางวินัย แก่ผู้ฟ้องคดีนั้น ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ในการประชุมครั้งที่ ๕/๒๕๕๘ เมื่อวันที่ ๒๗ พฤษภาคม ๒๕๕๘ พิจารณาแล้วเห็นว่า มติคณะรัฐมนตรีในการประชุมเมื่อวันที่ ๒๑ ธันวาคม ๒๕๓๖ ได้กำหนดให้ การละทิ้งหน้าที่ราชการติดต่อในคราวเดียวกันเป็นเวลาเกินกว่าสิบห้าวัน โดยไม่มีเหตุผล อันสมควร และไม่กลับมาปฏิบัติราชการ เป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรงซึ่งควรลงโทษไล่ออกจากราชการ แม้จะมีเหตุอันควรปรานีอื่นใดก็ไม่เป็นเหตุลดหย่อนโทษลงเป็นปลดออกจากราชการ และมติคณะรัฐมนตรีในการประชุมเมื่อวันที่ ๒๒ พฤศจิกายน ๒๕๓๑ ให้ส่วนราชการ กำชับเจ้าหน้าที่ให้ยึดถือปฏิบัติตามมติคณะรัฐมนตรีโดยเคร่งครัด กรณีที่ไม่สามารถปฏิบัติตาม มติคณะรัฐมนตรีได้ ให้ขอทบทวนมติ และหากฝ่าฝืนให้พิจารณาลงโทษทางวินัยทุกราย นอกจากนั้น พระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษา พ.ศ. ๒๕๔๗ มาตรา ๓๙ บัญญัติว่า ข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษาต้องปฏิบัติหน้าที่ตามกฎหมาย ระเบียบ แบบแผนของทางราชการ มติคณะรัฐมนตรี หรือนโยบายของทางราชการ การปฏิบัติหน้าที่ราชการ โดยจงใจหรือประมาทเลินเล่อไม่ปฏิบัติตามกฎหมาย ระเบียบ แบบแผนของทางราชการ มติคณะรัฐมนตรี หรือนโยบายของทางราชการ หรือขาดการเอาใจใส่ระมัดระวัง รักษาประโยชน์ของทางราชการ อันเป็นเหตุให้เกิดความเสียหายแก่ราชการอย่างร้ายแรง เป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรง การที่ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ลงโทษไล่ออกจากราชการ และการที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ วินิจฉัยและมีมติ ให้ยกอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดีจึงชอบด้วยกฎหมายแล้ว

/ศาลปกครองชั้นต้น...

ศาลปกครองชั้นต้นวินิจฉัยว่า การที่คณะรักษาความสงบแห่งชาติแต่งตั้งศาสตราจารย์ ดร. สมคิด เลิศไพฑูรย์ ซึ่งดำรงตำแหน่งผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ และเป็นผู้ลงนามในคำสั่งไล่ผู้ฟ้องคดีออกจากราชการ เป็นสมาชิกสภานิติบัญญัติแห่งชาติ และในการพิจารณาของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ซึ่งมีพลเรือเอก ณรงค์ พิพัฒนาศัย เป็นประธาน โดยที่พลเรือเอก ณรงค์ เป็นหนึ่งในคณะรักษาความสงบแห่งชาติ นั้น สถานภาพของบุคคลของศาสตราจารย์ ดร. สมคิด ที่เป็นสมาชิกสภานิติบัญญัติแห่งชาติ กับพลเรือเอก ณรงค์ ที่เป็นหนึ่งในคณะรักษาความสงบแห่งชาติ ไม่ได้เป็นสถานภาพอันจะเข้าลักษณะเหตุสภาพภายนอกที่ทำให้การพิจารณาทางปกครองในกรณีผู้ฟ้องคดีต้องขาดความเป็นกลางตามมาตรา ๑๓ แห่งพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๓๙ ประกอบกับข้อเท็จจริงในสำนวนคดีและตามคำบรรยายฟ้องของผู้ฟ้องคดีไม่ปรากฏพฤติการณ์อื่นใดของบุคคลทั้งสองที่จะเป็นสภาพภายในเกี่ยวกับเจ้าหน้าที่หรือกรรมการในคณะกรรมการที่มีอำนาจพิจารณาทางปกครองซึ่งมีสภาพร้ายแรงอันอาจทำให้การพิจารณาทางปกครองไม่เป็นกลางตามมาตรา ๑๖ แห่งพระราชบัญญัติดังกล่าว ข้ออ้างนี้จึงไม่อาจรับฟังได้ นอกจากนั้น เมื่อพิจารณาเนื้อความตามคำสั่งมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ ที่ ๓๕๖/๒๕๕๘ ลงวันที่ ๒๓ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๘ ที่ลงโทษไล่ผู้ฟ้องคดีออกจากราชการ และคำวินิจฉัยอุทธรณ์ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ที่ยกอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดี ซึ่งระบุเนื้อความไว้ในทำนองเดียวกันแล้ว เห็นได้ว่า คำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ และคำวินิจฉัยอุทธรณ์ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ได้ระบุข้อเท็จจริง ข้อกฎหมายที่อ้างอิง และเหตุผลตามตัวบทกฎหมายที่ใช้เป็นฐานในการพิจารณาออกคำสั่ง ซึ่งเป็นการให้เหตุผลตามขั้นตอนและวิธีการอันเป็นสาระสำคัญสำหรับการออกคำสั่งดังกล่าวตามมาตรา ๓๗ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติเดียวกัน เมื่อผู้ฟ้องคดีมีหนังสือลงวันที่ ๑๖ มีนาคม ๒๕๕๘ อุทธรณ์โต้แย้งคำสั่งลงโทษทางวินัยดังกล่าว ก็ไม่ปรากฏข้ออ้างว่าคำสั่งลงโทษขาดความชัดเจนในส่วนใด อีกทั้ง ผู้ฟ้องคดีสามารถยกข้อเท็จจริงและข้อกฎหมายขึ้นต่อสู้ปกป้องสิทธิของตนได้อย่างไม่คลาดเคลื่อนต่อประเด็นแห่งกรณี แสดงให้เห็นว่าผู้ฟ้องคดีเข้าใจในเนื้อหาของคำสั่ง กระบวนการพิจารณาเพื่อมีคำสั่งลงโทษของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ และคำวินิจฉัยอุทธรณ์ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ เป็นไปตามขั้นตอนและวิธีการอันเป็นสาระสำคัญตามที่กฎหมายกำหนดแล้ว เมื่อปรากฏข้อเท็จจริงว่า ในวันที่ ๑๖ พฤษภาคม ๒๕๕๗ ผู้ฟ้องคดีซึ่งขณะนั้นดำรงตำแหน่งอาจารย์ ภาควิชาประวัติศาสตร์ คณะศิลปศาสตร์ สังกัดมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ ได้ยื่นเรื่องขอไปปฏิบัติงานภายในประเทศ เพื่อเพิ่มพูนความรู้ทางวิชาการ เพื่อทำวิจัย เรื่อง ปรัชญาประวัติศาสตร์และสังคมของเฮเกล ระหว่างวันที่ ๑ สิงหาคม ๒๕๕๗ ถึงวันที่ ๓๑ กรกฎาคม ๒๕๕๘ โดยที่การให้อาจารย์ซึ่งเป็นข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษาที่ปฏิบัติหน้าที่สายงาน ประเภท ก. สามารถขออนุมัติไปปฏิบัติงานเพื่อเพิ่มพูนความรู้ทางวิชาการตามระเบียบทบวงมหาวิทยาลัย ว่าด้วยการให้ข้าราชการ

/ไปปฏิบัติงาน...

ไปปฏิบัติงานเพื่อเพิ่มพูนความรู้ทางวิชาการ พ.ศ. ๒๕๒๓ แก้ไขเพิ่มเติมถึงปัจจุบัน (ฉบับที่ ๔) พ.ศ. ๒๕๕๔ นั้น ไม่ใช่การยื่นเรื่องขอลาราชการตามระเบียบสำนักนายกรัฐมนตรีว่าด้วยการลาของข้าราชการ พ.ศ. ๒๕๕๕ เพื่อหยุดการปฏิบัติหน้าที่ราชการในระหว่างเวลานั้นแล้วไปทำภารกิจอื่นที่ไม่ใช่หน้าที่ราชการ แต่เป็นกรณีที่อาจารย์ผู้ยื่นคำขอยังคงปฏิบัติหน้าที่ราชการให้กับมหาวิทยาลัยหน่วยงานต้นสังกัด เพียงแต่ได้ขออนุญาตไปปฏิบัติงานในสถานที่อื่น ๆ นอกมหาวิทยาลัยเพื่อเพิ่มพูนความรู้ทางวิชาการ เมื่อหลักการที่ให้อาจารย์ในมหาวิทยาลัยไปปฏิบัติงานเพื่อเพิ่มพูนความรู้ทางวิชาการแตกต่างจากการลาของข้าราชการ อีกทั้ง การขอไปปฏิบัติงานในลักษณะเช่นนี้ไม่ใช่ประเภทหนึ่งของการลาราชการที่มี ๑๑ ประเภท จึงไม่อาจนำหลักเกณฑ์ที่ใช้กับการลาตามระเบียบสำนักนายกรัฐมนตรีดังกล่าวมาใช้กับกรณีการขออนุญาตไปปฏิบัติงานเพื่อเพิ่มพูนความรู้ทางวิชาการของผู้ฟ้องคดีได้ และเมื่อระเบียบทบวงมหาวิทยาลัย ว่าด้วยการให้ข้าราชการไปปฏิบัติงานเพื่อเพิ่มพูนความรู้ทางวิชาการ พ.ศ. ๒๕๒๓ แก้ไขเพิ่มเติมถึงปัจจุบัน (ฉบับที่ ๔) พ.ศ. ๒๕๕๔ ไม่ได้กำหนดหลักปฏิบัติว่า เมื่อได้รับอนุญาตแล้วจึงจะหยุดราชการได้ ดังเช่นกรณีข้อ ๒๑ และข้อ ๒๖ ของระเบียบสำนักนายกรัฐมนตรีว่าด้วยการลาของข้าราชการ พ.ศ. ๒๕๕๕ ดังนั้น แม้ในเบื้องต้นจะปรากฏข้อเท็จจริงว่า ในวันที่ ๑ สิงหาคม ๒๕๕๗ ซึ่งเป็นวันแรกของการขออนุญาต ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ยังไม่ได้ลงนามอนุมัติให้ผู้ฟ้องคดีไปปฏิบัติงานเพื่อเพิ่มพูนความรู้ทางวิชาการ ตามข้อ ๖ ของระเบียบทบวงมหาวิทยาลัยดังกล่าวก็ตาม แต่การจะวินิจฉัยปัญหาว่าตั้งแต่วันที่ ๑ สิงหาคม ๒๕๕๗ ผู้ฟ้องคดีได้ไปปฏิบัติงานเพื่อเพิ่มพูนความรู้ทางวิชาการตามที่ได้ยื่นเรื่องขออนุญาตไว้แล้วหรือไม่ จะต้องนำข้อเท็จจริงแห่งกรณี กฎระเบียบในส่วนอื่นๆ รวมทั้งธรรมเนียมปฏิบัติในเรื่องนี้ของมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์มาพิจารณาประกอบกัน ถึงแม้ว่าระเบียบทบวงมหาวิทยาลัยฉบับเดียวกัน กำหนดให้อธิการบดีของมหาวิทยาลัยเป็นผู้ใช้อำนาจอนุมัติให้ข้าราชการในสังกัดไปปฏิบัติงานเพื่อเพิ่มพูนความรู้ทางวิชาการก็ตาม แต่ในขั้นตอนเริ่มต้นของการพิจารณา ระเบียบดังกล่าวได้กำหนดให้กรรมการประจำคณะเป็นผู้ทำหน้าที่พิจารณาความเหมาะสมของผู้ยื่นคำขอ อีกทั้งการตรวจสอบคุณสมบัติบุคคลและการตรวจสอบความเหมาะสมของโครงการ ตามข้อ ๔ และข้อ ๖ ของระเบียบดังกล่าว ซึ่งกรรมการประจำคณะเป็นผู้อยู่ใกล้ชิดข้อมูลย่อมต้องมีข้อมูลที่ถูกต้องครบถ้วนและสามารถพิจารณาองค์ประกอบต่างๆ ที่เกี่ยวข้องกับเงื่อนไขการให้ข้าราชการในสังกัดไปปฏิบัติงานเพื่อเพิ่มพูนความรู้ทางวิชาการในเบื้องต้นได้เป็นอย่างดี จากข้อเท็จจริงเมื่อวันที่ ๑๖ พฤษภาคม ๒๕๕๗ ผู้ฟ้องคดีได้ยื่นเรื่องขอไปปฏิบัติงานภายในประเทศเพื่อเพิ่มพูนความรู้ทางวิชาการเพื่อทำวิจัยต่อคณบดีคณะศิลปศาสตร์ผ่านหัวหน้าภาควิชาประวัติศาสตร์ จากนั้นเมื่อวันที่ ๒๓ พฤษภาคม ๒๕๕๗ หัวหน้าภาควิชาประวัติศาสตร์ได้พิจารณาคำขอของผู้ฟ้องคดีแล้ว เห็นควรอนุมัติให้ผู้ฟ้องคดีไปปฏิบัติงาน

/ภายในประเทศ...

ภายในประเทศเพื่อเพิ่มพูนความรู้ทางวิชาการ ต่อมา คณะกรรมการประจำคณะศิลปศาสตร์ ในการประชุมครั้งที่ ๖/๒๕๕๗ เมื่อวันที่ ๒๓ มิถุนายน ๒๕๕๗ ได้พิจารณาและมีมติให้ตรวจสอบ คุณสมบัติของผู้ฟ้องคดีให้เรียบร้อยครบถ้วน แล้วเสนอให้มหาวิทยาลัยพิจารณาต่อไป จากการตรวจสอบปรากฏข้อเท็จจริงว่า ผู้ฟ้องคดีเคยยื่นเรื่องขออนุมัติไปปฏิบัติงานภายในประเทศ เพื่อเพิ่มพูนความรู้ทางวิชาการ ระหว่างวันที่ ๑ มิถุนายน ๒๕๕๕ ถึงวันที่ ๓๑ พฤษภาคม ๒๕๕๖ คณบดีคณะศิลปศาสตร์จึงมีหนังสือลงวันที่ ๒๖ มิถุนายน ๒๕๕๗ เสนอรองอธิการบดีฝ่ายวิชาการ เพื่อขอให้อนุมัติยกเลิกการลาในครั้งก่อนของผู้ฟ้องคดี ภายหลังจากการตรวจสอบคุณสมบัติ ของผู้ฟ้องคดี คณบดีคณะศิลปศาสตร์ได้มีหนังสือ ที่ ศธ ๐๕๑๖.๑๗/๓๘๑๗ ลงวันที่ ๙ กันยายน ๒๕๕๗ เสนอไปยังรองอธิการบดีฝ่ายวิชาการว่า กรรมการประจำคณะศิลปศาสตร์ในการประชุม ครั้งที่ ๖/๒๕๕๗ เมื่อวันที่ ๒๓ มิถุนายน ๒๕๕๗ พิจารณาแล้วเห็นว่า ผู้ฟ้องคดีมีคุณสมบัติ ตรงตามหลักเกณฑ์ที่ระเบียบกำหนดไว้ เห็นชอบให้ผู้ฟ้องคดีไปปฏิบัติงานภายในประเทศ เพื่อเพิ่มพูนความรู้ทางวิชาการ มีกำหนด ๑ ปี ตั้งแต่วันที่ ๑ สิงหาคม ๒๕๕๗ ถึงวันที่ ๓๑ กรกฎาคม ๒๕๕๘ จากนั้นรองอธิการบดีฝ่ายวิชาการได้มีหนังสือลงวันที่ ๑๑ ธันวาคม ๒๕๕๗ ถึงคณบดีคณะศิลปศาสตร์เพื่อขอทราบข้อมูลการปฏิบัติงานของผู้ฟ้องคดี ต่อมา เมื่อวันที่ ๑๘ ธันวาคม ๒๕๕๗ หัวหน้าภาควิชาประวัติศาสตร์ได้มีหนังสือแจ้งให้ผู้ฟ้องคดีกลับมาปฏิบัติราชการ และมอบหมายภาระงานสอน แต่ผู้ฟ้องคดีมิได้กลับมาปฏิบัติราชการ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จึงมีคำสั่ง มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ ที่ ๒๕๙๙/๒๕๕๗ ลงวันที่ ๑๙ ธันวาคม ๒๕๕๗ แต่งตั้งคณะกรรมการ สอบข้อเท็จจริง และในวันที่ ๒๒ ธันวาคม ๒๕๕๗ คณบดีคณะศิลปศาสตร์ได้แจ้งรองอธิการบดี ฝ่ายวิชาการว่า ผู้ฟ้องคดีไม่ได้มาปฏิบัติราชการ รองอธิการบดีฝ่ายวิชาการจึงมีหนังสือลงวันที่ ๒๘ มกราคม ๒๕๕๘ แจ้งคณบดีคณะศิลปศาสตร์ว่า ได้ยกเลิกการขออนุมัติลาไปปฏิบัติงาน ภายในประเทศเพื่อเพิ่มพูนความรู้ทางวิชาการของผู้ฟ้องคดี เนื่องจากผู้ฟ้องคดีมิได้ปฏิบัติงาน ในมหาวิทยาลัยฯ จากข้อเท็จจริงดังกล่าวแสดงให้เห็นว่า เมื่อวันที่ ๙ กันยายน ๒๕๕๗ อันเป็น วันเวลาภายหลังวันเริ่มต้นของการปฏิบัติงานภายในประเทศเพื่อเพิ่มพูนความรู้ทางวิชาการ ตามคำขอของผู้ฟ้องคดี คณบดีคณะศิลปศาสตร์เพ็งมีหนังสือเสนอผ่านรองอธิการบดีฝ่ายวิชาการ ไปยังผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ เพื่อพิจารณาอนุมัติเรื่องดังกล่าว ทั้งที่ผู้ฟ้องคดีได้ยื่นคำขอมาก่อนหน้านี้แล้ว เป็นเวลากว่า ๓ เดือน และกระบวนการสำคัญในการพิจารณาคุณสมบัติของผู้ฟ้องคดี การพิจารณาลักษณะและความเหมาะสมของเรื่องที่จะทำการวิจัย และระยะเวลาทำวิจัย รวมทั้ง การพิจารณาเกี่ยวกับจำนวนคณาจารย์ประจำของคณะซึ่งสามารถปฏิบัติหน้าที่ขณะที่ผู้ฟ้องคดี ขอลาไปปฏิบัติงานภายในประเทศเพื่อเพิ่มพูนความรู้ทางวิชาการตามที่กฎหมายกำหนดให้ดำเนินการ ตรวจสอบและพิจารณาโดยหัวหน้าภาควิชาประวัติศาสตร์ คณบดีคณะศิลปศาสตร์ และคณะกรรมการ

/ประจำคณะ...

ประจำคณะศิลปศาสตร์ ตามข้อ ๓ ข้อ ๔ และข้อ ๖ ของระเบียบทบวงมหาวิทยาลัยดังกล่าว ได้เสร็จสิ้นไปแล้วตั้งแต่วันที่ ๒๓ มิถุนายน ๒๕๕๗ ซึ่งเป็นการให้ความเห็นชอบก่อนวันที่ ๑ สิงหาคม ๒๕๕๗ อันเป็นวันเริ่มต้นการทำวิจัยตามคำขอของผู้ฟ้องคดี จึงเหลือเพียงขั้นตอนสุดท้ายคือการอนุมัติของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ หรือผู้ได้รับมอบอำนาจจากผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ถึงแม้ว่าการพิจารณาทางปกครองของคณะกรรมการประจำคณะศิลปศาสตร์ดังกล่าวจะไม่มีผลผูกพันผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ให้ต้องสั่งการไปตามนั้น และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ในฐานะผู้มีอำนาจตามกฎหมายยังคงสามารถใช้อุทธรณ์พิจารณาต่างไปตามที่เห็นเหมาะสมได้ แต่เมื่อคณะกรรมการประจำคณะศิลปศาสตร์ได้พิจารณาแล้วโดยไม่ปรากฏชัดแจ้งว่าเป็นการใช้ดุลพินิจที่ขัดต่อหลักเกณฑ์ตามที่ระเบียบฯ ได้กำหนดไว้ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ก็ชอบที่จะพิจารณาอนุมัติไปตามความเห็นของคณะกรรมการประจำคณะศิลปศาสตร์ เพราะกรณีนี้เป็นการพิจารณาอนุมัติตามโควตาหรือสัดส่วนของจำนวนคณาจารย์ในคณะศิลปศาสตร์ ไม่ใช่โควตาหรือสัดส่วนของจำนวนคณาจารย์ทั้งหมดในมหาวิทยาลัย ทั้งเป็นการพิจารณาบนหลักการที่ต้องไม่กระทบต่อการเรียนการสอนของคณะศิลปศาสตร์เป็นสำคัญ ประกอบกับเมื่อพิจารณาตามข้อ ๗.๑ ของระเบียบทบวงมหาวิทยาลัย ว่าด้วยการให้ข้าราชการไปปฏิบัติงานเพื่อเพิ่มพูนความรู้ทางวิชาการ พ.ศ. ๒๕๒๓ แก้ไขเพิ่มเติมถึงปัจจุบัน (ฉบับที่ ๔) พ.ศ. ๒๕๕๔ แล้ว เห็นได้ว่า กำหนดระยะเวลาเริ่มต้นและสิ้นสุดของโครงการที่ได้รับอนุมัติ ถือเป็นสาระสำคัญ เนื่องจากในการอนุญาตต้องพิจารณาว่า ระยะเวลาที่ทําวิจัยเหมาะสมหรือไม่ และต้องคำนึงถึงจำนวนคณาจารย์ประจำที่ปฏิบัติหน้าที่อยู่ในช่วงเวลานั้นเพื่อไม่ให้กระทบต่อการเรียนการสอนของคณะ อีกทั้งต้องรายงานผลทุก ๓ เดือน นับตั้งแต่วันเริ่มต้นทำงานวิจัยจนถึงวันสิ้นสุดการวิจัย ตลอดจนมีการประเมินผลสำเร็จของงานวิจัย ซึ่งตัวแปรเงื่อนไขความสำเร็จสมบูรณ์ของงานวิจัยต้องขึ้นอยู่กับงานวิจัยนั้นว่า ได้ดำเนินการภายในระยะเวลาเริ่มต้นและสิ้นสุดตามที่ได้กำหนดไว้หรือไม่ ดังนั้น เมื่อถึงวันเริ่มต้นของการทําวิจัย คือ วันที่ ๑ สิงหาคม ๒๕๕๗ หากให้ผู้ฟ้องคดีที่ผ่านการพิจารณาคุณสมบัติและได้รับความเห็นชอบจากคณะกรรมการประจำคณะศิลปศาสตร์แล้ว ตั้งแต่ก่อนเริ่มวันทําวิจัย จะต้องชะลอการไปปฏิบัติงานวิจัยไว้ก่อนจนกว่าจะได้รับการอนุมัติจากผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ หรือจากผู้ที่ได้รับมอบหมายอำนาจหน้าที่จากผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ซึ่งไม่แน่นอนว่าจะมีการอนุมัติเมื่อใด ย่อมกระทบต่อกระบวนการทําวิจัย การรายงานผล การประเมินผล และกระทบต่อความสำเร็จสมบูรณ์ของงานวิจัยในที่สุด ทั้งกรณีนี้หากจะให้เริ่มตํานงานวิจัยในวันที่ได้รับอนุมัติจากผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ และให้ขยายระยะเวลาทําวิจัยออกไปหลังจากวันครบกำหนดที่กำหนดไว้เดิม คือ วันที่ ๓๑ กรกฎาคม ๒๕๕๘ เพื่อให้ครบกำหนดระยะเวลา ๑ ปี ก็อาจจะก่อให้เกิดปัญหาด้านจำนวนคณาจารย์ประจำที่ปฏิบัติหน้าที่ในช่วงที่ขยายระยะเวลามีไม่เพียงพอและส่งผลกระทบต่อเรียนการสอนของคณะ จากเหตุผลดังกล่าว หากไม่มีการกำหนดเงื่อนไข

/ในการออก...

ในการออกคำสั่งอนุมัติให้มีผลย้อนหลังไปถึงวันเริ่มต้นของการทำวิจัย และผู้ฟ้องคดีไม่ได้เริ่มต้นปฏิบัติงานวิจัยตั้งแต่วันแรกตามที่กำหนดเป็นแผนงานไว้ และระยะเวลาเริ่มต้นของการดำเนินการได้ล่วงเลยผ่านไปมากแล้ว ย่อมไม่เป็นประโยชน์ที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จะอนุมัติงานวิจัยในภายหลัง จึงเห็นได้ว่า โดยเงื่อนไขของกฎหมายและลักษณะทั่วไปของการอนุมัติให้อาจารย์ไปปฏิบัติงานวิจัย เพื่อเพิ่มพูนความรู้ทางวิชาการ อาจารย์ผู้ขออนุมัติที่ได้รับความเห็นชอบจากคณะกรรมการประจำคณะแล้ว อาจจะเดินทางไปปฏิบัติหน้าที่วิจัยได้เมื่อวันเริ่มต้นการวิจัยมาถึง

นอกจากนั้น เมื่อพิจารณาข้อเท็จจริงตามหนังสือกองบริการการศึกษา ที่ ศธ ๐๕๑๖.๐๖/๐๗๗ ลงวันที่ ๘ สิงหาคม ๒๕๕๗ เรื่อง ขออนุมัติยกเลิกการลาไปปฏิบัติงานเพิ่มพูนความรู้ทางวิชาการของผู้ฟ้องคดี อันเป็นเอกสารที่รองศาสตราจารย์โรจน์ คุณอนนท ผู้ช่วยอธิการบดีฝ่ายวิชาการ แจ้งไปยังคณบดีคณะศิลปศาสตร์ ความตอนหนึ่งว่า “คำสั่งมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ ที่ ๑๖๙๙/๒๕๕๕ ที่มีเนื้อหาว่า ผู้ฟ้องคดีได้รับอนุมัติให้ลาไปปฏิบัติงานเพื่อเพิ่มพูนความรู้ทางวิชาการ เป็นเวลา ๔ เดือน ระหว่างวันที่ ๑ มิถุนายน ๒๕๕๕ ถึงวันที่ ๓๐ กันยายน ๒๕๕๕ (ภาคเรียนที่ ๑ ปีการศึกษา ๒๕๕๕) คำสั่งดังกล่าวลงวันที่ ๑๕ ตุลาคม ๒๕๕๕ เป็นการสั่งหลังวันที่ ๓๐ กันยายน ๒๕๕๕ ซึ่งเป็นวันสิ้นสุดการลา จึงจำเป็นต้องมีหลักฐานที่ชัดเจนและเจาะจงว่า ผู้ฟ้องคดีได้ปฏิบัติงานสอนในรอบเวลาที่อนุมัติให้ลา จึงขอให้ส่งหลักฐานเพิ่มเติม” จากข้อเท็จจริงดังกล่าวเห็นได้ว่า การปฏิบัติที่ผ่านมาของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ กรณีอาจารย์ขอไปปฏิบัติงานเพื่อเพิ่มพูนความรู้ทางวิชาการนั้น อาจารย์ผู้ขอสามารถเดินทางไปปฏิบัติงานตามที่ขออนุมัติได้ โดยไม่ต้องรอคำสั่งอนุมัติจากผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ก่อน เพราะการอนุมัติอาจมีขึ้นภายหลังกลับจากการไปปฏิบัติงานตามที่มีคำขอไว้ อีกทั้งหนังสือดังกล่าว รองศาสตราจารย์โรจน์ ยังได้ขอให้คณบดีคณะศิลปศาสตร์ส่งหลักฐานการปฏิบัติงานสอนของผู้ฟ้องคดีในระยะเวลาที่ได้รับอนุมัติให้ลา เพื่อนำมาใช้ประกอบการขออนุมัติยกเลิกการลาในครั้งนั้น แสดงว่าแม้คำสั่งมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ ที่ ๑๖๙๙/๒๕๕๕ ลงวันที่ ๓๐ กันยายน ๒๕๕๕ จะเป็นการอนุมัติภายหลังสิ้นสุดการขอไปปฏิบัติงานของผู้ฟ้องคดีในครั้งนั้นแล้วก็ตาม แต่การอนุมัติย้อนหลังดังกล่าว มีผลสมบูรณ์แล้ว และหากต้องการยกเลิกก็ต้องมีหลักฐานประกอบที่ชัดเจน แม้กรณีดังกล่าวจะยังไม่อาจถือเป็นธรรมเนียมปฏิบัติของมหาวิทยาลัยฯ ก็ตาม แต่เมื่อเป็นการปฏิบัติเกี่ยวกับการขออนุมัติไปปฏิบัติงานเพื่อเพิ่มพูนความรู้ทางวิชาการของผู้ฟ้องคดีที่ผ่านมา กรณียอมก้อให้ผู้ฟ้องคดีเกิดความเข้าใจได้ว่า เมื่อถึงวันเริ่มต้นของระยะเวลาทำการวิจัยตามที่ขออนุมัติ ผู้ฟ้องคดีสามารถไปปฏิบัติงานเพื่อเพิ่มพูนความรู้ทางวิชาการตามที่ได้รับความเห็นชอบจากคณะกรรมการประจำคณะศิลปศาสตร์ได้ โดยไม่ต้องรอให้มีการอนุมัติจากผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ก่อน ซึ่งปรากฏความเห็นที่สอดคล้องกันตามรายงานผลการสอบข้อเท็จจริงลงวันที่ ๕ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๘ ประกอบกับในประเด็นนี้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้ให้ความเห็นชอบกับความเห็นของรองอธิการบดีฝ่ายกฎหมาย

/ตามหนังสือ...

ตามหนังสือลงวันที่ ๑๖ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๘ ว่า “ในช่วงระยะเวลาระหว่างวันที่ ๑ สิงหาคม ๒๕๕๗ ถึงวันที่ ๑๗ ธันวาคม ๒๕๕๗ ยังไม่มีความชัดเจนในเรื่องการได้รับอนุมัติจากมหาวิทยาลัยให้ผู้ฟ้องคดีไปปฏิบัติงานภายในประเทศเพื่อเพิ่มพูนความรู้ทางวิชาการตามที่ไต่ยื่นเรื่องขอลาไว้ การที่ผู้ฟ้องคดีไม่มาปฏิบัติราชการจึงอาจเป็นความเข้าใจคลาดเคลื่อน... การพิจารณาสั่งลงโทษไล่ผู้ฟ้องคดีออกจากราชการ จึงควรมีผลนับตั้งแต่วันที่ ๑๙ ธันวาคม ๒๕๕๗ เป็นต้นไป” ซึ่งแสดงนัยว่า ในช่วงระยะเวลาตั้งแต่วันเริ่มต้นของการวิจัย คือ วันที่ ๑ สิงหาคม ๒๕๕๗ จนถึงวันที่ ๑๘ ธันวาคม ๒๕๕๗ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ เห็นว่า ผู้ฟ้องคดีไม่ได้ตั้งใจไม่ปฏิบัติหน้าที่ตามระเบียบ แบบแผนของทางราชการ และมีเหตุอันสมควรในการที่ผู้ฟ้องคดีไม่มาปฏิบัติหน้าที่ราชการในช่วงเวลาดังกล่าว กรณีถือได้ว่า ผู้ฟ้องคดีได้ไปปฏิบัติงานภายในประเทศเพื่อเพิ่มพูนความรู้ทางวิชาการเพื่อทำวิจัย ตั้งแต่วันที่ ๑ สิงหาคม ๒๕๕๗ ตามที่ไต่ยื่นเรื่องขออนุมัติไว้

เมื่อในทางพิจารณาเบื้องต้นถือว่า ผู้ฟ้องคดีอยู่ระหว่างปฏิบัติงานภายในประเทศเพื่อเพิ่มพูนความรู้ทางวิชาการ ตั้งแต่วันที่ ๑ สิงหาคม ๒๕๕๗ ซึ่งเป็นวันเริ่มต้นของการทำวิจัย อันเป็นการไปปฏิบัติงานนอกมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ตามระเบียบทบวงมหาวิทยาลัยว่าด้วยการให้ข้าราชการไปปฏิบัติงานเพื่อเพิ่มพูนความรู้ทางวิชาการ พ.ศ. ๒๕๒๓ แก้ไขเพิ่มเติมถึงปัจจุบัน (ฉบับที่ ๔) พ.ศ. ๒๕๕๔ ดังนั้น ผู้ที่จะสั่งให้ผู้ฟ้องคดีกลับมาปฏิบัติราชการประจำได้ คือ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ซึ่งเป็นผู้อนุมัติ การที่หัวหน้าภาควิชาประวัติศาสตร์และคณะบดีคณะศิลปศาสตร์ มีหนังสือแจ้งให้ผู้ฟ้องคดีกลับมาปฏิบัติราชการ ซึ่งเป็นช่วงเวลาก่อนที่รองอธิการบดีฝ่ายวิชาการจะมีคำสั่งยกเลิกการขออนุมัติลาไปปฏิบัติงานฯ ของผู้ฟ้องคดี และหลังจากที่ผู้ฟ้องคดีไต่ยื่นหนังสือขอลาออกจากราชการ ซึ่งช่วงเวลานับจากวันที่หัวหน้าภาควิชาประวัติศาสตร์และคณะบดีคณะศิลปศาสตร์มีหนังสือแจ้งให้ผู้ฟ้องคดีกลับมาปฏิบัติราชการ จนถึงวันก่อนวันที่รองอธิการบดีฝ่ายวิชาการมีคำสั่งยกเลิกการขออนุมัติลาของผู้ฟ้องคดี (ระหว่างวันที่ ๑๘ ธันวาคม ๒๕๕๗ ถึงวันที่ ๒๗ มกราคม ๒๕๕๘) เป็นสภาวะการณ์ที่ยังไม่แน่ชัดว่าเรื่องขอลาไปปฏิบัติงานเพื่อเพิ่มพูนความรู้ทางวิชาการ และเรื่องขอลาออกจากราชการของผู้ฟ้องคดีจะได้รับอนุมัติจากผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ หรือไม่ และผู้ฟ้องคดีจะต้องยื่นใบลาประเภทอื่นต่อผู้บังคับบัญชาหรือไม่ ดังนั้น การที่ผู้ฟ้องคดีไม่ได้กลับมาปฏิบัติราชการประจำตามหนังสือแจ้งของหัวหน้าภาควิชาประวัติศาสตร์และคณะบดีคณะศิลปศาสตร์ดังกล่าว จึงเป็นพฤติการณ์ที่มีเหตุผลตามสมควร ประกอบกับในการพิจารณาความผิดวินัยของข้าราชการที่มีพฤติการณ์ “จงใจ” ไม่ปฏิบัติหน้าที่ราชการตามระเบียบ แบบแผนของทางราชการ และเป็นการละทิ้งหน้าที่ราชการ นั้น จะต้องได้ความด้วยว่า ข้าราชการผู้นั้นได้รู้หรือทราบข้อเท็จจริงที่อยู่แล้วว่า การกระทำของตนเข้าลักษณะเป็นการไม่ปฏิบัติหน้าที่ราชการตามระเบียบ แบบแผนของทางราชการ และเป็นการละทิ้งหน้าที่ราชการ แต่ก็ยังเจตนาแสดงพฤติการณ์ที่ฝ่าฝืนดังกล่าว เมื่อหัวหน้าภาควิชาประวัติศาสตร์มีหนังสือแจ้งให้ผู้ฟ้องคดี

/กลับมาปฏิบัติ...

กลับมาปฏิบัติราชการและมอบหมายภาระงานสอน ซึ่งเป็นเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นก่อนมีคำสั่งยกเลิก การขออนุมัติไปปฏิบัติงานเพิ่มพูนความรู้ในประเทศของผู้ฟ้องคดีนานเกินกว่าหนึ่งเดือน และขณะนั้นยังอยู่ในสภาวะการณ์ที่ไม่แน่ชัดว่าเรื่องขอลาของผู้ฟ้องคดีจะได้รับการอนุมัติ จากผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ หรือไม่ ประกอบกับตามรายงานการสอบสวนไม่ปรากฏข้อเท็จจริงเกี่ยวกับการแจ้ง คำสั่งยกเลิกการขออนุมัติไปปฏิบัติงานฯ ให้ผู้ฟ้องคดีทราบ เพื่อติดตามให้ผู้ฟ้องคดีกลับมาปฏิบัติ หน้าที่ราชการ ตลอดจนไม่ปรากฏข้อเท็จจริงเพิ่มเติมที่เป็นพฤติกรรมอื่นๆ ของผู้ฟ้องคดี ซึ่งได้กระทำขึ้นภายหลังมหาวิทยาลัยฯ ยกเลิกคำขออนุมัติไปปฏิบัติงานฯ อันจะอนุมานพฤติการณ์ และนำมาวินิจฉัยความผิดวินัยได้ว่า ผู้ฟ้องคดีได้รู้และทราบเรื่องดังกล่าว และรู้ถึงหน้าที่ที่ต้องกลับมา ปฏิบัติราชการที่มหาวิทยาลัยฯ รวมทั้งผู้ฟ้องคดีทราบดีว่าหากไม่กลับจะเป็นการไม่ปฏิบัติหน้าที่ ราชการตามระเบียบ แบบแผนของทางราชการ และเป็นการละทิ้งหน้าที่ราชการ แต่ก็ยัง “จงใจ” ผ่าฝืนไม่ยอมกลับไปปฏิบัติหน้าที่ดังกล่าว ดังนั้น กรณียังถือไม่ได้ว่า ในช่วงเวลานั้นผู้ฟ้องคดี มีพฤติการณ์จงใจไม่ปฏิบัติตามระเบียบ แบบแผนของทางราชการ และละทิ้งหน้าที่ราชการติดต่อ ในคราวเดียวกันเป็นเวลาเกินกว่าสิบห้าวัน โดยไม่มีเหตุผลอันสมควร หรือโดยมีพฤติการณ์อันแสดงถึง ความจงใจไม่ปฏิบัติตามระเบียบของทางราชการ นอกจากนี้ หากผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ เห็นว่า การที่ผู้ฟ้องคดีไม่มาปฏิบัติราชการทำให้ไม่มีสิทธิได้รับเงินเดือนและเงินสวัสดิการ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ก็สามารถเรียกให้ผู้ฟ้องคดีชำระคืนเงินเดือนและเงินสวัสดิการที่ได้รับไปโดยมิชอบพร้อมดอกเบี้ย ตามหลักเกณฑ์แห่งกฎหมายได้ กรณีนี้ย่อมไม่ใช่ความเสียหายอย่างร้ายแรง เมื่อผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสอง ไม่ได้แสดงข้อเท็จจริงและพยานหลักฐานให้เห็นว่ามหาวิทยาลัยได้รับความเสียหายต่อชื่อเสียง เป็นพิเศษจากกรณีของผู้ฟ้องคดีอย่างใด จึงฟังไม่ได้ว่า พฤติกรรมของผู้ฟ้องคดีก่อให้เกิด ความเสียหายอย่างร้ายแรง

ส่วนข้ออ้างของผู้ฟ้องคดีที่ว่า ผู้ฟ้องคดีถูกข่มขู่คุกคามและอาจมีภัยอันตรายอย่างร้ายแรง ต่อชีวิต ร่างกาย และเสรีภาพ นั้น แม้จะปรากฏข้อเท็จจริงตามสำเนาหนังสือพิมพ์ไทยรัฐ และหนังสือพิมพ์ข่าวสด ฉบับลงวันที่ ๑๔ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๗ ว่า มีเหตุการณ์คนร้ายใช้อาวุธปืน ยิงใส่บ้านของผู้ฟ้องคดี แต่เหตุการณ์ดังกล่าวผ่านมาเป็นเวลานานประมาณ ๑๐ เดือน ก่อนที่ หัวหน้าภาควิชาประวัติศาสตร์จะมีหนังสือลงวันที่ ๑๘ ธันวาคม ๒๕๕๗ ให้ผู้ฟ้องคดีกลับมา ปฏิบัติราชการ ทั้งภัยดังกล่าวเกิดขึ้นที่บ้าน และไม่ปรากฏว่าเป็นภัยคุกคามที่เกิดขึ้นอย่างต่อเนื่อง ผู้ฟ้องคดีจึงไม่อาจอ้างกรณีดังกล่าวเป็นเหตุผลในการไม่มาปฏิบัติราชการได้ นอกจากนี้ ในส่วนที่อ้างว่า มีภัยคุกคามจากคณะบุคคลซึ่งเข้ายึดอำนาจการปกครอง โดยมีการแจ้งความดำเนินคดีอาญากับ ผู้ฟ้องคดี และมีการเรียกให้ผู้ฟ้องคดีไปรายงานตัว ก็เป็นเรื่องที่ผู้ฟ้องคดีจะต้องต่อสู้เพื่อพิทักษ์สิทธิ ของตนตามขั้นตอนกระบวนการของกฎหมายต่อไป ข้ออ้างดังกล่าวไม่อาจรับฟังได้

/อย่างไรก็ตาม...

อย่างไรก็ตาม หากในช่วงระยะเวลาภายหลังจากวันที่ ๒๘ มกราคม ๒๕๕๘ ซึ่งเป็นวันที่รองอธิการบดีฝ่ายวิชาการมีคำสั่งยกเลิกการขออนุมัติลาไปปฏิบัติงานภายในประเทศ เพื่อเพิ่มพูนความรู้ทางวิชาการของผู้ฟ้องคดี และได้มีการแจ้งคำสั่งดังกล่าวให้ผู้ฟ้องคดีทราบแล้ว ผู้ฟ้องคดีไม่อาจปฏิเสธได้อีกต่อไปว่าไม่รู้ถึงหน้าที่ที่จะต้องกลับไปปฏิบัติราชการที่มหาวิทยาลัยฯ ดังเดิม แต่ผู้ฟ้องคดียังคงไม่มาปฏิบัติราชการ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ เห็นว่า ผู้ฟ้องคดีมีการกระทำ ที่เป็นการจงใจไม่ปฏิบัติตามระเบียบ แบบแผนของทางราชการ เป็นเหตุให้เกิดความเสียหาย แก่ราชการอย่างร้ายแรง หรือละทิ้งหน้าที่ราชการติดต่อในคราวเดียวกันเป็นเวลาเกินกว่าสิบห้าวัน ในช่วงเวลาดังกล่าว ซึ่งเป็นพฤติกรรมที่เกิดขึ้นใหม่ภายหลังการดำเนินการสอบสวนและการลงโทษ ในคดีนี้ ก็เป็นเรื่องที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จะไปพิจารณาดำเนินการตามกฎหมายระเบียบที่เกี่ยวข้องต่อไป

เมื่อคดีนี้ไม่ปรากฏข้อเท็จจริงว่า ผู้ฟ้องคดีมีพฤติการณ์ที่เป็นการจงใจไม่ปฏิบัติตาม ระเบียบ แบบแผนของทางราชการ เป็นเหตุให้เกิดความเสียหายแก่ราชการอย่างร้ายแรง และพฤติการณ์ที่เป็นการละทิ้งหน้าที่ราชการติดต่อในคราวเดียวกันเป็นเวลาเกินกว่าสิบห้าวัน โดยไม่มีเหตุผลอันสมควร หรือโดยมีพฤติการณ์อันแสดงถึงการจงใจไม่ปฏิบัติตามระเบียบ ของทางราชการ กรณีย่อมถือไม่ได้ว่า ผู้ฟ้องคดีกระทำความผิดวินัยอย่างร้ายแรง ดังนั้น คำสั่งของ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ตามคำสั่งมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ ที่ ๓๕๖/๒๕๕๘ ลงวันที่ ๒๓ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๘ ที่ลงโทษไล่ออกจากราชการของผู้ฟ้องคดี จึงเป็นคำสั่งที่ไม่ชอบด้วยกฎหมาย และคำวินิจฉัยอุทธรณ์ ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ที่ให้ยกอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดี แจ้งตามหนังสือสำนักงานคณะกรรมการ การอุดมศึกษา ที่ ศธ ๐๕๙๒(๓)๑.๙/๖๒๖๖ ลงวันที่ ๙ มิถุนายน ๒๕๕๘ ซึ่งพิจารณาโดยอาศัย ข้อเท็จจริงและข้อกฎหมายเดียวกัน จึงเป็นคำสั่งที่ไม่ชอบด้วยกฎหมายเช่นกัน

ศาลปกครองชั้นต้นพิพากษาเพิกถอนคำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ตามคำสั่ง มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ ที่ ๓๕๖/๒๕๕๘ ลงวันที่ ๒๓ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๘ ที่ลงโทษ ไล่ออกจากราชการ และเพิกถอนคำวินิจฉัยอุทธรณ์ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ที่ให้ยกอุทธรณ์ ของผู้ฟ้องคดี โดยให้มีผลย้อนหลังไปตั้งแต่วันที่มิคำสั่งและคำวินิจฉัยดังกล่าว

ผู้ฟ้องคดีอุทธรณ์ว่า ถึงแม้ศาลปกครองชั้นต้นได้มีคำพิพากษาเพิกถอนคำสั่ง ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ที่ลงโทษไล่ออกจากราชการ และคำวินิจฉัยของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ที่ยกอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดีก็ตาม แต่เหตุผลที่ศาลปกครองชั้นต้นใช้ในการหักล้างข้อกล่าวอ้าง ของผู้ฟ้องคดีที่ว่า คำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ และคำวินิจฉัยอุทธรณ์ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ เป็นคำสั่งทางปกครองที่ไม่ชอบด้วยกฎหมายนั้น ไม่มีน้ำหนักมากเพียงพอ หากศาลปกครองสูงสุด วินิจฉัยแล้วไม่เห็นพ้องด้วย และพิพากษากลับคำพิพากษาของศาลปกครองชั้นต้น จะมีผลทำให้ ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสองเป็นผู้ชนะคดีในที่สุด และหากถือตามคำพิพากษาของศาลปกครองชั้นต้น ความเดือดร้อนเสียหายของผู้ฟ้องคดียังไม่หมดสิ้นไป เนื่องจากผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ อาจออกคำสั่ง

/ทางปกครองใหม่...

ทางปกครองใหม่ที่เป็นผลร้ายแก่ผู้ฟ้องคดีได้ ทั้งๆ ที่เหตุแห่งความไม่ชอบด้วยกฎหมายของการออกคำสั่งทางปกครองดังกล่าว ยังคงเป็นเหตุเดิมตามที่ถูกฟ้องคดีได้อ้างไว้ในคำฟ้อง และดำรงอยู่อย่างต่อเนื่องตลอดมาจนกระทั่งถึงวันที่ผู้ฟ้องคดียื่นอุทธรณ์คำพิพากษาศาลปกครองชั้นต้นได้ให้เหตุผลในคำพิพากษาปฏิเสธเหตุแห่งความไม่ชอบด้วยกฎหมายของคำสั่งทางปกครองว่า ข้ออ้างของผู้ฟ้องคดีที่ว่าคำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ และคำวินิจฉัยของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ กระทำโดยเจ้าหน้าที่ผู้มีส่วนได้เสีย ที่ทำให้การพิจารณาทางปกครองไม่เป็นกลางตามมาตรา ๑๓ และมาตรา ๑๖ แห่งพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๓๙ และส่งผลให้เป็นคำสั่งทางปกครองที่ไม่ชอบด้วยกฎหมาย เป็นข้ออ้างที่ไม่อาจรับฟังได้ นั้น ผู้ฟ้องคดีได้ชี้แจงข้อเท็จจริงให้เห็นถึงความสัมพันธ์ของศาสตราจารย์ ดร. สมคิด เลิศไพฑูรย์ ซึ่งดำรงตำแหน่งผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ และได้รับการแต่งตั้งจากคณะรักษาความสงบแห่งชาติให้เป็นสมาชิกสภานิติบัญญัติแห่งชาติ และพลเรือเอก ณรงค์ พิพัฒนาศัย ซึ่งเป็นประธานของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ และเป็นหนึ่งในคณะรักษาความสงบแห่งชาติ (คสช.) โดยที่ คสช. ได้ยึดอำนาจปกครองประเทศโดยไม่ชอบด้วยรัฐธรรมนูญและกฎหมาย และดำเนินคดีกับผู้ฟ้องคดีโดยไม่เป็นธรรมเพียงเพราะว่าผู้ฟ้องคดีมีความคิดเห็นทางการเมืองไม่ยอมรับการรัฐประหารของ คสช. อันเป็นการแสดงออกโดยชอบด้วยรัฐธรรมนูญและกฎหมาย คำว่า “เหตุอื่นใดที่มีสภาพร้ายแรงอันอาจทำให้การพิจารณาทางปกครองไม่เป็นกลาง” นั้น ไม่ได้มีความหมายตามที่ศาลปกครองชั้นต้นวินิจฉัยว่าไม่ปรากฏพฤติการณ์อื่นใดของบุคคลทั้งสองที่จะเป็นสภาพภายในเกี่ยวกับเจ้าหน้าที่ หรือกรรมการในคณะกรรมการที่มีอำนาจพิจารณาทางปกครองซึ่งมีสภาพร้ายแรง อันอาจทำให้การพิจารณาทางปกครองไม่เป็นกลางเท่านั้น แต่หมายถึงเหตุใดๆ ก็ตามที่เป็นเหตุอันเหมาะสมที่ทำให้คู่กรณีในคำสั่งทางปกครองกังวลในความเป็นกลางและไม่สามารถไว้นับเชื่อใจเจ้าหน้าที่ที่มีอำนาจพิจารณาทางปกครองได้ โดยไม่จำเป็นต้องพิสูจน์ให้เห็นว่าข้อเท็จจริงดังกล่าวดำรงอยู่จริง เพียงแต่ปรากฏเหตุหรือข้อเท็จจริงที่ควรแก่การเชื่อได้ว่าเจ้าหน้าที่ผู้นั้นไม่สามารถพิจารณาทางปกครองให้เป็นกลางได้ก็เพียงพอแล้ว กล่าวอีกนัยหนึ่งหากปรากฏข้อเท็จจริงที่พอชี้ให้เห็นว่าไม่สามารถตัดประเด็นที่ว่าเจ้าหน้าที่ที่มีอำนาจพิจารณาทางปกครองสามารถดำเนินการพิจารณาทางปกครองได้โดยปราศจากอคติ หรือไม่ลำเอียงเข้าข้างฝ่ายใดฝ่ายหนึ่งก็เพียงพอที่จะถือว่าเจ้าหน้าที่ที่มีอำนาจพิจารณาทางปกครองผู้นั้นเป็นเจ้าหน้าที่ที่มีเหตุอื่นใดที่มีสภาพร้ายแรงอันอาจทำให้การพิจารณาทางปกครองไม่เป็นกลางได้แล้ว เมื่อพลเรือเอก ณรงค์ เป็นสมาชิกของ คสช. มีส่วนโดยตรงในการเรียกให้ผู้ฟ้องคดีมารายงานตัว การที่ผู้ฟ้องคดีไม่ไปรายงานตัวตามคำสั่งที่ผู้ฟ้องคดีเห็นว่าไม่ชอบด้วยกฎหมาย และใช้สิทธิพิทักษ์รัฐธรรมนูญ ย่อมเป็นธรรมดาที่ผู้ออกคำสั่งหรือบุคคลซึ่งอยู่ในคณะของผู้ออกคำสั่งไม่พอใจ และรู้สึกว่าการฟ้องคดีเป็นปฏิปักษ์หรือต่อต้าน คสช. การที่พลเรือเอก ณรงค์ ปฏิบัติหน้าที่เป็นประธานของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ในการพิจารณาคำอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดี

/เป็นไปได้อย่าง...

เป็นไปได้อย่างที่พลเรือเอก ณรงค์ จะปฏิบัติหน้าที่อย่างเป็นทางการเป็นกลางปราศจากอคติ สมตามเจตนารมณ์ของพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๓๙ สำหรับศาสตราจารย์ ดร. สมคิด สาธารณชนเห็นเป็นที่ประจักษ์ว่า มีความสัมพันธ์อันดีกับ คสช. มิเช่นนั้นคงเป็นเรื่องยากที่จะได้รับการแต่งตั้งให้เป็นสมาชิกสภานิติบัญญัติแห่งชาติภายหลังการเข้ายึดอำนาจเมื่อวันที่ ๒๒ พฤษภาคม ๒๕๕๗ วิทยุชนทั่วไปย่อมเห็นได้ว่า เมื่อผู้ฟ้องคดีขัดแย้งกับ คสช. และศาสตราจารย์ ดร. สมคิด มีความสัมพันธ์อันดีกับ คสช. ได้ลงนามในคำสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนทางวินัย และคำสั่งลงโทษไล่ผู้ฟ้องคดีออกจากราชการ ทั้งๆ ที่สามารถแจ้งผู้บังคับบัญชาชั้นเหนือขึ้นไปให้มอบหมายรองอธิการบดีคนอื่นซึ่งไม่ได้เกี่ยวข้องกับ คสช. ดำเนินการพิจารณาทางปกครองได้ ถือได้ว่าศาสตราจารย์ ดร. สมคิด มีเหตุอันใดที่มีสภาพร้ายแรงอันอาจทำให้การพิจารณาทางปกครองไม่เป็นกลาง และมีลักษณะต้องห้ามมิให้ดำเนินการพิจารณาทางปกครองแก่ผู้ฟ้องคดี เช่นเดียวกับพลเรือเอก ณรงค์ เมื่อคำสั่งทางปกครองของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ และคำวินิจฉัยอุทธรณ์ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ กระทำโดยเจ้าหน้าที่ผู้มีส่วนได้เสียที่ทำให้การพิจารณาทางปกครองไม่เป็นกลาง ส่งผลให้คำสั่งดังกล่าวเป็นคำสั่งที่ไม่ชอบด้วยกฎหมาย นอกจากนั้น ผู้ฟ้องคดีถูกข่มขู่คุกคามและอาจมีภัยอันตรายต่อชีวิต ร่างกาย และเสรีภาพ โดยมีคนร้ายใช้อาวุธปืนยิงใส่บ้านของผู้ฟ้องคดีเมื่อวันที่ ๑๒ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๗ แม้ผู้ฟ้องคดีจะถูกลอบยิงที่บ้านเพียงหนึ่งครั้งตั้งแต่ก่อนจะมีคำสั่งให้ผู้ฟ้องคดีกลับมาปฏิบัติราชการ แต่การถูกคนร้ายลอบยิงบ้านซึ่งเป็นเหตุคุกคามชีวิตและความปลอดภัยศาลปกครองชั้นต้นไม่อาจถือจำนวนครั้งของการถูกลอบยิงมาวินิจฉัยว่าภัยอันตรายที่มีต่อผู้ฟ้องคดีได้ผ่านพ้นไปแล้ว และไม่อาจใช้ระยะเวลาที่ยาวนานกว่า ๑๐ เดือน นับตั้งแต่เกิดเหตุการณ์ลอบยิงจนถึงวันที่หัวหน้าภาควิชาประวัติศาสตร์จะมีหนังสือแจ้งให้ผู้ฟ้องคดีกลับมาปฏิบัติราชการมาเป็นเหตุผลและวินิจฉัยว่าสถานะอันตรายไม่ได้ดำรงอยู่แล้ว ในการวินิจฉัยต้องพิจารณาเหตุที่เกิดขึ้นกับผู้ฟ้องคดีร่วมกับบริบททางการเมือง ตลอดจนต้องพิจารณาปฏิกริยาของสาธารณชนและท่าทีของกองทัพประกอบด้วย หากพิเคราะห์ให้ละเอียดแล้วจะเห็นว่าภัยอันตรายที่มีต่อผู้ฟ้องคดีดำรงอยู่เรื่อยมา และเพิ่มขึ้นตามสถานการณ์ทางการเมืองก่อนการยึดอำนาจในวันที่ ๒๒ พฤษภาคม ๒๕๕๗ ยิ่งไปกว่านั้นภายหลังการรัฐประหาร คสช. ได้ออกคำสั่งเรียกให้ผู้ฟ้องคดีไปรายงานตัว เมื่อผู้ฟ้องคดีไม่ไปรายงานตัวตามคำสั่งดังกล่าว คสช. ได้ออกคำสั่งกำหนดโทษผู้ที่ไม่ไปรายงานตัวโดยมีโทษจำคุกไม่เกิน ๒ ปี ปรับไม่เกิน ๔๐,๐๐๐ บาท และมีการออกหมายจับผู้ฟ้องคดีและบุคคลอื่นที่ไม่ไปรายงานตัวตามคำสั่ง คสช. อีกทั้งมีการประกาศใช้กฎอัยการศึกซึ่งสามารถควบคุมตัวบุคคลที่ใดก็ได้ ไม่เกิน ๗ วัน กรณีดังกล่าวจึงเป็นภัยคุกคามต่อผู้ฟ้องคดีอย่างต่อเนื่องเรื่อยมาจนถึงปัจจุบัน การที่จะพิจารณาว่าภัยคุกคามต่อชีวิต ร่างกาย และเสรีภาพของผู้ฟ้องคดีเป็นเหตุภัยอันตรายร้ายแรงหรือไม่เพียงใด ต้องพิจารณาประกอบกับหลักกฎหมายระหว่างประเทศว่าด้วยสนธิสัญญาว่าด้วยสถานะผู้ลี้ภัย หรืออนุสัญญาเจนีวา

/แห่งองค์การ...

แห่งองค์การสหประชาชาติซึ่งได้ให้นิยาม ผู้ลี้ภัย ไว้ในมาตรา ๑ ว่า ผู้ลี้ภัย หมายถึง ผู้ที่อยู่นอกอาณาเขตรัฐแห่งสัญชาติตนด้วยเหตุความหวาดกลัวซึ่งมีมูลอันจะกล่าวอ้างได้ว่า จะได้รับการประหารชีวิตหรือความเสียหายสาหัสทางเชื้อชาติ ศาสนา สัญชาติ สมาชิกภาพ ในกลุ่มใดกลุ่มหนึ่ง ไม่ว่าจะทางสังคมหรือทางความคิดด้านการเมืองก็ตาม ทั้งนี้ ประเทศฝรั่งเศสได้อนุญาตให้ผู้ฟ้องคดีพักอาศัยที่ประเทศฝรั่งเศสในฐานะผู้ลี้ภัยเป็นการถาวร หากผู้ฟ้องคดีไม่มีภัยอันตรายคุกคามต่อชีวิตร่างกาย และเสรีภาพที่ร้ายแรงแล้ว ผู้ฟ้องคดีย่อมไม่ได้รับสถานะผู้ลี้ภัยจากประเทศฝรั่งเศส จากข้อเท็จจริงดังกล่าวแสดงให้เห็นว่า ผู้ฟ้องคดีไม่ได้ขาดราชการโดยไม่มีเหตุผลอันสมควร เมื่อผู้ฟ้องคดีได้รับหนังสือของหัวหน้าภาควิชาประวัติศาสตร์ลงวันที่ ๑๘ ธันวาคม ๒๕๕๗ ที่แจ้งให้ผู้ฟ้องคดีมาปฏิบัติราชการ แต่ผู้ฟ้องคดีไม่สามารถไปปฏิบัติหน้าที่ราชการได้ ผู้ฟ้องคดีจึงมีหนังสือลงวันที่ ๑๙ ธันวาคม ๒๕๕๗ ขอลาออกจากราชการ ให้มีผลในวันที่ ๓๐ ธันวาคม ๒๕๕๗ การที่ไม่ได้ยื่นล่วงหน้าก่อนวันขอลาออกไม่น้อยกว่า ๓๐ วันตามระเบียบ เนื่องจากมีเหตุพิเศษ ดังที่กล่าวไว้ข้างต้น ถึงแม้ว่าหนังสือขอลาออกจากราชการของผู้ฟ้องคดีจะส่งถึงผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ เมื่อวันที่ ๖ มกราคม ๒๕๕๘ หลังจากวันขอลาออกจากราชการก็ตาม แต่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ต้องพิจารณาจากเจตนาของผู้ฟ้องคดีที่ประสงค์ขอลาออกตั้งแต่วันที่ ๓๐ ธันวาคม ๒๕๕๗ และความประสงค์นั้น ยังคงมีอยู่เรื่อยมา จนกว่าจะมีการเปลี่ยนแปลงเป็นอย่างอื่น ไม่ใช่ถือเอาวันที่หนังสือขอลาออกของผู้ฟ้องคดีมาถึงผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ และเหตุที่ผู้ฟ้องคดีไม่ได้ยื่นหนังสือขอลาออกก่อนที่จะมีคำสั่งให้ผู้ฟ้องคดีมาปฏิบัติราชการ เนื่องจากระยะเวลาดังกล่าวอยู่ในช่วงที่ผู้ฟ้องคดีขอลาไปเพิ่มพูนความรู้ทางวิชาการ จึงเห็นได้ว่า การที่ผู้ฟ้องคดีไม่กลับมาปฏิบัติราชการ จึงไม่ใช่พฤติการณ์ที่เป็นการละทิ้งหน้าที่ราชการติดต่อในคราวเดียวกันเป็นเวลาเกินกว่าสิบห้าวัน โดยไม่มีเหตุอันสมควร หรือโดยมีพฤติการณ์อันแสดงถึงการจงใจไม่ปฏิบัติตามระเบียบของทางราชการ อันเป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรง ทั้งนี้ ผู้ฟ้องคดีได้ยื่นหนังสือขอลาออกก่อนที่รองอธิการบดีฝ่ายวิชาการมีคำสั่งยกเลิกการขออนุมัติลาไปปฏิบัติงานภายในประเทศเพื่อเพิ่มพูนความรู้ทางวิชาการ และก่อนที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จะมีคำสั่งไล่ผู้ฟ้องคดีออกจากราชการ ถ้าหากผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ อนุมัติให้ผู้ฟ้องคดีลาออกจากราชการ ย่อมไม่กระทบต่อผู้ฟ้องคดีและไม่ได้ทำให้มหาวิทยาลัยได้รับความเสียหายแต่อย่างใด ในทางกลับกันกรณีจะเป็นประโยชน์ต่อมหาวิทยาลัยฯ และเป็นธรรมต่อผู้ฟ้องคดี ยิ่งไปกว่านั้นจะเป็นการสอดคล้องกับหลักการบริหารงานบุคคลและหลักคุณธรรมของผู้บังคับบัญชา แต่มหาวิทยาลัยฯ กลับเพิกเฉย ไม่พิจารณาหนังสือขอลาออกของผู้ฟ้องคดี และมีคำสั่งไล่ผู้ฟ้องคดีออกจากราชการโดยไม่พิจารณาข้อเท็จจริงอันเป็นเหตุจำเป็นที่ผู้ฟ้องคดีไม่สามารถมาปฏิบัติราชการได้ คำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ที่ไล่ผู้ฟ้องคดีออกจากราชการจึงเป็นคำสั่งที่ไม่ชอบด้วยกฎหมาย

/ขอให้ศาล...

ขอให้ศาลปกครองสูงสุดมีคำพิพากษากลับคำพิพากษาของศาลปกครองชั้นต้น
ในประเด็นที่ผู้ฟ้องคดีอุทธรณ์โต้แย้ง และเพิกถอนคำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ตามคำสั่ง
มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ ที่ ๓๕๖/๒๕๕๘ ลงวันที่ ๒๓ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๘ รวมทั้งเพิกถอน
คำวินิจฉัยอุทธรณ์ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ที่ยกอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดี

ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ แก้อุทธรณ์ว่า ศาสตราจารย์ ดร. สมคิด เลิศไพฑูรย์ ได้รับความ
การประกาศแต่งตั้งให้เป็นสมาชิกสภานิติบัญญัติแห่งชาติตั้งแต่วันที่ ๓๑ กรกฎาคม ๒๕๕๗
พร้อมกับอธิการบดีมหาวิทยาลัยของรัฐ จำนวน ๘ คน กรณีการแต่งตั้งศาสตราจารย์ ดร. สมคิด
เป็นการพิจารณาจากผู้ดำรงตำแหน่งอธิการบดีของมหาวิทยาลัยหรือสถาบันอุดมศึกษาทั่วประเทศ
ประกอบด้วยศาสตราจารย์ ดร. สมคิด เป็นผู้มีความรู้ความสามารถ และความเชี่ยวชาญในด้านกฎหมาย
รัฐธรรมนูญ กฎหมายมหาชน และกฎหมายปกครอง การแต่งตั้งดังกล่าวจึงมิได้เกี่ยวข้องกับ
ความสัมพันธ์กับคณะรักษาความสงบแห่งชาติแต่อย่างใด และในการทำหน้าที่สมาชิก
สภานิติบัญญัติแห่งชาติของศาสตราจารย์ ดร. สมคิด ก็เป็นไปเพื่อประโยชน์ของประเทศชาติ
มิใช่เป็นการปฏิบัติงานในคณะรักษาความสงบแห่งชาติแต่ประการใด นอกจากนี้ในการดำเนินการทางวินัย
กับผู้ถูกฟ้องคดี ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้มีการแต่งตั้งคณะกรรมการเพื่อดำเนินการสอบสวนและเสนอความเห็น
ต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ อีกทั้งผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ยังได้มอบหมายให้รองอธิการบดีฝ่ายกฎหมาย
เป็นผู้พิจารณากลับกรองรายงานผลการสอบสวนของคณะกรรมการและเสนอความเห็นต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑
อีกชั้นหนึ่ง ซึ่งผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้พิจารณารายงานผลการสอบสวนและความเห็นของรองอธิการบดี
ฝ่ายกฎหมายแล้วว่า พฤติการณ์ของผู้ฟ้องคดีก่อนที่หัวหน้าภาควิชาประวัติศาสตร์ คณะศิลปศาสตร์
จะมีหนังสือเรียกให้ผู้ฟ้องคดีกลับมาปฏิบัติราชการไม่ถึงเป็นความผิดทางวินัย เนื่องจากผู้ฟ้องคดี
อาจมีความเข้าใจคลาดเคลื่อนในการไปปฏิบัติงานภายในประเทศเพื่อเพิ่มพูนความรู้ทางวิชาการ
ซึ่งข้อพิจารณาดังกล่าวเป็นการใช้ดุลพินิจในทางที่เป็นคุณและเป็นผลดีกับผู้ฟ้องคดีมากกว่า
ที่คณะกรรมการสอบสวนทางวินัยเสนอต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จึงเห็นได้ว่า ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑
มิได้มีคำสั่งไล่ออกจากราชการโดยมีอคติ ลำเอียง หรือเจตนาถ่วงแกล้งผู้ฟ้องคดี
ส่วนที่ผู้ฟ้องคดีอ้างว่า เหตุอื่นใดที่มีสภาพร้ายแรงอันอาจทำให้การพิจารณาทางปกครอง
ไม่เป็นกลาง หมายถึงเหตุใดๆ ก็ตามที่เป็นเหตุอันเหมาะสมที่ทำให้คู่กรณีในคำสั่งทางปกครองกังวล
ในความไม่เป็นกลางและไม่สามารถไว้เนื้อเชื่อใจเจ้าหน้าที่ที่มีอำนาจพิจารณาทางปกครองได้
โดยไม่จำเป็นต้องพิสูจน์ให้เห็นว่าข้อเท็จจริงดังกล่าวดำรงอยู่จริง เพียงแต่ปรากฏเหตุหรือข้อเท็จจริง
ที่ควรแก่การเชื่อได้ว่าเจ้าหน้าที่ผู้นั้นไม่สามารถดำเนินการพิจารณาทางปกครองให้เป็นกลางได้
ก็เพียงพอแล้ว เป็นการแปลความในลักษณะอติวิสัย เหตุที่ผู้ฟ้องคดีกล่าวอ้างเป็นเพียงเหตุภายในจิตใจ
หรือความคิดของผู้ฟ้องคดีที่กังวลใจในความเป็นกลางและไม่วางเนื้อเชื่อใจผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ อันเป็นการ
แปลความกฎหมายที่ไม่ถูกต้อง เหตุอื่นใดที่มีสภาพร้ายแรงอันอาจทำให้การพิจารณาทางปกครอง

/ไม่เป็นกลาง...

ไม่เป็นกลางตามมาตรา ๑๖ แห่งพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๓๙ นั้น หมายถึงเหตุอื่นๆ อันไม่เข้าลักษณะตามมาตรา ๑๓ แห่งพระราชบัญญัติดังกล่าว ซึ่งจะต้องพิจารณา เป็นรายกรณีว่าเหตุดังกล่าวจะทำให้การพิจารณาทางปกครองไม่เป็นกลาง แต่ผู้ฟ้องคดีมิได้พิสูจน์ ให้เห็นว่าผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ มีเหตุอันใดที่มีสภาพร้ายแรงอันอาจทำให้การพิจารณาทางปกครอง ไม่เป็นกลาง ผู้ฟ้องคดีกล่าวอ้างเพียงว่า ผู้ฟ้องคดีมีความขัดแย้งกับคณะรักษาความสงบแห่งชาติ ซึ่งเป็นคนละบุคคลและไม่มีความเกี่ยวข้องกับผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ นอกจากนั้น สถานภาพของ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ที่ได้รับการแต่งตั้งเป็นสมาชิกสภานิติบัญญัติแห่งชาติก็ไม่ได้เป็นสถานภาพ อันจะเข้าลักษณะเหตุสภาพภายนอกที่ทำให้การพิจารณาทางปกครองในกรณีของผู้ฟ้องคดี ขาดความเป็นกลางตามมาตรา ๑๓ แห่งพระราชบัญญัติฉบับเดียวกัน ประกอบกับข้อเท็จจริง ในสำนวนคดีและตามคำบรรยายฟ้องของผู้ฟ้องคดีก็ไม่ปรากฏพฤติการณ์อื่นใดของผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสอง ที่จะมีความร้ายแรงอันอาจทำให้การพิจารณาทางปกครองไม่เป็นกลางตามมาตรา ๑๖ แห่ง พระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๓๙ ส่วนข้ออ้างของผู้ฟ้องคดีที่ว่า ผู้ฟ้องคดี ถูกข่มขู่คุกคามและอาจมีภัยอันตรายอย่างร้ายแรงต่อชีวิต ร่างกาย และเสรีภาพ นั้น เห็นว่า แม้จะปรากฏข้อเท็จจริงตามหนังสือพิมพ์ไทยรัฐและหนังสือพิมพ์ข่าวสด ฉบับวันที่ ๑๔ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๗ ว่ามีเหตุการณ์คนร้ายใช้อาวุธปืนยิงใส่บ้านของผู้ฟ้องคดี แต่เหตุการณ์ดังกล่าวผ่านมา เป็นเวลานานประมาณ ๑๐ เดือน ก่อนที่หัวหน้าภาควิชาประวัติศาสตร์จะมีหนังสือลงวันที่ ๑๘ ธันวาคม ๒๕๕๗ ให้ผู้ฟ้องคดีกลับมาปฏิบัติราชการ อีกทั้งภัยดังกล่าวเกิดขึ้นที่บ้านและไม่ปรากฏว่า เป็นภัยคุกคามที่เกิดขึ้นอย่างต่อเนื่อง กรณีที่ผู้ฟ้องคดีอ้างว่า มีภัยคุกคามจากคณะบุคคลซึ่งเข้ายึดอำนาจ การปกครองโดยมีการแจ้งความดำเนินคดีอาญาผู้ฟ้องคดี และเรียกให้ผู้ฟ้องคดีไปรายงานตัว เป็นเรื่อง que ผู้ฟ้องคดีจะต้องต่อสู้เพื่อพิทักษ์สิทธิของตนตามกระบวนการของกฎหมายต่อไป นอกจากนี้ จากข้อเท็จจริงที่เกิดขึ้นตามการรายงานข่าวของสื่อมวลชนปรากฏว่ามีอาจารย์ในสังกัดของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ซึ่งคณะรักษาความสงบแห่งชาติมีคำสั่งเรียกให้ไปรายงานตัว และต่อมาก็ได้รับการปล่อยตัว หรือได้รับการประกันตัว และบุคคลดังกล่าวก็ยังคงมาปฏิบัติงานอยู่ ภัยคุกคามที่ผู้ฟ้องคดีกล่าวอ้าง จึงยังไม่อาจรับฟังได้ว่าเป็นเหตุอันสมควรที่ผู้ฟ้องคดีจะไม่มาปฏิบัติราชการตามคำสั่งของผู้บังคับบัญชาได้ ในคดีนี้ข้อเท็จจริงปรากฏว่า เมื่อวันที่ ๑๖ พฤษภาคม ๒๕๕๗ ผู้ฟ้องคดีได้ยื่นคำขอไปปฏิบัติงาน ภายในประเทศเพื่อเพิ่มพูนความรู้ทางวิชาการเพื่อทำวิจัย มีกำหนดระยะเวลา ๑ ปี นับตั้งแต่วันที่ ๑ สิงหาคม ๒๕๕๗ ถึงวันที่ ๓๑ กรกฎาคม ๒๕๕๘ ถึงคณบดีคณะศิลปศาสตร์ ผ่านหัวหน้าภาควิชา ประวัติศาสตร์ แต่ข้อเท็จจริงที่ปรากฏจากสื่อสังคมออนไลน์ ทางเฟซบุ๊กของผู้ฟ้องคดีที่มีเนื้อหา ข้อความที่ผู้ฟ้องคดีได้เผยแพร่ต่อสาธารณะเมื่อวันที่ ๒๒ มิถุนายน ๒๕๕๙ ทำให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ทราบว่า ผู้ฟ้องคดีได้เดินทางออกจากประเทศไทยตั้งแต่วันที่ ๑ มิถุนายน ๒๕๕๙ แล้ว เมื่อผู้ฟ้องคดี เป็นข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษา ย่อมทราบดีว่า การที่ข้าราชการจะเดินทางไปต่างประเทศ

/ต้องขออนุญาต...

ต้องขออนุญาตผู้บังคับบัญชาตามระเบียบสำนักนายกรัฐมนตรีว่าด้วยการลาของข้าราชการ พ.ศ. ๒๕๕๕ ก่อน ประกอบกับตามคำขออนุญาตไปปฏิบัติงานภายในประเทศเพื่อเพิ่มพูนความรู้ทางวิชาการที่ผู้ฟ้องคดีได้ยื่นต่อผู้บังคับบัญชา เป็นการขออนุญาตเพื่อปฏิบัติงานภายในประเทศ มิใช่คำขออนุญาตไปปฏิบัติงานยังต่างประเทศ การที่ผู้ฟ้องคดีได้เดินทางออกนอกประเทศโดยมิได้ขออนุญาตจากผู้บังคับบัญชาโดยไม่มีเหตุอันสมควรอื่น นอกจากที่ผู้ฟ้องคดีอ้างว่าถูกข่มขู่คุกคาม พฤติกรรมของผู้ฟ้องคดีจึงเป็นการจงใจไม่ปฏิบัติตามระเบียบของทางราชการตามข้อ ๕๕ (๖) ของข้อบังคับมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ ว่าด้วยการดำเนินการทางวินัย การอุทธรณ์ และการร้องทุกข์ พ.ศ. ๒๕๕๑ แก้ไขเพิ่มเติมถึงปัจจุบัน (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๕๕ และเป็นการจงใจไม่ปฏิบัติตามกฎหมายระเบียบแบบแผนของทางราชการตามมาตรา ๓๙ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน ในสถาบันอุดมศึกษา พ.ศ. ๒๕๔๗ ทั้งนี้ ในการพิจารณาเกี่ยวกับการลาก่อนที่จะได้รับการอนุมัติจากผู้บังคับบัญชา นั้น ศาลปกครองสูงสุดได้เคยวินิจฉัยไว้ตามคำพิพากษาศาลปกครองสูงสุด ที่ อ. ๒๓๖/๒๕๕๗ ว่า กรณีการลาพักผ่อนตามระเบียบว่าด้วยการลาของข้าราชการ พ.ศ. ๒๕๓๕ แม้การลาพักผ่อนจะถือเป็นสิทธิของข้าราชการ แต่มิได้หมายความว่า ผู้ลามีสิทธิที่จะลาพักผ่อนเมื่อใดก็ได้ หรือจะลาตามจำนวนวันที่มีสิทธิเหลืออยู่ตามใจชอบได้ โดยไม่ต้องคำนึงถึงผลกระทบที่อาจเกิดขึ้นแก่ทางราชการ กรณีดังกล่าวสามารถนำมาเทียบเคียงกับกรณีการขอไปปฏิบัติงานเพื่อเพิ่มพูนความรู้ทางวิชาการของผู้ฟ้องคดี การดำเนินการทางวินัยและมีคำสั่งลงโทษ ผู้ฟ้องคดีได้ดำเนินการถูกต้องตามพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษา พ.ศ. ๒๕๔๗ และข้อบังคับมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ ว่าด้วยการดำเนินการทางวินัย การอุทธรณ์ และการร้องทุกข์ พ.ศ. ๒๕๕๑ แก้ไขเพิ่มเติมถึงปัจจุบัน (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๕๕ และเป็นการใช้ดุลพินิจที่ชอบด้วยข้อเท็จจริงและข้อกฎหมายแล้ว

ขอให้ศาลปกครองสูงสุดพิพากษากลับคำพิพากษาของศาลปกครองชั้นต้น เป็นพิพากษายกฟ้อง

ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ แก้อุทธรณ์ว่า ผู้ฟ้องคดีได้ยื่นขอลาไปปฏิบัติงานเพื่อเพิ่มพูนความรู้ทางวิชาการโดยทำวิจัย เป็นเวลา ๑ ปี ตั้งแต่วันที่ ๑ สิงหาคม ๒๕๕๗ ถึงวันที่ ๓๑ กรกฎาคม ๒๕๕๘ ซึ่งนับแต่ผู้ฟ้องคดียื่นขอลาไปปฏิบัติงานดังกล่าว ผู้ฟ้องคดีไม่ได้มาปฏิบัติราชการ ทำให้รองอธิการบดีฝ่ายวิชาการยกเลิกการอนุมัติลาไปปฏิบัติงานเพื่อเพิ่มพูนความรู้ทางวิชาการของผู้ฟ้องคดี จากนั้น หัวหน้าภาควิชาประวัติศาสตร์ซึ่งเป็นผู้บังคับบัญชาของผู้ฟ้องคดีได้มีหนังสือแจ้งให้ผู้ฟ้องคดีกลับมาปฏิบัติราชการ และมอบหมายภาระงานสอนให้ผู้ฟ้องคดีในภาคการศึกษาที่ ๒ ปีการศึกษา ๒๕๕๗ แต่ผู้ฟ้องคดีไม่ได้กลับมาปฏิบัติราชการ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จึงมีคำสั่งที่ ๒๕๙๙/๒๕๕๗ ลงวันที่ ๑๙ ธันวาคม ๒๕๕๗ แต่งตั้งคณะกรรมการสอบข้อเท็จจริงเพื่อตรวจสอบเรื่องดังกล่าว ผลการตรวจสอบปรากฏว่า ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ในฐานะผู้มีอำนาจยังไม่ได้อนุมัติให้ผู้ฟ้องคดีไปปฏิบัติงานภายในประเทศ

/ตามระเบียบ...

ตามระเบียบทบวงมหาวิทยาลัย ว่าด้วยการให้ข้าราชการไปปฏิบัติงานเพื่อเพิ่มพูนความรู้ทางวิชาการ พ.ศ. ๒๕๒๓ แก้ไขเพิ่มเติมถึงปัจจุบัน (ฉบับที่ ๔) พ.ศ. ๒๕๕๔ และในระหว่างที่ผู้ฟ้องคดียังไม่ได้รับการอนุมัติจากผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ให้ไปปฏิบัติงานเพื่อเพิ่มพูนความรู้ทางวิชาการ ผู้ฟ้องคดีก็ไม่ได้มาปฏิบัติราชการตามหน้าที่ที่ได้รับมอบหมายจากผู้บังคับบัญชา พฤติการณ์การกระทำของผู้ฟ้องคดีจึงเข้าข่ายเป็นการจงใจไม่ปฏิบัติหน้าที่ตามระเบียบแบบแผนของทางราชการว่าด้วยการลา และไม่ปฏิบัติตามคำสั่งของผู้บังคับบัญชาซึ่งสั่งการในหน้าที่ราชการโดยชอบด้วยกฎหมาย อันเป็นการละทิ้งหน้าที่ราชการติดต่อในคราวเดียวกันเป็นเวลาเกินกว่าสิบห้าวันโดยมีพฤติการณ์อันแสดงถึงความจงใจไม่ปฏิบัติตามระเบียบของทางราชการ เมื่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้รับรายงานผลการสอบข้อเท็จจริงแล้ว ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จึงมีคำสั่งที่ ๘๖/๒๕๕๘ ลงวันที่ ๒๖ มกราคม ๒๕๕๘ แต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนวินัยอย่างร้ายแรงแก่ผู้ฟ้องคดี เมื่อตามรายงานผลการสอบสวนวินัยผู้ฟ้องคดีรับฟังได้ว่า พฤติการณ์การกระทำของผู้ฟ้องคดีเป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรง ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จึงมีอำนาจออกคำสั่งลงโทษไล่ออกจากราชการได้ ข้อกล่าวอ้างของผู้ฟ้องคดีที่ว่า ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ เป็นผู้มีส่วนได้เสียและไม่อยู่ในฐานะที่จะเกี่ยวข้องกับกระบวนการสอบสวนผู้ฟ้องคดี นั้นเป็นการกล่าวอ้างอย่างเลื่อนลอย เพราะสถานะของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ แม้ได้รับการแต่งตั้งจากคณะกรรมการความสงบแห่งชาติให้เป็นสมาชิกสภานิติบัญญัติแห่งชาติก็ไม่ได้เกี่ยวข้องกับข้อกล่าวหาหรือประเด็นที่ผู้ฟ้องคดีถูกตั้งคณะกรรมการสอบสวนวินัยแต่อย่างใด กรณีที่ผู้ฟ้องคดีอ้างว่าภัยอันตรายที่เกิดขึ้นแก่ผู้ฟ้องคดียังคงดำรงอยู่เรื่อยมา และเป็นภัยคุกคามอย่างต่อเนื่องจนถึงปัจจุบันเนื่องจากประเทศไทยยังอยู่ภายใต้การปกครองของคณะกรรมการความสงบแห่งชาติ นั้น วินัยข้าราชการหมายถึงกฎ ระเบียบต่างๆ ที่วางหลักขึ้นมาเป็นกรอบควบคุมให้ข้าราชการปฏิบัติหน้าที่ราชการให้เป็นไปด้วยความเรียบร้อย โดยกำหนดให้ข้าราชการวางตัวให้เหมาะสมเพื่อบรรลุจุดมุ่งหมายขององค์กรข้าราชการ เพื่อส่งผลอันสูงสุดให้ข้าราชการจัดระเบียบการดำเนินชีวิตของประชาชนให้ดีขึ้น อันเป็นกลไกสำคัญที่จะก่อให้เกิดความเจริญของประเทศชาติบ้านเมืองต่อไป โดยที่พระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษา พ.ศ. ๒๕๔๗ มีบทบัญญัติให้สิทธิเสรีภาพและกำหนดขอบเขตแนวทางการปฏิบัติตัวแก่ข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษาในเรื่องทางการเมืองไว้ในมาตรา ๓๘ การใช้สิทธิทางการเมืองของผู้ฟ้องคดีย่อมสามารถกระทำได้ตราบเท่าที่ไม่เป็นการขัดหรือแย้งกับกฎหมาย การที่ผู้ฟ้องคดีอ้างบริบททางการเมืองและบทบาทของผู้ฟ้องคดีในการเสนอประเด็นสำคัญทางการเมืองการปกครองสู่สาธารณะอันนำไปสู่การที่คณะกรรมการความสงบแห่งชาติได้ออกคำสั่งเรียกให้ผู้ฟ้องคดีไปรายงานตัว ถือได้ว่าต้นเหตุของการที่ผู้ฟ้องคดีไม่อาจมารายงานตัวขอกลับเข้าปฏิบัติหน้าที่ราชการตามคำสั่งของผู้บังคับบัญชาเกิดจากการกระทำหรือความผิดของผู้ฟ้องคดีเอง เนื่องจากผู้ฟ้องคดีไม่ยอมรับอำนาจของคณะรัฐประหารที่ยึดอำนาจการปกครองประเทศ โดยอ้างว่าไม่เป็นไปตามวิถีทางของรัฐธรรมนูญ ซึ่งเป็นคนละส่วนกับการที่

/ผู้ฟ้องคดี...

ผู้ฟ้องคดีจะขออนุมัติลาไปปฏิบัติงานเพื่อเพิ่มพูนความรู้ทางวิชาการ ผู้ฟ้องคดีจึงไม่อาจหยิบยก เหตุการณ์ทางการเมืองซึ่งผู้ฟ้องคดีเป็นผู้ก่อเพื่อมาสนับสนุนการไม่กลับมาปฏิบัติราชการตามคำสั่ง ของผู้บังคับบัญชา และในช่วงระหว่างเวลาที่ผู้ฟ้องคดีขออนุมัติลาไปปฏิบัติงานเพื่อเพิ่มพูนความรู้ ทางวิชาการ ผู้ฟ้องคดีไม่ได้รายงานความคืบหน้าการไปเพิ่มพูนความรู้ให้ผู้บังคับบัญชาทราบ กรณีจึงชี้ให้เห็นว่า ผู้ฟ้องคดีไม่ได้ไปปฏิบัติงานเพื่อเพิ่มพูนความรู้ทางวิชาการตามที่เสนอขออนุมัติ แต่กลับยื่นหนังสือขอลาออกจากราชการทันที ส่วนข้ออ้างของผู้ฟ้องคดีที่ว่า ได้รับทราบ จากรายงานข่าวของสื่อมวลชนว่า บุคคลที่ไปรายงานตัวหรือถูกจับเนื่องจากไม่ไปรายงานตัว กับคณะรักษาความสงบแห่งชาติจะถูกควบคุมตัวในค่ายทหาร ไม่ให้ติดต่อกับญาติหรือบุคคลภายนอก มีหลายกรณียุทธมานในระหว่างการควบคุมตัวเพื่อให้บริการสภาพ แล้วถูกดำเนินคดีด้วยข้อหาร้ายแรง ต่อศาลทหาร นั้น ไม่อาจถือว่าข้อเท็จจริงเป็นที่ยุติตามข้อมูลที่มีการนำเสนอข่าวผ่านการรายงาน ของสื่อมวลชนตามที่ผู้ฟ้องคดีกล่าวอ้าง การกระทำผิดวินัยของผู้ฟ้องคดีเกิดจากการฝ่าฝืนไม่ปฏิบัติ ตามระเบียบแบบแผนของทางราชการ หรือการขัดคำสั่งของผู้บังคับบัญชา ซึ่งเป็นเรื่องการบริหารงาน บุคคลภายในมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์โดยเฉพาะ จึงไม่อาจนำมูลเหตุที่ผู้ฟ้องคดีอ้างบริบททางการเมือง ตลอดจนบทบาทของผู้ฟ้องคดีในการเสนอประเด็นสำคัญทางการเมืองการปกครองสู่สาธารณะมาหักล้าง เพื่อให้การกระทำของผู้ฟ้องคดีไม่เป็นการฝ่าฝืนระเบียบของทางราชการ หรือไม่เป็นการขัดคำสั่ง ของผู้บังคับบัญชาได้ และข้อเท็จจริงไม่ปรากฏว่าผู้ฟ้องคดีถูกจับกุมในคดีอาญาหรือมิได้รับการประกันตัว ภายหลังจากการถูกจับกุมจนเป็นเหตุให้ผู้ฟ้องคดีต้องขาดราชการ ผู้ฟ้องคดียังมีสิทธิเดินทางเข้ามา ในประเทศไทยได้ แต่ผู้ฟ้องคดีเจตนาหลบหนีความผิดกฎหมายบ้านเมือง การละทิ้งหน้าที่ราชการ ของผู้ฟ้องคดีจึงไม่อาจถือว่ามีเหตุอันสมควรแต่ประการใด

ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ อุทธรณ์ว่า ในการดำเนินกระบวนการพิจารณาคดีของศาลปกครองชั้นต้น เมื่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ทำคำให้การตามคำสั่งแล้ว ต่อมา ศาลได้มีหมายแจ้งกำหนดวันสิ้นสุด การแสวงหาข้อเท็จจริงในวันที่ ๑๙ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๙ และมีหมายแจ้งกำหนดวันนั่งพิจารณาคดี ครั้งแรกในวันที่ ๑ มีนาคม ๒๕๕๙ ก่อนถึงวันกำหนดนั่งพิจารณาคดีครั้งแรก ศาลได้มีหมายแจ้ง ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ทราบว่า ผู้ฟ้องคดีได้ยื่นคำร้องขอคัดค้านคำให้การและชี้แจงข้อเท็จจริงเพิ่มเติม ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้รับหมายดังกล่าวเมื่อวันที่ ๒๙ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๙ ก่อนวันนั่งพิจารณาคดีครั้งแรก โดยศาลปกครองชั้นต้นมิได้มีคำสั่งให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ทำคำให้การเพิ่มเติมตามข้อ ๔๙ แห่งระเบียบของที่ประชุมใหญ่ตุลาการในศาลปกครองสูงสุด ว่าด้วยวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๓ ถึงแม้ว่าศาลปกครองชั้นต้นเห็นว่า ข้อเท็จจริงตามคำฟ้อง คำให้การ เพียงพอ ที่จะพิจารณาพิพากษาแล้ว โดยไม่จำเป็นต้องแสวงหาข้อเท็จจริงจนครบทุกขั้นตอนตามข้อ ๔๗ ถึงข้อ ๔๙ แห่งระเบียบดังกล่าวก็ตาม แต่คำพิพากษาของศาลปกครองชั้นต้นยังมีความคลาดเคลื่อน ทั้งข้อเท็จจริงและข้อกฎหมาย ดังนี้ จากข้อเท็จจริงเมื่อวันที่ ๑๖ พฤษภาคม ๒๕๕๗ ผู้ฟ้องคดี

/ได้ยื่นแบบ...

ได้ยื่นแบบการขอไปปฏิบัติงานเพื่อเพิ่มพูนความรู้ทางวิชาการต่อคณบดีคณะศิลปศาสตร์ ผ่านหัวหน้าภาควิชาประวัติศาสตร์เพื่อทำวิจัย มีกำหนดระยะเวลา ๑ ปี ตั้งแต่วันที่ ๑ สิงหาคม ๒๕๕๗ ถึงวันที่ ๓๑ กรกฎาคม ๒๕๕๘ ในการประชุมคณะกรรมการภาควิชาประวัติศาสตร์ครั้งที่ ๒/๒๕๕๗ เมื่อวันที่ ๒๑ พฤษภาคม ๒๕๕๗ หัวหน้าภาควิชาประวัติศาสตร์ได้ตรวจสอบข้อเท็จจริงปรากฏว่า ผู้ฟ้องคดีเคยลาไปปฏิบัติงานเพื่อเพิ่มพูนความรู้ทางวิชาการ ระหว่างวันที่ ๑ มิถุนายน ๒๕๕๕ ถึงวันที่ ๓๑ พฤษภาคม ๒๕๕๖ และมีงานค้างส่งฝ่ายวิชาการ เมื่อสอบถามผู้ฟ้องคดีได้ชี้แจงว่า มีการลาจริง แต่ภาควิชาประสบปัญหาไม่มีผู้สอนวิชาบังคับ ภาควิชาประวัติศาสตร์จึงจำเป็นต้องขอให้ผู้ฟ้องคดีกลับมาสอนตามปกติ แต่ไม่ได้ทำเรื่องยกเลิกการลา ที่ประชุมจึงมีมติให้ดำเนินการยกเลิกการลาดังกล่าว และได้พิจารณาคำขอของผู้ฟ้องคดี โดยเห็นควรอนุมัติให้ผู้ฟ้องคดีไปปฏิบัติงานตามคำขอ ต่อมา ในการประชุมคณะกรรมการประจำคณะศิลปศาสตร์ ครั้งที่ ๖/๒๕๕๗ เมื่อวันที่ ๒๓ มิถุนายน ๒๕๕๗ ได้พิจารณาเรื่องของผู้ฟ้องคดีแล้วมีมติเห็นชอบให้ยกเลิกการไปปฏิบัติงานเพื่อเพิ่มพูนความรู้ทางวิชาการระหว่างวันที่ ๑ มิถุนายน ๒๕๕๕ ถึงวันที่ ๓๐ กันยายน ๒๕๕๕ ของผู้ฟ้องคดี ส่วนการขอไปปฏิบัติงานเพื่อเพิ่มพูนความรู้ทางวิชาการระหว่างวันที่ ๑ สิงหาคม ๒๕๕๗ ถึงวันที่ ๓๑ กรกฎาคม ๒๕๕๘ ให้ตรวจสอบคุณสมบัติให้เรียบร้อยครบถ้วนก่อน แล้วเสนอให้มหาวิทยาลัยพิจารณาต่อไป กรณีจึงยังไม่อาจถือได้ว่าคณะกรรมการประจำคณะศิลปศาสตร์พิจารณาอนุมัติให้ผู้ฟ้องคดีไปปฏิบัติงานเพื่อเพิ่มพูนความรู้ทางวิชาการตามที่ผู้ฟ้องคดีมีคำขอแต่อย่างใด ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ เป็นผู้ที่มีอำนาจพิจารณาอนุมัติให้ข้าราชการในสังกัดไปปฏิบัติงานเพื่อเพิ่มพูนความรู้ทางวิชาการตามข้อ ๖ ของระเบียบทบวงมหาวิทยาลัย ว่าด้วยการให้ข้าราชการไปปฏิบัติงานเพื่อเพิ่มพูนความรู้ทางวิชาการ พ.ศ. ๒๕๒๓ แก้ไขเพิ่มเติมถึงปัจจุบัน (ฉบับที่ ๔) พ.ศ. ๒๕๕๔ ระเบียบดังกล่าวมิได้ให้อำนาจแก่หัวหน้าภาควิชาประวัติศาสตร์ คณบดีคณะศิลปศาสตร์ หรือคณะกรรมการประจำคณะศิลปศาสตร์ ในการพิจารณาอนุมัติให้ผู้ฟ้องคดีไปปฏิบัติงานเพื่อเพิ่มพูนความรู้ การที่ศาลปกครองชั้นต้นรับฟังข้อเท็จจริงว่า คณะกรรมการประจำคณะศิลปศาสตร์ได้พิจารณาอนุมัติให้ผู้ฟ้องคดีไปปฏิบัติงานเพื่อเพิ่มพูนความรู้ทางวิชาการ ก็ไม่ปรากฏว่า คณะกรรมการประจำคณะศิลปศาสตร์ได้พิจารณาความเหมาะสมตามหลักเกณฑ์ข้อ ๖.๑ ถึงข้อ ๖.๔ ของระเบียบดังกล่าวแล้วหรือไม่ มีเพียงให้คณบดีคณะศิลปศาสตร์ตรวจสอบคุณสมบัติของผู้ฟ้องคดีให้เรียบร้อยครบถ้วนก่อนเสนอให้มหาวิทยาลัยพิจารณา และเมื่อพิจารณาข้อเท็จจริงจากการประชุมคณะกรรมการประจำคณะศิลปศาสตร์ครั้งที่ ๖/๒๕๕๗ เมื่อวันที่ ๒๓ มิถุนายน ๒๕๕๗ วาระการประชุมที่ ๔.๗ และวาระการประชุมที่ ๔.๘ แล้ว รับฟังได้ว่า ในขณะที่หัวหน้าภาควิชาประวัติศาสตร์เสนอเรื่องให้คณะกรรมการประจำคณะศิลปศาสตร์พิจารณาความเหมาะสมในการได้รับอนุมัติให้ไปปฏิบัติงานเพื่อเพิ่มพูนความรู้ทางวิชาการตามหลักเกณฑ์ที่กำหนดไว้ตามข้อ ๖ ของระเบียบ

/ทบวง...

ทบวงมหาวิทยาลัย ว่าด้วยการให้ข้าราชการไปปฏิบัติงานเพื่อเพิ่มพูนความรู้ทางวิชาการ พ.ศ. ๒๕๒๓ แก้ไขเพิ่มเติมถึงปัจจุบัน (ฉบับที่ ๔) พ.ศ. ๒๕๕๔ ผู้ฟ้องคดียังเป็นผู้ได้รับอนุมัติให้ไปปฏิบัติงานเพื่อเพิ่มพูนความรู้ทางวิชาการมีกำหนดระยะเวลา ๔ เดือนอยู่ จึงจำเป็นต้องยกเลิกคำสั่งดังกล่าวก่อน จึงจะพิจารณาอนุมัติให้ผู้ฟ้องคดีไปปฏิบัติงานเพื่อเพิ่มพูนความรู้ทางวิชาการเป็นเวลา ๑๒ เดือนตามข้อ ๕.๓ ของระเบียบดังกล่าวได้ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ เป็นผู้มีอำนาจพิจารณาความเหมาะสมของผู้ขอไปปฏิบัติงานเพื่อเพิ่มพูนความรู้ทางวิชาการตามหลักเกณฑ์ที่กำหนดไว้ และพิจารณาว่าการไปปฏิบัติงานดังกล่าวจะเป็นประโยชน์ต่องานวิชาการ หรือการอนุญาตให้ลาจะมีผลกระทบต่องานของมหาวิทยาลัยหรือไม่ โดยไม่ผูกพันตามความเห็นของหัวหน้าภาควิชา คณบดี และคณะกรรมการประจำคณะที่ได้มีการพิจารณาและเสนอความเห็นมาตามลำดับ กรณีจึงไม่เป็นดังที่ศาลปกครองชั้นต้นวินิจฉัยว่าคงเหลือเพียงขั้นตอนการพิจารณาอนุมัติของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ซึ่งโดยทั่วไปจะพิจารณาอนุมัติไปตามความเห็นของคณะกรรมการประจำคณะศิลปศาสตร์ นอกจากนั้น แม้ข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษาจะมีสิทธิขอไปปฏิบัติงานเพื่อเพิ่มพูนความรู้ทางวิชาการ ก็ได้หมายความว่าผู้ขออนุมัติจะไปปฏิบัติงานเพื่อเพิ่มพูนความรู้ทางวิชาการเมื่อใดก็ได้ หรือมีกำหนดระยะเวลาตามแต่ใจผู้ขอโดยไม่คำนึงถึงผลกระทบที่จะเกิดกับมหาวิทยาลัย ตามระเบียบต้องรอให้กระบวนการพิจารณาคำขอผ่านขั้นตอนการตรวจสอบ รายงานเสนอความเห็น จนกระทั่งผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ อนุมัติก่อน การไปปฏิบัติงานเพื่อเพิ่มพูนความรู้ทางวิชาการโดยไม่รอให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ อนุมัติก่อนจึงมีอำนาจทำได้ และมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ก็ไม่เคยมีธรรมเนียมปฏิบัติให้กระทำเช่นนี้ได้ ทั้งนี้ ผู้ฟ้องคดีได้ยื่นคำขออนุมัติไปปฏิบัติงานเพื่อเพิ่มพูนความรู้ทางวิชาการ มีกำหนดระยะเวลา ๑ ปี เพื่อทำวิจัยเรื่อง ปรัชญาประวัติศาสตร์และสังคมของเฮเกล ซึ่งเป็นหัวข้อเดียวกันกับที่ผู้ฟ้องคดีเคยยื่นขออนุมัติเมื่อปี พ.ศ. ๒๕๔๕ ซึ่งมีระยะเวลาห่างกันประมาณ ๑๒ ปี แสดงให้เห็นว่าการทำวิจัยในหัวข้อดังกล่าวมิใช่เรื่องด่วนที่จะต้องเริ่มปฏิบัติงานภายในวันที่ ๑ สิงหาคม ๒๕๕๗ ตามคำขอ และในคำขออนุมัติได้ระบุขอบเขตและวิธีการวิจัยว่าเป็นการศึกษาเอกสาร (Documentary Research) และเป็นการศึกษาขออนุมัติไปปฏิบัติงานภายในประเทศ แสดงให้เห็นว่าเอกสารที่ใช้ในการวิจัยมีอยู่ภายในประเทศ หรือผู้ฟ้องคดีมีข้อมูลเพียงพอที่จะทำการวิจัยแล้วและเป็นการศึกษาจากข้อมูลที่มีอยู่ ไม่จำเป็นต้องแสวงหา จัดทำ หรือสำรวจข้อมูลใหม่ อีกทั้งมิใช่ข้อมูลที่จะสามารถรวบรวมได้เฉพาะในช่วงเวลาที่ขออนุมัติ ความสำเร็จสมบูรณ์ของการศึกษาวิจัยดังกล่าวมิได้ขึ้นอยู่กับช่วงเวลาที่ต้องทำการศึกษา การให้ผู้ฟ้องคดีชะลอการปฏิบัติงานวิจัยไว้ก่อนจนกว่าจะได้รับการอนุมัติจากผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จึงมิได้ส่งผลกระทบต่อกระบวนการทำวิจัย การรายงานผล การประเมินผล และผลกระทบต่อความสำเร็จสมบูรณ์ของงานวิจัยดังที่ศาลปกครองชั้นต้นวินิจฉัยแต่อย่างใด และมีใช่เป็นกรณีที่มีความจำเป็นเร่งด่วนที่ผู้ฟ้องคดี

/จะต้องเริ่ม...

จะต้องเริ่มไปปฏิบัติงานตั้งแต่วันที่ ๑ สิงหาคม ๒๕๕๗ โดยไม่รอการอนุมัติจากผู้ฟ้องคดีที่ ๑ อีกทั้งกำหนดเวลาของการวิจัยก็เป็นระยะเวลาและแผนงานที่ผู้ฟ้องคดีจัดทำขึ้นเพื่อประกอบการเสนอขออนุมัติ เป็นการกำหนดเวลาให้สอดคล้องกับระยะเวลาที่ขออนุมัติ และผู้ฟ้องคดีก็มีได้ยกข้อเท็จจริงและพยานหลักฐานใดๆ ให้ปรากฏแก่ศาลว่า หากไม่ได้ไปปฏิบัติงานตั้งแต่วันที่ ๑ สิงหาคม ๒๕๕๗ จะทำให้เกิดผลกระทบต่อการทำวิจัย และในทางปฏิบัติหากอนุมัติไม่ทันกำหนดเวลาที่จะไปปฏิบัติงานตามคำขอก็ยังคงอยู่ในวิสัยที่ผู้ขออนุมัติจะขอแก้ไขเปลี่ยนแปลงระยะเวลาและแผนงานการวิจัยเพื่อความสำเร็จสมบูรณ์ของงานวิจัยได้ ส่วนกรณีศาลปกครองชั้นต้นเห็นว่าหากขยายระยะเวลาการทำวิจัยออกไปภายหลังวันสุดท้ายของการวิจัยที่กำหนดไว้ คือวันที่ ๓๑ กรกฎาคม ๒๕๕๘ เพื่อให้ครบกำหนดระยะเวลา ๑ ปี จะก่อให้เกิดปัญหาจำนวนคณาจารย์ประจำที่ปฏิบัติหน้าที่ในช่วงระยะเวลาที่ขยายมีไม่เพียงพอและส่งผลกระทบต่อการเรียนการสอนของคณะ นั้น ข้อเท็จจริงดังกล่าวไม่แน่ชัดว่าจะเกิดขึ้นหรือไม่ และไม่ปรากฏข้อเท็จจริงนี้จากเอกสารในสำนวนคดีของคู่กรณีทั้งสองฝ่ายแต่อย่างใด ข้อเท็จจริงดังกล่าวเป็นเพียงการคาดการณ์เท่านั้น

ผู้ฟ้องคดีที่ ๑ มีคำสั่งลงโทษไล่ออกจากราชการ สืบเนื่องมาจากผู้ฟ้องคดีมีพฤติการณ์ไม่ปฏิบัติตามคำสั่งของหัวหน้าภาควิชาประวัติศาสตร์และคำสั่งของคณบดี คณะศิลปศาสตร์ ซึ่งเป็นผู้บังคับบัญชา ที่ได้แจ้งให้ผู้ฟ้องคดีมาปฏิบัติงานและรับมอบหมายงานสอนในภาคการศึกษาที่ ๒ ปีการศึกษา ๒๕๕๗ ผู้ฟ้องคดีเพิกเฉย ไม่กลับมาปฏิบัติราชการและไม่ได้ยื่นเรื่องการลาประเภทอื่น โดยอ้างเพียงว่าไม่สามารถมาปฏิบัติราชการได้เนื่องจากถูกข่มขู่คุกคาม และอาจมีภัยอันตรายอย่างร้ายแรงต่อชีวิต ร่างกาย และเสรีภาพ เนื่องจากผู้ฟ้องคดีเป็นผู้ที่มีความขัดแย้งกับคณะรักษาความสงบแห่งชาติ ซึ่งศาลปกครองชั้นต้นได้วินิจฉัยแล้วว่า เหตุดังกล่าวเกิดขึ้นก่อนที่หัวหน้าภาควิชาจะมีหนังสือแจ้งให้ผู้ฟ้องคดีกลับมาปฏิบัติราชการ เป็นระยะเวลาประมาณ ๑๐ เดือน ทั้งภัยดังกล่าวเกิดขึ้นที่บ้าน และไม่ปรากฏว่าเป็นภัยคุกคามที่เกิดขึ้นอย่างต่อเนื่อง ผู้ฟ้องคดีไม่อาจอ้างกรณีดังกล่าวมาเป็นเหตุผลในการไม่มาปฏิบัติราชการ พฤติการณ์ของผู้ฟ้องคดีจึงถือเป็นการจงใจไม่ปฏิบัติหน้าที่ราชการตามระเบียบ แบบแผนของทางราชการ ในเรื่องการลาและการปฏิบัติตามคำสั่งของผู้บังคับบัญชาซึ่งสั่งในหน้าที่ราชการ โดยชอบด้วยกฎหมาย ทำให้มหาวิทยาลัยได้รับความเสียหายอย่างร้ายแรงแก่ชื่อเสียงของมหาวิทยาลัยและทรัพย์สินซึ่งเป็นเงินเดือนและเงินสวัสดิการอื่น ที่มหาวิทยาลัยและคณะศิลปศาสตร์ได้จ่ายให้แก่ผู้ฟ้องคดี เป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรง และเมื่อนับตั้งแต่วันที่ ๑๙ ธันวาคม ๒๕๕๗ จนถึงวันที่ ๒๓ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๘ ซึ่งเป็นวันที่ผู้ฟ้องคดีที่ ๑ มีคำสั่งลงโทษไล่ออกจากราชการ ผู้ฟ้องคดีได้ละทิ้งหน้าที่ราชการติดต่อในคราวเดียวกันเป็นเวลาเกินกว่าสิบห้าวันโดยไม่มีเหตุผลอันสมควร จึงเป็นการกระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรงตามข้อ ๕๕ (๖)

/ของข้อบังคับ...

ของข้อบังคับมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ ว่าด้วยการดำเนินการทางวินัย การอุทธรณ์ และการร้องทุกข์ พ.ศ. ๒๕๕๑ แก้ไขเพิ่มเติมถึงปัจจุบัน (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๕๕ และแม้ว่ากรณีตามฟ้องนี้ จะมีประเด็นเกี่ยวเนื่องกับการขอไปปฏิบัติงานภายในประเทศเพื่อเพิ่มพูนความรู้ทางวิชาการ ที่ผู้ฟ้องคดีได้ยื่นคำขออนุมัติต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ผ่านหัวหน้าภาควิชา และเรื่องยังอยู่ระหว่างการพิจารณาก็ตาม แต่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ก็ได้ถือเอากรณีดังกล่าวมาเป็นเหตุลงโทษวินัย อย่างร้ายแรงแก่ผู้ฟ้องคดี

สำหรับกรณีผู้มีอำนาจสั่งให้ผู้ฟ้องคดีกลับมาปฏิบัติราชการ นั้น ตามข้อ ๘ วรรคสอง ของระเบียบทบวงมหาวิทยาลัย ว่าด้วยการให้ข้าราชการไปปฏิบัติงานเพื่อเพิ่มพูนความรู้ทางวิชาการ พ.ศ. ๒๕๒๓ แก้ไขเพิ่มเติมถึงปัจจุบัน (ฉบับที่ ๔) พ.ศ. ๒๕๕๔ กำหนดให้เป็นอำนาจของผู้มีอำนาจอนุมัติ ซึ่งก็คือผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ หากหัวหน้าภาควิชาประวัติศาสตร์และคณบดี คณะศิลปศาสตร์มีความจำเป็นต้องให้ผู้ฟ้องคดีกลับไปปฏิบัติราชการประจำเพื่อประโยชน์ของทางราชการก็ชอบที่จะเสนอความจำเป็นดังกล่าวต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ เพื่อสั่งให้ผู้ฟ้องคดีกลับมาปฏิบัติราชการ แต่กรณีของผู้ฟ้องคดียังมีได้รับอนุมัติจากผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ให้ลาไปปฏิบัติงานเพื่อเพิ่มพูนความรู้ทางวิชาการ เห็นได้จาก เมื่อคณะศิลปศาสตร์ได้เสนอคำขออนุมัติของผู้ฟ้องคดีต่อมหาวิทยาลัยแล้ว ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ โดยรองอธิการบดีฝ่ายวิชาการต้องทำการตรวจสอบคุณสมบัติและเอกสารหลักฐานให้ถูกต้องครบถ้วน การที่รองอธิการบดีฝ่ายวิชาการ ได้มีหนังสือ ที่ ศธ ๐๕๑๖.๐๖/๑๘๔๗ ลงวันที่ ๑๑ ธันวาคม ๒๕๕๗ ถึงคณบดีคณะศิลปศาสตร์ เพื่อขอทราบข้อมูลการอยู่ปฏิบัติหน้าที่ราชการของผู้ฟ้องคดีเพื่อใช้ประกอบการพิจารณา และคณะศิลปศาสตร์ได้มีหนังสือ ที่ ศธ ๐๕๑๖.๑๗/๕๕๙๕ ลงวันที่ ๒๒ ธันวาคม ๒๕๕๗ แจ้งว่า ผู้ฟ้องคดีไม่ได้มาปฏิบัติราชการ รองอธิการบดีฝ่ายวิชาการจึงพิจารณายกเลิกคำขออนุมัติของผู้ฟ้องคดีปรากฏตามหนังสือ ที่ ศธ ๐๕๑๖.๐๖/๑๘๕๕ ลงวันที่ ๒๘ มกราคม ๒๕๕๘ กระบวนการพิจารณาตรวจสอบคุณสมบัติของผู้ฟ้องคดีจึงยังไม่ครบถ้วนสมบูรณ์ มีไขเหลือเพียงขั้นตอนการพิจารณาอนุมัติของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ เท่านั้น เมื่อผู้ฟ้องคดียังมิได้รับการอนุมัติ การเรียกตัวให้ผู้ฟ้องคดีกลับมาปฏิบัติราชการจึงมีต้องดำเนินการตามข้อ ๘ ของระเบียบทบวงมหาวิทยาลัย ว่าด้วยการให้ข้าราชการไปปฏิบัติงานเพื่อเพิ่มพูนความรู้ทางวิชาการ พ.ศ. ๒๕๒๓ แก้ไขเพิ่มเติมถึงปัจจุบัน (ฉบับที่ ๔) พ.ศ. ๒๕๕๔ คณบดีและหัวหน้าภาควิชาซึ่งเป็นผู้บังคับบัญชาชั้นต้นของผู้ฟ้องคดีตามมาตรา ๓๑ และมาตรา ๓๗ แห่งพระราชบัญญัติมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ พ.ศ. ๒๕๓๑ ตามลำดับ จึงมีอำนาจในการบังคับบัญชาที่จะเรียกผู้ฟ้องคดีกลับมาปฏิบัติงานในภาควิชาหรือคณะโดยไม่ต้องรายงานให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ทราบก่อน การที่หัวหน้าภาควิชา ได้มีหนังสือลงวันที่ ๑๘ ธันวาคม ๒๕๕๗ แจ้งให้ผู้ฟ้องคดีกลับมาปฏิบัติราชการจึงเป็นการใช้อำนาจ

/ของผู้บังคับบัญชา...

ของผู้บังคับบัญชาโดยชอบและมีผลสมบูรณ์ ประกอบกับผู้ฟ้องคดีได้เคยยื่นคำขออนุมัติไปปฏิบัติงานภายในประเทศเพื่อเพิ่มพูนความรู้ทางวิชาการมีกำหนดเวลา ๔ เดือน ตั้งแต่วันที่ ๑ มิถุนายน ๒๕๔๕ ถึงวันที่ ๓๐ กันยายน ๒๕๔๕ เมื่อถึงกำหนดระยะเวลาตามคำขอของผู้ฟ้องคดี คณะศิลปศาสตร์ได้เรียกผู้ฟ้องคดีกลับมาสอนตามปกติ กรณีจึงเห็นได้ว่าหัวหน้าภาควิชาและคณบดีซึ่งเป็นผู้บังคับบัญชาของผู้ฟ้องคดีมีอำนาจที่จะเรียกตัวผู้ฟ้องคดีกลับมาปฏิบัติราชการได้ และผู้ฟ้องคดีก็ทราบข้อเท็จจริงดังกล่าว เมื่อผู้ฟ้องคดีไม่กลับมาปฏิบัติราชการตามคำสั่งของผู้บังคับบัญชาจึงต้องถือว่าผู้ฟ้องคดีตั้งใจไม่ปฏิบัติหน้าที่ราชการตามคำสั่งผู้บังคับบัญชา ทั้งนี้ ระเบียบทบวงมหาวิทยาลัย ว่าด้วยการให้ข้าราชการไปปฏิบัติงานเพื่อเพิ่มพูนความรู้ทางวิชาการ พ.ศ. ๒๕๒๓ แก้ไขเพิ่มเติมถึงปัจจุบัน (ฉบับที่ ๔) พ.ศ. ๒๕๕๔ และระเบียบสำนักนายกรัฐมนตรี ว่าด้วยการลาของข้าราชการ พ.ศ. ๒๕๕๕ เป็นระเบียบที่ออกโดยฝ่ายบริหาร อันเป็นกฎหมายลำดับรองที่ใช้บังคับกับการบริหารราชการของหน่วยงานราชการต่างๆ และเป็นกฎหมายที่กำหนดหลักเกณฑ์และขั้นตอนการใช้อำนาจ การพิจารณาทางปกครอง และการออกคำสั่งทางปกครอง และมีลักษณะเป็นการจัดระบบการบริหารงานของหน่วยงานของรัฐอันเป็นลักษณะของกฎหมายมหาชน ซึ่งการตีความกฎหมายมหาชนต้องตีความอย่างเคร่งครัด เมื่อระเบียบทบวงมหาวิทยาลัยดังกล่าวกำหนดให้ต้องมีการพิจารณาถึงคุณสมบัติของผู้ขอ ระยะเวลา การปฏิบัติงานเพื่อเพิ่มพูนความรู้ทางวิชาการ ประโยชน์ที่มหาวิทยาลัยจะได้รับ ผลกระทบ ต่อการจัดการเรียนการสอน และการกำหนดมาตรการควบคุมการไปปฏิบัติงาน แสดงให้เห็น เจตนารมณ์ว่าผู้ยื่นคำขอจะต้องได้รับการพิจารณาอนุมัติจากผู้มีอำนาจก่อนจึงจะสามารถไปปฏิบัติงานตามคำขอได้ เมื่อเปรียบเทียบกับระเบียบสำนักนายกรัฐมนตรีว่าด้วยการลาของข้าราชการ พ.ศ. ๒๕๕๕ แล้ว เห็นได้อย่างชัดเจนว่า หากกฎหมายลำดับรองดังกล่าวมีความประสงค์ให้ผู้ยื่นคำขอสามารถดำเนินการตามคำขอก่อนได้รับการอนุมัติก็จะกำหนดไว้อย่างชัดเจน ดังเช่น กรณีการลาเข้ารับการตรวจเลือก หรือเข้ารับการเตรียมพล เมื่อได้รายงานการลาต่อผู้บังคับบัญชาตามที่หลักเกณฑ์กำหนด ก็สามารถไปเข้ารับการตรวจเลือกหรือเข้ารับการเตรียมพลตามวันเวลา ในหมายเรียกโดยไม่ต้องรอรับคำสั่งอนุญาต การที่ศาลปกครองชั้นต้นวินิจฉัยว่า ระเบียบทบวงมหาวิทยาลัยดังกล่าวไม่ได้กำหนดหลักปฏิบัติว่าเมื่อได้รับอนุญาตแล้วจึงจะไปปฏิบัติงานตามที่ยื่นคำขอไว้ได้ จึงเป็นเรื่องที่จะต้องนำข้อเท็จจริงแห่งกรณี กฎ ระเบียบในส่วนอื่นๆ รวมทั้ง ธรรมเนียมปฏิบัติในเรื่องนี้ของมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์มาพิจารณาประกอบกัน จึงเป็นการ ตีความที่ไม่ถูกต้อง ซึ่งหากมีการยกเอาข้อวินิจฉัยดังกล่าวมาถือปฏิบัติเป็นบรรทัดฐานจะก่อให้เกิด ความเสียหายต่อการบริหารงานและการบังคับบัญชาเป็นอย่างมาก รวมทั้งยังทำให้อำนาจในการอนุมัติ ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ไม่เกิดผลในการบังคับใช้ และเป็นการขัดต่อเจตนารมณ์ของระเบียบ ดังนั้น

/เมื่อปรากฏ...

เมื่อปรากฏข้อเท็จจริงอันเป็นเหตุที่ทำให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ มีคำสั่งลงโทษไล่ออกจากราชการอย่างชัดเจน และผู้ฟ้องคดีมิได้ปฏิเสธขั้นตอนการดำเนินการทางวินัยและการพิจารณาอุทธรณ์ นอกจากนั้น จากคำฟ้องก็ปรากฏข้อเท็จจริงว่า ผู้ฟ้องคดีมิได้กลับมาปฏิบัติงานตามที่หัวหน้าภาควิชาประวัติศาสตร์และคณบดีคณะศิลปศาสตร์ซึ่งเป็นผู้บังคับบัญชามีคำสั่ง อีกทั้ง ผู้ฟ้องคดีมิได้ขออนุมัติการลาประเภทอื่นให้ถูกต้องตามระเบียบ ประกอบกับผู้ฟ้องคดีรับราชการในมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์มาตั้งแต่วันที่ ๒ มีนาคม ๒๕๓๘ ย่อมต้องทราบถึงระเบียบหลักเกณฑ์ และขั้นตอนการปฏิบัติต่างๆ เป็นอย่างดีว่า พฤติกรรมของผู้ฟ้องคดีเป็นการจงใจขาดราชการตั้งแต่วันที่ ๑๙ ธันวาคม ๒๕๕๗ ซึ่งเป็นวันถัดจากวันที่ได้รับแจ้งจากหัวหน้าภาควิชาประวัติศาสตร์ให้มาปฏิบัติงาน และข้ออ้างถึงการไม่มาปฏิบัติงานอันเป็นการขาดราชการไม่ใช่เหตุผลอันสมควร ดังที่ศาลปกครองชั้นต้นได้วินิจฉัย

ขอให้ศาลปกครองสูงสุดพิพากษากลับคำพิพากษาของศาลปกครองชั้นต้น และพิพากษายกฟ้องของผู้ฟ้องคดี

ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ อุทธรณ์ว่า ระเบียบทบวงมหาวิทยาลัย ว่าด้วยการให้ข้าราชการไปปฏิบัติงานเพื่อเพิ่มพูนความรู้ทางวิชาการ พ.ศ. ๒๕๒๓ แก้ไขเพิ่มเติมถึงปัจจุบัน (ฉบับที่ ๔) พ.ศ. ๒๕๕๔ ไม่มีข้อกำหนดที่อนุญาตให้ผู้ยื่นคำขอสามารถไปปฏิบัติงานตามที่ขอไว้ก่อนจะได้รับอนุมัติจากผู้มีอำนาจ การตีความกฎหมายที่มีผลกระทบต่อสิทธิของบุคคลจึงสมควรที่จะต้องตีความโดยเคร่งครัด ผู้ยื่นคำขोजึงสมควรที่จะต้องรอการอนุมัติจากผู้มีอำนาจก่อน การที่ศาลปกครองชั้นต้นอ้างถึงหนังสือกองบริการการศึกษา ที่ ศร ๐๕๑๖.๐๖/๑๐๐๗ ลงวันที่ ๘ สิงหาคม ๒๕๕๗ ที่ผู้ฟ้องคดีได้เคยขออนุมัติไปปฏิบัติงานเพื่อเพิ่มพูนความรู้ทางวิชาการในครั้งก่อน และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้อนุมัติการลาดังกล่าวภายหลังการลาลิ้นสุดมาเป็นหลักฐานที่แสดงข้อเท็จจริงเกี่ยวกับการปฏิบัติที่ผ่านมาของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ว่า อาจารย์ผู้ขอสามารถเดินทางไปปฏิบัติงานตามที่ขออนุมัติได้โดยไม่ต้องรอคำสั่งอนุมัติจากผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ก่อน นั้น เดิมผู้ฟ้องคดีได้ยื่นคำขออนุมัติไปปฏิบัติงานภายในประเทศเพื่อเพิ่มพูนความรู้ทางวิชาการมีระยะเวลา ๔ เดือน ตั้งแต่วันที่ ๑ มิถุนายน ๒๕๕๕ ถึงวันที่ ๓๐ กันยายน ๒๕๕๕ แต่เมื่อถึงกำหนดระยะเวลาตามคำขอ ผู้ฟ้องคดีมิได้ไปปฏิบัติงานตามคำขอดังกล่าว เนื่องจากภาควิชาประวัติศาสตร์ประสบปัญหาไม่มีผู้สอนในรายวิชาบังคับคณะศิลปศาสตร์จึงให้ผู้ฟ้องคดีกลับมาทำการสอนตามปกติ โดยมีได้แจ้งขอยกเลิกการลาต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ผู้ฟ้องคดีหวั่นยกข้อกล่าวอ้างดังกล่าวโดยทราบดีว่าตนเองมิได้ไปปฏิบัติงานตามที่ขอไว้จริง การที่ผู้ฟ้องคดีไปปฏิบัติงานเพื่อเพิ่มพูนความรู้ทางวิชาการในครั้งก่อนที่จะได้รับอนุมัติ จึงเป็นการไปปฏิบัติงานโดยไม่มีเหตุอันสมควร และไม่อาจกล่าวอ้างได้ตามกฎหมาย นอกจากนั้น ในระหว่างการขออนุมัติ คณะกรรมการประจำคณะศิลปศาสตร์ได้มีมติในการประชุม

/ครั้งที่ ๖/๒๕๕๗...

ครั้งที่ ๖/๒๕๕๗ เมื่อวันที่ ๒๓ มิถุนายน ๒๕๕๗ ให้ตรวจสอบคุณสมบัติของผู้ฟ้องคดีให้เรียบร้อย ครบถ้วนก่อน จึงเสนอให้มหาวิทยาลัยพิจารณาต่อไป ซึ่งต่อมาคณะศิลปศาสตร์ได้มีหนังสือ ที่ ศร ๐๕๑๖.๑๗/๒๕๕๗ ลงวันที่ ๒๖ มิถุนายน ๒๕๕๗ ถึงรองอธิการบดีฝ่ายวิชาการเพื่อขออนุมัติ ยกเลิกการลาครั้งก่อนของผู้ฟ้องคดี และรองอธิการบดีฝ่ายวิชาการได้มีหนังสือ ที่ ศร ๐๕๑๖.๐๖/๑๐๗๗ ลงวันที่ ๘ สิงหาคม ๒๕๕๗ ขอให้คณะศิลปศาสตร์ส่งหลักฐานประกอบการพิจารณาอนุมัติยกเลิก การลาเพิ่มเติม และคณบดีคณะศิลปศาสตร์ได้มีหนังสือ ที่ ศร ๐๕๑๖.๑๗/๓๘๑๗ ลงวันที่ ๙ กันยายน ๒๕๕๗ ถึงรองอธิการบดีฝ่ายวิชาการเพื่อขออนุมัติให้ผู้ฟ้องคดีไปปฏิบัติงานภายในประเทศ เพื่อเพิ่มพูนความรู้ทางวิชาการ จึงเห็นได้ว่าการพิจารณาอนุมัติคำขอของผู้ฟ้องคดียังอยู่ในขั้นตอน การตรวจสอบคุณสมบัติ กรณีจึงยังไม่อาจรับฟังได้ว่า กระบวนการในการพิจารณาคำขอของผู้ฟ้องคดี เหลือเพียงการพิจารณาอนุมัติของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ เท่านั้น เมื่อผู้ฟ้องคดียังไม่ได้รับการอนุมัติ ให้ไปปฏิบัติงานตามคำขอ คณบดีคณะศิลปศาสตร์และหัวหน้าภาควิชาประวัติศาสตร์ซึ่งเป็น ผู้บังคับบัญชาของผู้ฟ้องคดีจึงมีอำนาจเรียกผู้ฟ้องคดีกลับมาปฏิบัติงานได้โดยไม่จำเป็นต้อง รายงานให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ทราบก่อน การที่หัวหน้าภาควิชาได้มีหนังสือลงวันที่ ๑๘ ธันวาคม ๒๕๕๗ แจ้งให้ผู้ฟ้องคดีกลับมาปฏิบัติราชการ จึงเป็นการใช้อำนาจของผู้บังคับบัญชาโดยชอบ และมีผลสมบูรณ์แล้ว เมื่อผู้ฟ้องคดีรับทราบคำสั่งดังกล่าวแล้วมิได้กลับมาปฏิบัติงานตามคำสั่ง จึงถือว่าผู้ฟ้องคดีจงใจไม่ปฏิบัติหน้าที่ราชการตามระเบียบแบบแผนของทางราชการในเรื่องการลา และการปฏิบัติตามคำสั่งผู้บังคับบัญชา และเป็นการละทิ้งหน้าที่ราชการติดต่อในคราวเดียวกัน เป็นเวลาเกินกว่าสิบห้าวันโดยไม่มีเหตุผลอันสมควร กรณีที่ผู้ฟ้องคดีอ้างว่าถูกข่มขู่ คุกคาม และอาจมีภัยอันตรายอย่างร้ายแรงต่อชีวิต ร่างกาย และเสรีภาพ เนื่องจากผู้ฟ้องคดีมีความขัดแย้ง กับคณะรักษาความสงบแห่งชาติ หากไม่มีการรัฐประหารเกิดขึ้น ผู้ฟ้องคดียอมไปปฏิบัติราชการ ทำการสอนได้ตามปกติ แสดงให้เห็นว่าผู้ฟ้องคดีทราบดีว่าการที่ตนไม่มาปฏิบัติหน้าที่ราชการ เพราะเกรงกลัวการคุกคาม เป็นพฤติการณ์ที่จงใจจะไม่กลับมาปฏิบัติหน้าที่ตามคำสั่งของผู้บังคับบัญชา เพื่อจงใจหลบหนีและซ่อนตัวจากคำสั่งเรียกรายงานตัวของหัวหน้าคณะรักษาความสงบแห่งชาติ จึงเป็นการจงใจไม่ปฏิบัติหน้าที่ตามระเบียบแบบแผนของทางราชการ ไม่ปฏิบัติตามคำสั่ง ของผู้บังคับบัญชา และละทิ้งหน้าที่ราชการติดต่อในคราวเดียวกันเป็นเวลาเกินกว่าสิบห้าวัน โดยไม่มีเหตุผลอันสมควร ดังนั้น การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ วินิจฉัยและมีมติให้ยกอุทธรณ์ของ ผู้ฟ้องคดีจึงชอบแล้ว

ขอให้ศาลปกครองสูงสุดพิพากษายกคำฟ้องและคำขอท้ายฟ้องในส่วนของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒

/ผู้ฟ้องคดี...

ผู้ฟ้องคดีแก้อุทธรณ์ของผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสองว่า เจตนารมณ์ของระเบียบทบวงมหาวิทยาลัย ว่าด้วยการให้ข้าราชการไปปฏิบัติงานเพื่อเพิ่มพูนความรู้ทางวิชาการ พ.ศ. ๒๕๒๓ แก้ไขเพิ่มเติมถึงปัจจุบัน (ฉบับที่ ๔) พ.ศ. ๒๕๕๔ ข้อ ๖ ต้องการให้การพิจารณาอนุมัติให้ข้าราชการลาไปปฏิบัติงานเพื่อเพิ่มพูนความรู้ทางวิชาการมาจากข้อมูลพื้นฐานและสัดส่วนของจำนวนอาจารย์ในคณะ ไม่ใช่โควตาหรือสัดส่วนคณาจารย์ในระดับมหาวิทยาลัย ระเบียบดังกล่าวจึงได้มอบหมายให้คณะกรรมการประจำคณะเป็นองค์กรหลักในฐานะผู้บังคับบัญชาชั้นต้นของผู้ยื่นคำขอเป็นผู้พิจารณาความเหมาะสมตามเกณฑ์ ๕ ประการ ที่กำหนดไว้ตามระเบียบดังกล่าว และเป็นผู้พิจารณาอนุมัติให้ผู้ฟ้องคดีไปปฏิบัติงานเพื่อเพิ่มพูนความรู้ทางวิชาการได้ เมื่อคณะกรรมการประจำคณะได้พิจารณาแล้ว โดยไม่ปรากฏขัดแย้งว่าเป็นการใช้ดุลพินิจที่ขัดต่อหลักเกณฑ์ตามระเบียบที่ได้กำหนดไว้ โดยทั่วไปก็ชอบที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จะต้องพิจารณาไปตามความเห็นของคณะกรรมการประจำคณะ ดังนั้น เมื่อในการประชุมคณะกรรมการประจำคณะศิลปศาสตร์ครั้งที่ ๖/๒๕๕๗ เมื่อวันที่ ๒๓ มิถุนายน ๒๕๕๗ ได้มีการตรวจสอบคุณสมบัติและอนุมัติให้ผู้ฟ้องคดีลาไปเพิ่มพูนความรู้ทางวิชาการตั้งแต่วันที่ ๒๓ มิถุนายน ๒๕๕๗ ผู้ฟ้องคดีจึงสามารถเริ่มต้นทำการวิจัยได้ตั้งแต่วันที่ ๑ สิงหาคม ๒๕๕๗ โดยไม่จำเป็นต้องรอให้มีการอนุมัติจากผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ก่อน การที่หัวหน้าภาควิชาประวัติศาสตร์และคณบดีคณะศิลปศาสตร์ได้มีหนังสือลงวันที่ ๑๘ ธันวาคม ๒๕๕๗ และลงวันที่ ๒๖ ธันวาคม ๒๕๕๗ ตามลำดับ แจ้งให้ผู้ฟ้องคดีกลับมาปฏิบัติราชการและมอบหมายภาระงานสอนในภาคการศึกษาที่ ๒ ประจำปีการศึกษา ๒๕๕๗ จึงเป็นการเรียกให้กลับมาปฏิบัติราชการในระหว่างช่วงเวลาที่ผู้ฟ้องคดีลาไปปฏิบัติงานเพื่อเพิ่มพูนความรู้ทางวิชาการ ดังนั้น หัวหน้าภาควิชาประวัติศาสตร์และคณบดีคณะศิลปศาสตร์จึงต้องเสนอความจำเป็นที่ต้องเรียกผู้ฟ้องคดีกลับมาปฏิบัติราชการต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ในฐานะผู้มีอำนาจอนุมัติ เพื่อให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ มีคำสั่งเรียกให้ผู้ฟ้องคดีกลับมาปฏิบัติราชการประจำ การที่หัวหน้าภาควิชาประวัติศาสตร์และคณบดีคณะศิลปศาสตร์มีหนังสือแจ้งให้ผู้ฟ้องคดีกลับมาปฏิบัติราชการจึงไม่เป็นไปตามข้อ ๘ ของระเบียบดังกล่าว กรณีที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ อ้างว่า คำขอไปปฏิบัติงานของผู้ฟ้องคดีมีการระบุขอบเขตและวิธีการวิจัยว่าเป็นการศึกษาเอกสาร และเป็นการขออนุมัติไปปฏิบัติงานภายในประเทศ เอกสารที่ใช้วิจัยมีอยู่ภายในประเทศ หรือผู้ฟ้องคดีมีข้อมูลเพียงพอที่จะทำวิจัยแล้ว เป็นข้อเท็จจริงที่ไม่ได้ปรากฏในคำขอไปปฏิบัติงานลงวันที่ ๑๖ พฤษภาคม ๒๕๕๗ ของผู้ฟ้องคดี แต่เป็นการคาดการณ์ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ เท่านั้น การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ พิจารณาอนุมัติไม่ทันกำหนดเวลาที่ผู้ฟ้องคดีจะไปปฏิบัติงานตามคำขอย่อมกระทบต่อกระบวนการทำวิจัย การรายงานผล การประเมินผล และความสำเร็จสมบูรณ์ของงานวิจัยของผู้ฟ้องคดี เนื่องจากผู้ฟ้องคดีได้กำหนดแผนงาน

/ระยะเวลา...

ระยะเวลา การรวบรวมข้อมูลและการทำวิจัยของผู้ฟ้องคดีไว้แล้ว ผู้ฟ้องคดีไม่ได้มีพฤติการณ์
 จงใจไม่ปฏิบัติตามระเบียบแบบแผนของทางราชการ และไม่ได้ตั้งใจที่จะไม่ปฏิบัติหน้าที่
 ตามคำสั่งของผู้บังคับบัญชา แต่ผู้ฟ้องคดีเกรงว่าจะได้รับอันตรายต่อชีวิต ร่างกาย และเสรีภาพ
 ภายใต้การปกครองของคณะรักษาความสงบแห่งชาติจึงทำให้ผู้ฟ้องคดีต้องลี้ภัยไปอยู่ในสถานที่
 ที่ปลอดภัย และต่อมาได้พำนักที่ประเทศฝรั่งเศสและได้รับสถานะผู้ลี้ภัยเมื่อวันที่ ๑๔ เมษายน
 ๒๕๕๘ จากเหตุดังกล่าวจึงทำให้ผู้ฟ้องคดีไม่สามารถไปปฏิบัติราชการได้ และตลอดระยะเวลา
 ที่ไม่ได้มาปฏิบัติราชการผู้ฟ้องคดีได้ติดต่อกับผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ มาโดยตลอด โดยเมื่อวันที่ ๑
 กุมภาพันธ์ ๒๕๕๘ ได้ทำหนังสือชี้แจงข้อเท็จจริงถึงเหตุที่ไม่สามารถกลับมาปฏิบัติราชการได้
 ผู้ฟ้องคดีรับราชการสังกัดมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์มาตั้งแต่ปี พ.ศ. ๒๕๓๘ ตลอดระยะเวลา
 กว่า ๒๐ ปี ได้ปฏิบัติหน้าที่อย่างเต็มกำลังความสามารถ ไม่เคยละทิ้งหน้าที่ราชการ รวมถึง
 ไม่เคยมีประวัติถูกดำเนินการทางวินัยมาก่อน กรณีที่มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์และคณะศิลปศาสตร์
 ได้จ่ายเงินเดือนและเงินสวัสดิการอื่นๆ ให้แก่ผู้ฟ้องคดี แม้ว่าจะได้จ่ายในช่วงเวลาที่ผู้ฟ้องคดี
 ไม่ได้ปฏิบัติหน้าที่ราชการก็ตาม โดยสภาพของเรื่องไม่อาจกล่าวได้ว่าผู้ฟ้องคดีประพฤติทุจริต
 โดยมีเจตนาเอาทรัพย์สินของทางมหาวิทยาลัยและคณะศิลปศาสตร์มาอยู่ในการครอบครองของ
 ผู้ฟ้องคดีโดยมิชอบด้วยกฎหมายแต่อย่างใด การกระทำของผู้ฟ้องคดีไม่ได้ทำให้เกิดความเสียหาย
 แก่ทรัพย์สินของมหาวิทยาลัยและคณะศิลปศาสตร์อันจะเป็นการกระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรง
 การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ มีคำสั่งที่ ๓๕๖/๒๕๕๘ ลงวันที่ ๒๓ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๘ ลงโทษไล่ผู้ฟ้องคดี
 ออกจากราชการ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ มีคำวินิจฉัยยกอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดี จึงเป็นคำสั่ง
 ทางปกครองที่ไม่ชอบด้วยกฎหมาย

คดีนี้ศาลปกครองสูงสุดไม่จัดให้มีการนั่งพิจารณาคดี คู่กรณีไม่ได้ยื่นคำแถลง
 เป็นหนังสือและไม่ได้แจ้งความประสงค์ให้ศาลจัดให้มีการนั่งพิจารณาคดี ศาลได้รับฟัง
 สรุปข้อเท็จจริงของตุลาการเจ้าของสำนวน และคำชี้แจงด้วยวาจาประกอบคำแถลงการณ์
 เป็นหนังสือของตุลาการผู้แถลงคดี

ศาลปกครองสูงสุดได้ตรวจพิจารณาพยานหลักฐานในคำฟ้อง คำให้การ
 คำชี้แจงของผู้ฟ้องคดี คำอุทธรณ์ และคำแก้อุทธรณ์แล้ว

ข้อเท็จจริงรับฟังได้ว่า เมื่อครั้งที่ผู้ฟ้องคดีเป็นข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษา
 ตำแหน่งอาจารย์ ภาควิชาประวัติศาสตร์ คณะศิลปศาสตร์ สังกัดมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์
 ผู้ฟ้องคดีได้ยื่นคำขอไปปฏิบัติงานภายในประเทศเพื่อเพิ่มพูนความรู้ทางวิชาการเพื่อทำวิจัย เรื่อง
 ปรัชญาประวัติศาสตร์และสังคมของเฮเกล เมื่อวันที่ ๑๖ พฤษภาคม ๒๕๕๗ มีกำหนดระยะเวลา ๑ ปี

/ตั้งแต่วันที่...

ตั้งแต่วันที่ ๑ สิงหาคม ๒๕๕๗ ถึงวันที่ ๓๑ กรกฎาคม ๒๕๕๘ ซึ่งหัวหน้าภาควิชาประวัติศาสตร์และคณะกรรมการประจำคณะศิลปศาสตร์เห็นควรอนุมัติให้ผู้ฟ้องคดีไปปฏิบัติงานภายในประเทศฯ และได้เสนอผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ซึ่งเป็นผู้มีอำนาจอนุมัติพิจารณา ต่อมา รองอธิการบดีฝ่ายวิชาการ ได้มีหนังสือลงวันที่ ๑๑ ธันวาคม ๒๕๕๗ ถึงคณบดีคณะศิลปศาสตร์ เพื่อขอทราบข้อมูล การปฏิบัติราชการของผู้ฟ้องคดีในช่วงเวลาระหว่างการพิจารณาขออนุมัติไปปฏิบัติงาน เพื่อเพิ่มพูนความรู้ทางวิชาการ และหัวหน้าภาควิชาประวัติศาสตร์ได้มีหนังสือลงวันที่ ๑๘ ธันวาคม ๒๕๕๗ แจ้งคณบดีคณะศิลปศาสตร์ว่า ผู้ฟ้องคดีไม่ได้มาปฏิบัติราชการ และในวันเดียวกัน หัวหน้าภาควิชาได้มีหนังสือแจ้งให้ผู้ฟ้องคดีกลับมาปฏิบัติราชการ และได้มอบหมายงานสอน ในภาคการศึกษาที่ ๒ ปีการศึกษา ๒๕๕๗ จำนวน ๒ วิชา เมื่อคณบดีคณะศิลปศาสตร์ได้รับแจ้ง จากหัวหน้าภาควิชาแล้วได้มีหนังสือ ที่ ศธ ๐๕๑๖.๑๗/๕๕๙๕ ลงวันที่ ๒๒ ธันวาคม ๒๕๕๗ รายงานให้รองอธิการบดีฝ่ายวิชาการทราบ และมีหนังสือ ด่วน ที่ ศธ ๐๕๑๖.๑๗/๕๖๔๙ ลงวันที่ ๒๖ ธันวาคม ๒๕๕๗ แจ้งให้ผู้ฟ้องคดีมาปฏิบัติราชการโดยด่วน เมื่อมหาวิทยาลัยได้รับรายงาน ว่า ผู้ฟ้องคดีไม่อยู่ปฏิบัติหน้าที่ราชการที่คณะศิลปศาสตร์ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จึงมีคำสั่งที่ ๒๕๙๙/๒๕๕๗ ลงวันที่ ๑๙ ธันวาคม ๒๕๕๗ แต่งตั้งคณะกรรมการสอบข้อเท็จจริงกรณีดังกล่าว ทั้งนี้ ผู้ฟ้องคดี ได้ยื่นหนังสือลงวันที่ ๑๙ ธันวาคม ๒๕๕๗ ขอลาออกจากราชการโดยให้มีผลตั้งแต่วันที่ ๓๐ ธันวาคม ๒๕๕๗ คณะศิลปศาสตร์ได้รับเรื่องไว้เมื่อวันที่ ๖ มกราคม ๒๕๕๘ คณะกรรมการ สอบข้อเท็จจริงได้สรุปผลการสอบข้อเท็จจริงว่า แม้การขอลาไปปฏิบัติงานภายในประเทศ เพื่อเพิ่มพูนความรู้ทางวิชาการของผู้ฟ้องคดีจะได้รับความเห็นชอบจากหัวหน้าภาควิชาประวัติศาสตร์ และคณะกรรมการประจำคณะศิลปศาสตร์แล้วก็ตาม แต่ยังไม่ได้รับอนุมัติจากผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ กรณียังถือไม่ได้ว่า ผู้ฟ้องคดีได้รับอนุมัติให้ไปปฏิบัติงานภายในประเทศฯ ซึ่งต่อมาหัวหน้าภาควิชา ประวัติศาสตร์ได้มีหนังสือลงวันที่ ๑๘ ธันวาคม ๒๕๕๗ แจ้งให้ผู้ฟ้องคดีกลับมาปฏิบัติราชการ แต่ผู้ฟ้องคดีมิได้มาปฏิบัติราชการ พฤติการณ์ของผู้ฟ้องคดีอาจเข้าข่ายเป็นการกระทำผิดวินัย กรณีละทิ้งหน้าที่ราชการติดต่อในคราวเดียวกันเป็นเวลาเกินกว่าสิบห้าวัน โดยไม่มีเหตุผลอันสมควร หรือละทิ้งหน้าที่ราชการติดต่อในคราวเดียวกันเป็นเวลาเกินกว่าสิบห้าวัน โดยมีพฤติการณ์ อันแสดงถึงความจงใจไม่ปฏิบัติตามระเบียบของทางราชการตามข้อ ๕๕ (๖) ของข้อบังคับ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ ว่าด้วยการดำเนินการทางวินัย การอุทธรณ์ และการร้องทุกข์ พ.ศ. ๒๕๕๑ แก้ไขเพิ่มเติมถึงปัจจุบัน (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๕๕ และฐานจงใจไม่ปฏิบัติตามกฎหมาย ระเบียบ แบบแผนของทางราชการตามมาตรา ๓๙ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน ในสถาบันอุดมศึกษา พ.ศ. ๒๕๔๗ จึงเสนอให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ แต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวน ต่อมา รองอธิการบดีฝ่ายวิชาการได้มีหนังสือ ที่ ศธ ๐๕๑๖.๐๖/๑๘๕ ลงวันที่ ๒๘ มกราคม ๒๕๕๘

/แจ้งคณบดี...

แจ้งคณบดีคณะศิลปศาสตร์ว่า ได้ยกเลิกการขออนุมัติลาไปปฏิบัติงานภายในประเทศเพื่อเพิ่มพูนความรู้ทางวิชาการของผู้ฟ้องคดี เนื่องจากผู้ฟ้องคดีมิได้ปฏิบัติงานในมหาวิทยาลัย และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้มีคำสั่งที่ ๘๖/๒๕๕๘ ลงวันที่ ๒๖ มกราคม ๒๕๕๘ แต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนวินัย ซึ่งคณะกรรมการสอบสวนได้ส่งบันทึกการแจ้งและรับทราบข้อกล่าวหาและสรุปพยานหลักฐาน ที่สนับสนุนข้อกล่าวหาให้ผู้ฟ้องคดีทราบ พร้อมกับให้โอกาสผู้ฟ้องคดียื่นคำชี้แจงแก้ข้อกล่าวหา แต่ผู้ฟ้องคดีมิได้ดำเนินการ คณะกรรมการสอบสวนพิจารณาแล้วเห็นว่า ผู้ฟ้องคดียังไม่ได้รับอนุมัติให้ไปปฏิบัติงานภายในประเทศเพื่อเพิ่มพูนความรู้ทางวิชาการ เมื่อภาควิชาประวัติศาสตร์ แจ้งให้ผู้ฟ้องคดีกลับมาปฏิบัติราชการและมอบหมายภาระงานสอนตามหนังสือลงวันที่ ๑๘ ธันวาคม ๒๕๕๗ ผู้ฟ้องคดีไม่ได้กลับมาปฏิบัติราชการ คณะศิลปศาสตร์จึงมีหนังสือลงวันที่ ๒๖ ธันวาคม ๒๕๕๗ แจ้งผู้ฟ้องคดีให้กลับมาปฏิบัติราชการ แต่ผู้ฟ้องคดีเพิกเฉย ต่อมา ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ไม่อนุมัติการลาไปปฏิบัติงานในประเทศฯ ของผู้ฟ้องคดีโดยไม่ปรากฏว่าผู้ฟ้องคดีได้ยื่นเรื่องขอลาประเภทอื่น พฤติการณ์ของผู้ฟ้องคดีเป็นการจงใจไม่ปฏิบัติหน้าที่ตามระเบียบ แบบแผน ของทางราชการเรื่องการลา และไม่ปฏิบัติตามคำสั่งของผู้บังคับบัญชาซึ่งสั่งในหน้าที่ราชการ โดยชอบด้วยกฎหมาย ทำให้มหาวิทยาลัยฯ ได้รับความเสียหายอย่างร้ายแรงแก่ชื่อเสียง และทรัพย์สินซึ่งเป็นเงินเดือนและเงินสวัสดิการอื่นๆ ที่มหาวิทยาลัยฯ และคณะศิลปศาสตร์ ได้จ่ายให้แก่ผู้ฟ้องคดีในระหว่างระยะเวลานั้น อันเป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรงตามมาตรา ๓๔ วรรคห้า แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษา พ.ศ. ๒๕๕๗ นอกจากนี้ การที่ผู้ฟ้องคดีไม่มาปฏิบัติราชการตั้งแต่วันที่ ๑ สิงหาคม ๒๕๕๗ จนถึงปัจจุบัน ซึ่งเป็นระยะเวลาเกินสิบห้าวัน โดยมีได้รับอนุมัติการลาไปปฏิบัติงานในประเทศเพื่อเพิ่มพูนความรู้ทางวิชาการและมิได้มีการลาประเภทอื่นใด พฤติการณ์เป็นการละทิ้งหน้าที่ราชการ ติดต่อกันเป็นเวลานานเกินกว่าสิบห้าวัน โดยมีพฤติการณ์อันแสดงถึงความจงใจไม่ปฏิบัติตามระเบียบของทางราชการตามข้อ ๕๕ (๖) ของข้อบังคับมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ ว่าด้วยการดำเนินการทางวินัย การอุทธรณ์ และการร้องทุกข์ พ.ศ. ๒๕๕๑ แก้ไขเพิ่มเติมถึงปัจจุบัน (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๕๕ เห็นควรลงโทษไล่ออกจากราชการ โดยไม่มีเหตุอันควรลดโทษ ต่อมา ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้มีคำสั่งมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ ที่ ๓๕๖/๒๕๕๘ ลงวันที่ ๒๓ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๘ ลงโทษไล่ออกจากราชการ ตั้งแต่วันที่ ๑๙ ธันวาคม ๒๕๕๗ ซึ่งเป็นวันละทิ้งหน้าที่ราชการ เป็นต้นไป ผู้ฟ้องคดีจึงมีหนังสือลงวันที่ ๑๖ มีนาคม ๒๕๕๘ อุทธรณ์คำสั่งลงโทษดังกล่าว ต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ซึ่งผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ พิจารณาแล้วมีคำวินิจฉัยให้ยกอุทธรณ์และแจ้งให้ผู้ฟ้องคดีทราบตามหนังสือสำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษา ที่ ศร ๐๕๙๒(๓)๑.๙/๖๒๖๖ ลงวันที่ ๙ มิถุนายน ๒๕๕๘ ผู้ฟ้องคดีจึงนำคดีมาฟ้องต่อศาลปกครองชั้นต้น ขอให้เพิกถอนคำสั่ง

/ของผู้ถูกฟ้องคดี...

ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ตามคำสั่งมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ ที่ ๓๕๖/๒๕๕๘ ลงวันที่ ๒๓ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๘ ที่ลงโทษไล่ออกจากราชการ และเพิกถอนคำวินิจฉัยอุทธรณ์ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ที่ให้ยกอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดี แจ้งตามหนังสือสำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษา ที่ ศธ ๐๕๙๒(๓)๑.๙/๖๒๖๖ ลงวันที่ ๙ มิถุนายน ๒๕๕๘ ศาลปกครองชั้นต้นพิพากษาเพิกถอนคำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ตามคำสั่งมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ ที่ ๓๕๖/๒๕๕๘ ลงวันที่ ๒๓ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๘ ที่ลงโทษไล่ออกจากราชการ และเพิกถอนคำวินิจฉัยอุทธรณ์ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ที่มีมติให้ยกอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดี โดยให้มีผลย้อนหลังไปตั้งแต่วันที่ที่มีคำสั่ง และคำวินิจฉัยดังกล่าว คู่กรณีจึงอุทธรณ์คำพิพากษาของศาลปกครองชั้นต้นต่อศาลปกครองสูงสุด

ศาลปกครองสูงสุดได้ตรวจพิจารณากฎหมาย ระเบียบ และข้อบังคับที่เกี่ยวข้อง ประกอบด้วยแล้ว

คดีมีประเด็นที่จะต้องวินิจฉัยตามอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดี ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ว่า คำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ตามคำสั่งมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ ที่ ๓๕๖/๒๕๕๘ ลงวันที่ ๒๓ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๘ ที่ลงโทษไล่ออกจากราชการ และคำวินิจฉัยอุทธรณ์ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ แจ้งตามหนังสือสำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษา ที่ ศธ ๐๕๙๒(๓)๑.๙/๖๒๖๖ ลงวันที่ ๙ มิถุนายน ๒๕๕๘ ที่ให้ยกอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดี เป็นคำสั่งที่ชอบด้วยกฎหมายหรือไม่

คดีมีประเด็นต้องวินิจฉัยก่อนว่า ผู้ฟ้องคดีละทิ้งหน้าที่ราชการติดต่อในคราวเดียวกันเกินกว่าสิบห้าวัน โดยไม่มีเหตุผลอันสมควร หรือโดยมีพฤติการณ์อันแสดงถึงความจงใจไม่ปฏิบัติตามระเบียบของทางราชการในเรื่องการลาและการปฏิบัติตามคำสั่งผู้บังคับบัญชาซึ่งสั่งในหน้าที่ราชการโดยชอบด้วยกฎหมาย หรือไม่

พิเคราะห์แล้วเห็นว่า พระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน ในสถาบันอุดมศึกษา พ.ศ. ๒๕๔๗ มาตรา ๓๙ วรรคสี่ บัญญัติว่า ข้าราชการพลเรือน ในสถาบันอุดมศึกษาต้องปฏิบัติหน้าที่ตามกฎหมาย ระเบียบ แบบแผนของทางราชการ มติคณะรัฐมนตรี หรือนโยบายของทางราชการ วรรคห้า บัญญัติว่า การปฏิบัติหน้าที่ราชการ โดยจงใจ หรือประมาทเลินเล่อไม่ปฏิบัติตามกฎหมาย ระเบียบ แบบแผนของทางราชการ มติคณะรัฐมนตรี หรือนโยบายของทางราชการ หรือขาดการเอาใจใส่ระมัดระวัง รักษาประโยชน์ของทางราชการ อันเป็นเหตุให้เกิดความเสียหายแก่ราชการอย่างร้ายแรง เป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรง มาตรา ๕๑ บัญญัติว่า เมื่อผลการสอบสวนปรากฏว่าผู้ถูกสอบสวนกระทำผิดวินัยให้ผู้บังคับบัญชา ตามมาตรา ๔๙ ลงโทษตามควรแก่กรณี ตามที่กำหนดในข้อบังคับที่ออกตามมาตรา ๑๗ ข้อบังคับมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ ว่าด้วยการดำเนินการทางวินัย การอุทธรณ์ และการร้องทุกข์ พ.ศ. ๒๕๕๑ แก้ไขเพิ่มเติมถึงปัจจุบัน (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๕๕ ข้อ ๕๕ กำหนดว่า ข้าราชการผู้ใด

/กระทำผิด...

กระทำผิดวินัยกรณีดังต่อไปนี้ ถือว่าเป็นการกระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรง ให้ผู้บังคับบัญชา
 สั่งลงโทษปลดออกหรือไล่ออกจากราชการแล้วแต่กรณี ... (๖) ละทิ้งหน้าที่ราชการติดต่อ
 ในคราวเดียวกันเป็นเวลาเกินกว่าสิบห้าวัน โดยไม่มีเหตุผลอันสมควร หรือละทิ้งหน้าที่ราชการ
 ติดต่อกันเป็นเวลานานเกินกว่าสิบห้าวัน โดยมีพฤติการณ์อันแสดงถึงความจงใจไม่ปฏิบัติตาม
 ระเบียบของทางราชการ และระเบียบทบวงมหาวิทยาลัย ว่าด้วยการให้ข้าราชการไปปฏิบัติงาน
 เพื่อเพิ่มพูนความรู้ทางวิชาการ พ.ศ. ๒๕๒๓ แก้ไขเพิ่มเติมถึงปัจจุบัน (ฉบับที่ ๔) พ.ศ. ๒๕๕๔
 ข้อ ๕ กำหนดว่า การให้ข้าราชการไปปฏิบัติงานเพื่อเพิ่มพูนความรู้ทางวิชาการให้ถือปฏิบัติดังนี้
 ๕.๑ การให้ข้าราชการไปปฏิบัติงานเพื่อเพิ่มพูนความรู้ทางวิชาการ ครั้งแรกให้อนุมัติได้ไม่เกิน
 ๑๒ เดือน ๕.๒ การให้ข้าราชการไปปฏิบัติงานเพื่อเพิ่มพูนความรู้ทางวิชาการคราวต่อไปให้อนุมัติ
 ได้ไม่เกิน ๖ เดือน ถ้ามีวันกลับมารับราชการหลังจากไปปฏิบัติงานเพื่อเพิ่มพูนความรู้ทางวิชาการ
 ครั้งสุดท้ายมาแล้วไม่น้อยกว่า ๓ ปี... ข้อ ๖ กำหนดว่า ให้อธิการบดีของมหาวิทยาลัย/สถาบัน
 เป็นผู้พิจารณาอนุมัติให้ข้าราชการในสังกัดไปปฏิบัติงานเพื่อเพิ่มพูนความรู้ทางวิชาการ โดยให้
 ผู้ไปปฏิบัติงานเพื่อเพิ่มพูนความรู้ทางวิชาการยื่นคำขอตามแบบที่มหาวิทยาลัย/สถาบันกำหนด
 เสนอต่อหัวหน้าภาควิชาหรือผู้บังคับบัญชาชั้นต้นที่เทียบเท่าที่ตนสังกัดอยู่ เพื่อนำเสนอความเห็น
 ต่อกรรมการประจำคณะ หรือหน่วยงานที่เทียบเท่า ซึ่งจะเป็นผู้พิจารณาความเหมาะสมในเกณฑ์
 ต่อไปนี้ ๖.๑ ต้องเป็นโครงการเพื่อเพิ่มพูนความรู้ทางวิชาการ ซึ่งจะเป็นประโยชน์อย่างแท้จริง
 ต่อการสอน การวิจัย หรือเป็นประโยชน์ทางวิชาการที่ข้าราชการผู้นั้นรับผิดชอบอยู่ ๖.๒ ต้องเป็น
 ระยะเวลาที่เหมาะสมกับโครงการที่ขอไปเพิ่มพูนความรู้ทางวิชาการ ๖.๓ ต้องไม่เป็นผลเสียหาย
 ต่อราชการประจำของคณะ สำนัก หรือสถาบันที่ผู้นั้นสังกัดอยู่ และไม่เป็นเหตุให้ต้องตั้งอัตรากำลังเพิ่ม
 ๖.๔ ต้องอยู่ในจำนวนไม่เกินร้อยละสิบของจำนวนคณาจารย์ประจำที่เป็นข้าราชการและที่เป็น
 พนักงานมหาวิทยาลัยของคณะหรือสถาบันนั้นๆ ซึ่งปฏิบัติหน้าที่อยู่ในขณะที่พิจารณา...
 ข้อ ๗ กำหนดว่า กำหนดมาตรการควบคุมผู้ไปปฏิบัติงานเพื่อเพิ่มพูนความรู้ทางวิชาการไว้ดังนี้
 ๗.๑ ให้ผู้ขอไปปฏิบัติงานเพื่อเพิ่มพูนความรู้ทางวิชาการ รายงานความก้าวหน้าทุกๆ ๓ เดือน ของโครงการ
 ที่ได้รับอนุมัติ เสนอต่อผู้บังคับบัญชาชั้นต้น เพื่อนำเสนอต่อกรรมการประจำคณะพิจารณา
 และเมื่อโครงการสำเร็จสมบูรณ์ ให้ส่งผลงานต่อผู้บังคับบัญชาชั้นต้นภายในหนึ่งเดือน
 เพื่อนำเสนอกรรมการประจำคณะ ประเมินผลโครงการนั้น แล้วเสนอตามลำดับชั้นจนถึง
 อธิการบดีเพื่อพิจารณา...

ข้อเท็จจริงปรากฏว่า เมื่อวันที่ ๑๖ พฤษภาคม ๒๕๕๗ ผู้ฟ้องคดีได้ยื่นคำขอ
 อนุมัติไปปฏิบัติงานภายในประเทศเพื่อเพิ่มพูนความรู้ทางวิชาการ เพื่อทำการวิจัย เรื่อง ปรัชญา
 ประวัติศาสตร์และสังคมของเฮเกล มีกำหนด ๑ ปี นับตั้งแต่วันที่ ๑ สิงหาคม ๒๕๕๗ ถึงวันที่ ๓๑

/กรกฎาคม...

กรกฎาคม ๒๕๕๘ ต่อคณบดีคณะศิลปศาสตร์ ผ่านรองคณบดีฝ่ายวิชาการและวิจัย ต่อมา หัวหน้าภาควิชาในฐานะผู้บังคับบัญชาชั้นต้นได้ตรวจสอบข้อมูลพบว่า ผู้ฟ้องคดีได้ขอลา ไปปฏิบัติงานเพื่อเพิ่มพูนความรู้ทางวิชาการระหว่างวันที่ ๑ มิถุนายน ๒๕๕๕ ถึงวันที่ ๓๑ พฤษภาคม ๒๕๕๖ แต่ขณะนั้นภาควิชาประสบปัญหาไม่มีผู้สอนในรายวิชาบังคับ ภาควิชา จึงจำเป็นต้องให้ผู้ฟ้องคดีกลับมาสอนตามปกติ แต่ไม่ได้ทำเรื่องยกเลิกการลา หัวหน้าภาควิชา จึงเสนอความเห็นไปยังคณบดีคณะศิลปศาสตร์เพื่อให้เสนอกรรมการประจำคณะศิลปศาสตร์ พิจารณายกเลิกการลาครั้งก่อนและเห็นควรอนุมัติให้ผู้ฟ้องคดีไปปฏิบัติงานภายในประเทศ เพื่อเพิ่มพูนความรู้ทางวิชาการตามที่ขอในครั้งนี ต่อมา นางสาวปิยะฉัตร รसानนท์ ได้ตรวจสอบ คุณสมบัติของผู้ฟ้องคดีแล้วเห็นว่าเป็นไปตามข้อกำหนดการไปปฏิบัติงานภายในประเทศ เพื่อเพิ่มพูนความรู้ทางวิชาการ โดยรองคณบดีฝ่ายวิชาการและวิจัยได้ลงลายมือชื่อกำกับ ความเห็นดังกล่าวไว้ เมื่อคณบดีคณะศิลปศาสตร์พิจารณาแล้วได้เสนอกรรมการประจำคณะศิลปศาสตร์ พิจารณาในการประชุมครั้งที่ ๖/๒๕๕๗ เมื่อวันที่ ๒๓ มิถุนายน ๒๕๕๗ ที่ประชุมพิจารณาแล้ว มีมติเห็นชอบให้ยกเลิกการลาครั้งก่อน เพื่อเป็นการคืนสิทธิให้แก่ผู้ฟ้องคดี และให้เสนอมหาวิทยาลัย พิจารณาต่อไป ส่วนการขอลาไปปฏิบัติงานเพื่อเพิ่มพูนความรู้ทางวิชาการตามคำขอของผู้ฟ้องคดี ในครั้งนี้ ที่ประชุมมีมติให้ตรวจสอบคุณสมบัติให้เรียบร้อยครบถ้วนก่อนและเสนอให้มหาวิทยาลัย พิจารณาต่อไป จากนั้น คณบดีคณะศิลปศาสตร์ได้มีหนังสือ ที่ ศธ ๐๕๑๖.๑๗/๒๕๕๗ ลงวันที่ ๒๖ มิถุนายน ๒๕๕๗ ถึงรองอธิการบดีฝ่ายวิชาการเพื่อขอให้ยกเลิกการไปปฏิบัติงานเพื่อเพิ่มพูน ความรู้ทางวิชาการครั้งก่อน และมีหนังสือ ที่ ศธ ๐๕๑๖.๑๗/๓๘๑๗ ลงวันที่ ๙ กันยายน ๒๕๕๗ ถึงรองอธิการบดีฝ่ายวิชาการขออนุมัติให้ผู้ฟ้องคดีไปปฏิบัติงานภายในประเทศเพื่อเพิ่มพูนความรู้ ทางวิชาการตามมติที่ประชุมกรรมการประจำคณะศิลปศาสตร์ครั้งที่ ๖/๒๕๕๗ เมื่อวันที่ ๒๓ มิถุนายน ๒๕๕๗ จากนั้นรองอธิการบดีฝ่ายวิชาการได้มีหนังสือ ที่ ศธ ๐๕๑๖.๐๖/๑๘๕๗ ลงวันที่ ๑๑ ธันวาคม ๒๕๕๗ ถึงคณบดีคณะศิลปศาสตร์ขอทราบข้อมูลการปฏิบัติราชการ ของผู้ฟ้องคดีในช่วงเวลาระหว่างการพิจารณาขออนุมัติไปปฏิบัติงานเพื่อเพิ่มพูนความรู้ทางวิชาการ ซึ่งหัวหน้าภาควิชาได้มีหนังสือเมื่อวันที่ ๑๘ ธันวาคม ๒๕๕๗ แจ้งคณบดีคณะศิลปศาสตร์ว่า ผู้ฟ้องคดีไม่ได้มาปฏิบัติราชการ และในวันเดียวกันหัวหน้าภาควิชาได้มีหนังสือแจ้งให้ผู้ฟ้องคดี กลับมาปฏิบัติราชการเนื่องจากการดำเนินการยื่นเรื่องขอลาไปปฏิบัติงานเพื่อเพิ่มพูนความรู้ ทางวิชาการล่าช้าและใกล้เปิดเรียนภาคการศึกษาใหม่แล้ว และมอบหมายงานสอน ในภาคการศึกษาที่ ๒ ปีการศึกษา ๒๕๕๗ จำนวน ๒ วิชา เมื่อคณบดีคณะศิลปศาสตร์ได้รับแจ้ง จากหัวหน้าภาควิชาแล้วได้มีหนังสือ ที่ ศธ ๐๕๑๖.๑๗/๕๕๕๕ ลงวันที่ ๒๒ ธันวาคม ๒๕๕๗ แจ้งรองอธิการบดีฝ่ายวิชาการทราบ และมีหนังสือ ด่วน ที่ ศธ ๐๕๑๖.๑๗/๕๖๔๙ ลงวันที่ ๒๖

/ธันวาคม...

ธันวาคม ๒๕๕๗ แจ้งให้ผู้ฟ้องคดีมาปฏิบัติราชการโดยด่วน เมื่อมหาวิทยาลัยได้รับรายงานว่า ผู้ฟ้องคดีไม่อยู่ปฏิบัติหน้าที่ราชการที่คณะศิลปศาสตร์ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จึงมีคำสั่งที่ ๒๕๙๙/๒๕๕๗ ลงวันที่ ๑๙ ธันวาคม ๒๕๕๗ แต่งตั้งคณะกรรมการสอบข้อเท็จจริงกรณีดังกล่าว ทั้งนี้ ผู้ฟ้องคดี ได้ยื่นหนังสือลงวันที่ ๑๙ ธันวาคม ๒๕๕๗ ขอลาออกจากราชการตั้งแต่วันที่ ๓๐ ธันวาคม ๒๕๕๗ และคณะศิลปศาสตร์ได้รับเรื่องไว้เมื่อวันที่ ๖ มกราคม ๒๕๕๘ หัวหน้าภาควิชาประวัติศาสตร์และ คณบดีคณะศิลปศาสตร์พิจารณาแล้วไม่ขัดข้อง จากนั้น รองอธิการบดีฝ่ายวิชาการได้มีหนังสือ ที่ ศธ ๐๕๑๖.๐๖/๑๘๕ ลงวันที่ ๒๘ มกราคม ๒๕๕๘ แจ้งคณบดีคณะศิลปศาสตร์ยุติการขอลา ไปปฏิบัติงานเพื่อเพิ่มพูนความรู้ทางวิชาการของผู้ฟ้องคดี จากข้อเท็จจริงดังกล่าวเห็นได้ว่า ข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษาที่ปฏิบัติหน้าที่สายงานประเภท ก. เมื่อปฏิบัติหน้าที่ ติดต่อกันมาเป็นเวลานานพอสมควร ควรมีโอกาสขอไปปฏิบัติงานเพื่อเพิ่มพูนความรู้ทางวิชาการ ในการพิจารณาคุณสมบัติและการกำหนดหลักเกณฑ์การพิจารณาอนุมัติให้ข้าราชการพลเรือน ในสถาบันอุดมศึกษาไปปฏิบัติงานเพื่อเพิ่มพูนความรู้ทางวิชาการ ให้เป็นไปตามระเบียบทบวงมหาวิทยาลัย ว่าด้วยการให้ข้าราชการไปปฏิบัติงานเพื่อเพิ่มพูนความรู้ทางวิชาการ พ.ศ. ๒๕๒๓ แก้ไขเพิ่มเติม ถึงปัจจุบัน (ฉบับที่ ๔) พ.ศ. ๒๕๕๔ เมื่อผู้ฟ้องคดีได้ยื่นคำขออนุมัติไปปฏิบัติงานภายในประเทศ เพื่อเพิ่มพูนความรู้ทางวิชาการ เพื่อทำการวิจัย เรื่อง ปรัชญาประวัติศาสตร์และสังคมของเฮเกล มีกำหนด ๑ ปี นับตั้งแต่วันที่ ๑ สิงหาคม ๒๕๕๗ ถึงวันที่ ๓๑ กรกฎาคม ๒๕๕๘ ต่อคณบดี คณะศิลปศาสตร์ ผ่านรองคณบดีฝ่ายวิชาการและวิจัย ถึงแม้หัวหน้าภาควิชาประวัติศาสตร์ และคณบดีคณะศิลปศาสตร์ซึ่งเป็นผู้บังคับบัญชาชั้นต้นตามมาตรา ๓๗ และมาตรา ๓๑ แห่งพระราชบัญญัติมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ พ.ศ. ๒๕๓๑ ตามลำดับ จะพิจารณาและมีความเห็น ว่าควรอนุมัติให้ผู้ฟ้องคดีไปปฏิบัติงานเพื่อเพิ่มพูนความรู้ทางวิชาการตามคำขอได้ แต่เป็นการพิจารณา ความเหมาะสมตามหลักเกณฑ์ที่กำหนด และเสนอความเห็นเบื้องต้นไปตามลำดับขั้น เพื่อประกอบการพิจารณาของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ซึ่งเป็นผู้ที่มีอำนาจในการพิจารณาอนุมัติ ให้ไปปฏิบัติงานเพื่อเพิ่มพูนความรู้ทางวิชาการตามข้อ ๖ ของระเบียบทบวงมหาวิทยาลัย ว่าด้วยการ ให้ข้าราชการไปปฏิบัติงานเพื่อเพิ่มพูนความรู้ทางวิชาการ พ.ศ. ๒๕๒๓ แก้ไขเพิ่มเติมถึงปัจจุบัน (ฉบับที่ ๔) พ.ศ. ๒๕๕๔ เมื่อรองอธิการบดีฝ่ายวิชาการได้มีหนังสือ ที่ ศธ ๐๕๑๖.๐๖/๑๘๕ ลงวันที่ ๒๘ มกราคม ๒๕๕๘ แจ้งคณบดีคณะศิลปศาสตร์ยุติการขอลาไปปฏิบัติงานเพื่อเพิ่มพูน ความรู้ทางวิชาการของผู้ฟ้องคดี ถือได้ว่าผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ยังไม่ได้อนุมัติให้ผู้ฟ้องคดีไปปฏิบัติงาน เพื่อเพิ่มพูนความรู้ทางวิชาการตามที่ขออนุมัติ

เมื่อผู้ฟ้องคดียังไม่ได้รับอนุมัติจากผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ให้ลาไปปฏิบัติงานเพื่อเพิ่มพูน ความรู้ทางวิชาการ เพื่อทำการวิจัย เรื่อง ปรัชญาประวัติศาสตร์และสังคมของเฮเกล มีกำหนด ๑ ปี

/นับตั้งแต่วันที่...

นับตั้งแต่วันที่ ๑ สิงหาคม ๒๕๕๗ ถึงวันที่ ๓๑ กรกฎาคม ๒๕๕๘ การที่ผู้ฟ้องคดีไม่ได้มาปฏิบัติราชการ ตั้งแต่วันที่ ๑ สิงหาคม ๒๕๕๗ จนถึงวันที่หัวหน้าภาควิชาประวัติศาสตร์มีหนังสือลงวันที่ ๑๘ ธันวาคม ๒๕๕๗ เรียกให้ผู้ฟ้องคดีกลับมาปฏิบัติราชการ ช่วงเวลาดังกล่าวผู้ฟ้องคดีเข้าใจว่า ตนได้รับอนุมัติให้ลาไปปฏิบัติงานเพื่อเพิ่มพูนความรู้ทางวิชาการและอยู่ระหว่างการทำวิจัย จึงยังไม่อาจถือได้ว่าการที่ผู้ฟ้องคดีไม่มาปฏิบัติราชการในช่วงเวลาดังกล่าวเป็นการละทิ้งหน้าที่ราชการ แต่ภายหลังจากนั้น เมื่อหัวหน้าภาควิชาประวัติศาสตร์ได้มีหนังสือลงวันที่ ๑๘ ธันวาคม ๒๕๕๗ เรียกให้ผู้ฟ้องคดีกลับมาปฏิบัติราชการและได้มอบหมายภาระงานสอน ในภาคการศึกษาที่ ๒ ปีการศึกษา ๒๕๕๗ ให้แก่ผู้ฟ้องคดี ๒ รายวิชา และขอให้ส่งงานวิชาการเพื่อทดแทนภาระงานสอน ของภาคการเรียนที่ ๑ ปีการศึกษา ๒๕๕๗ ซึ่งผู้ฟ้องคดียอมรับว่าเมื่อได้รับหนังสือฉบับดังกล่าวแล้ว ผู้ฟ้องคดีจึงได้ยื่นหนังสือลงวันที่ ๑๙ ธันวาคม ๒๕๕๗ ขอลาออกจากราชการตั้งแต่วันที่ ๓๐ ธันวาคม ๒๕๕๗ ประกอบกับคุณสมบัติคณะศิลปศาสตร์ได้มีหนังสือ ด่วน ที่ ศธ ๐๕๑๖.๑๗/๕๖๔๙ ลงวันที่ ๒๖ ธันวาคม ๒๕๕๗ แจ้งผู้ฟ้องคดีให้กลับมาปฏิบัติราชการอีกครั้งหนึ่ง จึงน่าเชื่อว่าผู้ฟ้องคดีได้รับ หนังสือแจ้งจากผู้บังคับบัญชาให้กลับมาปฏิบัติราชการอย่างช้าที่สุดคือวันที่ ๑๙ ธันวาคม ๒๕๕๗ จึงต้องพิจารณาต่อไปว่า การลาออกของผู้ฟ้องคดีจะมีผลในวันใด เห็นว่า เมื่อข้อบังคับ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ ว่าด้วยการลาออกจากราชการ พ.ศ. ๒๕๕๒ ข้อ ๔ ระยะเวลาการยื่น หนังสือขอลาออก วรรคสอง กำหนดว่า ในกรณีมีเหตุผลความจำเป็นพิเศษ อธิการบดีอาจอนุญาต เป็นลายลักษณ์อักษรให้ผู้ที่จะประสงค์จะลาออกจากราชการยื่นหนังสือขอลาออกล่วงหน้าน้อยกว่า สามสิบวันก็ได้ และวรรคสาม กำหนดว่า หนังสือขอลาออกที่ยื่นล่วงหน้าก่อนวันขอลาออกน้อยกว่า สามสิบวัน และไม่ได้รับอนุญาตเป็นลายลักษณ์อักษรจากอธิการบดี... ให้ถือวันถัดจากวันครบกำหนด สามสิบวันนับแต่วันยื่นเป็นวันขอลาออก ซึ่งกรณีของผู้ฟ้องคดีได้ยื่นใบลาออกลงวันที่ ๑๙ ธันวาคม ๒๕๕๗ โดยขอลาออกจากราชการตั้งแต่วันที่ ๓๐ ธันวาคม ๒๕๕๗ เป็นการยื่นหนังสือขอลาออก ล่วงหน้าก่อนวันขอลาออกน้อยกว่าสามสิบวัน แต่ไม่ปรากฏว่าผู้ฟ้องคดีได้รับอนุญาตจากผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ให้ลาออกจากราชการเป็นลายลักษณ์อักษร การลาออกของผู้ฟ้องคดีจึงมีผลเมื่อพ้นวันถัดจาก วันครบกำหนดสามสิบวันนับแต่วันที่ ๑๙ ธันวาคม ๒๕๕๗ ซึ่งเป็นวันยื่นหนังสือขอลาออก คือ วันที่ ๑๘ มกราคม ๒๕๕๘ ตามข้อ ๔ วรรคสาม ของข้อบังคับดังกล่าว และในระหว่างที่การลาออก ยังไม่มีผล ผู้ฟ้องคดีมีหน้าที่จะต้องอยู่ปฏิบัติราชการไปจนกว่าจะได้รับอนุญาตให้ลาออก จากผู้บังคับบัญชา หรือครบกำหนดสามสิบวันนับแต่วันยื่นขอลาออก แต่ข้อเท็จจริงปรากฏว่า ตั้งแต่วันที่ ๑๘ ธันวาคม ๒๕๕๗ ซึ่งเป็นวันที่หัวหน้าภาควิชาประวัติศาสตร์ได้มีหนังสือเรียกให้ ผู้ฟ้องคดีกลับมาปฏิบัติหน้าที่ จนถึงวันที่ ๑๘ มกราคม ๒๕๕๘ ซึ่งเป็นวันที่ผู้ฟ้องคดีลาออก จากราชการ ผู้ฟ้องคดีไม่ได้กลับมาปฏิบัติราชการตามคำสั่งของผู้บังคับบัญชาอีกเลย และไม่ปรากฏว่า

/ในระหว่างนั้น...

ในระหว่างนั้นผู้ฟ้องคดีได้ยื่นเรื่องขอลาประเภทอื่นไว้ อันเป็นการละทิ้งหน้าที่ราชการติดต่อกันในคราวเดียวกันเกินกว่าสิบห้าวัน โดยมีพฤติการณ์แสดงถึงความจงใจไม่ปฏิบัติหน้าที่ราชการตามระเบียบแบบแผนของทางราชการในเรื่องการลาและการปฏิบัติตามคำสั่งผู้บังคับบัญชาซึ่งสั่งในหน้าที่ราชการโดยชอบด้วยกฎหมาย

คดีมีประเด็นพิจารณาต่อไปว่า การที่ผู้ฟ้องคดีละทิ้งหน้าที่ราชการติดต่อกันในคราวเดียวกันเกินกว่าสิบห้าวันมีเหตุผลอันสมควร หรือไม่

โดยที่ผู้ฟ้องคดีอ้างเหตุจำเป็นที่ไม่อาจมาปฏิบัติราชการว่าผู้ฟ้องคดีได้เขียนข้อความแสดงความคิดเห็นให้มีการปฏิรูปสถาบันกษัตริย์ รวมถึงการแก้ไขหรือยกเลิกกฎหมายหมิ่นพระบรมเดชานุภาพ จนเป็นเหตุให้ผู้ฟ้องคดีถูกข่มขู่คุกคาม โดยถูกคนร้ายใช้อาวุธปืนยิงใส่บ้านพักเมื่อวันที่ ๑๒ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๗ ถือเป็นภัยอันตรายต่อชีวิต ร่างกาย และเสรีภาพ ซึ่งภัยอันตรายยังดำรงอยู่เรื่อยมา และเพิ่มขึ้นตามสถานการณ์ทางการเมืองก่อนการยึดอำนาจของ คสช. เมื่อวันที่ ๒๒ พฤษภาคม ๒๕๕๗ หลังการรัฐประหาร คสช. ออกคำสั่งเรียกให้ผู้ฟ้องคดีไปรายงานตัว เมื่อผู้ฟ้องคดีไม่ไปรายงานตัวมีการออกหมายจับผู้ฟ้องคดี และมีการออกหมายจับผู้ฟ้องคดีในข้อหาหมิ่นพระบรมเดชานุภาพอันเป็นความผิดตามมาตรา ๑๑๒ แห่งประมวลกฎหมายอาญา นอกจากนั้น ยังมีการประกาศใช้กฎอัยการศึกซึ่งสามารถควบคุมตัวบุคคลได้ไม่เกิน ๗ วัน กรณีดังกล่าวเป็นภัยคุกคามผู้ฟ้องคดีต่อเนื่องเรื่อยมา เห็นว่า พระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษา พ.ศ. ๒๕๕๗ มาตรา ๓๘ บัญญัติว่า ข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษา ต้องสนับสนุนการปกครองระบอบประชาธิปไตยอันมีพระมหากษัตริย์ทรงเป็นประมุขตามรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทยด้วยความบริสุทธิ์ใจ เหตุผลที่กฎหมายบัญญัติไว้ดังกล่าว เนื่องจากข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษาเป็นผู้ปฏิบัติงานของประเทศ จึงจำเป็นที่จะต้องเป็นผู้เลื่อมใสและสนับสนุนการปกครองในระบบดังกล่าว โดยจะต้องไม่กระทำการในทางคัดค้าน ต่อต้านหรือเป็นปรปักษ์ เพื่อให้การปฏิบัติราชการเป็นไปอย่างเรียบร้อย และจะส่งผลให้ประเทศชาติมีความเจริญก้าวหน้า ในเรื่องทางการเมือง ข้าราชการมีสองสถานะคือในฐานะประชาชน ซึ่งมีสิทธิเสรีภาพที่จะทำสิ่งต่างๆ ที่เกี่ยวข้องกับเรื่องทางการเมืองได้ภายใต้บทบัญญัติตามที่รัฐธรรมนูญและกฎหมายบัญญัติไว้ และอีกสถานะหนึ่งคือ ข้าราชการจะถูกจำกัดบทบาทหน้าที่บางประการ เพื่อให้เหมาะสมกับความเป็นข้าราชการ ทั้งนี้ ข้าราชการจะมีส่วนร่วมทางการเมือง หรือมีความคิดเห็นทางการเมืองอย่างไรถือเป็นเรื่องส่วนตัว การที่ผู้ฟ้องคดีอ้างว่าถูกข่มขู่คุกคาม โดยถูกคนร้ายใช้อาวุธปืนยิงใส่บ้านพักซึ่งเป็นภัยอันตรายต่อชีวิต ร่างกาย และเสรีภาพ เหตุดังกล่าวเกิดขึ้นตั้งแต่วันที่ ๑๒ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๗ ซึ่งเหตุดังกล่าวได้เกิดขึ้นและสิ้นสุดลงแล้ว นอกจากนั้น ผู้ฟ้องคดีไม่ได้ชี้แจงหรือแสดงพยานหลักฐานให้ศาลเห็นว่า

/ยังมีเหตุอื่นใด...

ยังมีเหตุอื่นใดที่ทำให้เห็นว่าผู้ฟ้องคดีมีเหตุผลความจำเป็นถึงขนาดที่จะทำให้ไม่สามารถกลับมาปฏิบัติหน้าที่ราชการได้ ส่วนกรณีที่ผู้ฟ้องคดีอ้างว่า ผู้ฟ้องคดีถูกออกหมายจับกรณีไม่ไปรายงานตัวตามคำสั่งของ คสช. และข้อหาหมิ่นพระบรมเดชานุภาพ เป็นเรื่องที่ผู้ฟ้องคดีต้องไปใช้สิทธิต่อสู้ทางกระบวนการยุติธรรมต่อไป การที่ผู้ฟ้องคดีไม่มาปฏิบัติราชการตามคำสั่งของผู้บังคับบัญชา โดยอ้างว่ามีการประกาศกฎอัยการศึก และเกรงว่าจะไม่ได้รับความเป็นธรรม เหตุดังกล่าวยังถือไม่ได้ว่าเป็นเหตุผลอันสมควรที่จะไม่มาปฏิบัติหน้าที่ราชการ ข้อกล่าวอ้างของผู้ฟ้องคดีดังกล่าวจึงไม่อาจยกขึ้นมาอ้างว่าผู้ฟ้องคดีไม่มีเจตนาละทิ้งหน้าที่ราชการติดต่อในคราวเดียวกันเกินกว่าสิบห้าวันโดยไม่มีเหตุผลอันสมควร ประกอบกับ ผู้ฟ้องคดีรับราชการมานานย่อมทราบดีว่าข้าราชการมีหน้าที่สำคัญคือการมาปฏิบัติหน้าที่ราชการ และการขาดราชการโดยไม่ได้ขออนุญาตลาต่อผู้บังคับบัญชาตามระเบียบที่ทางราชการกำหนดหรือไม่ได้แจ้งเหตุให้ผู้บังคับบัญชาทราบ เป็นการไม่ถูกต้อง ดังนั้น พฤติการณ์ของผู้ฟ้องคดีจึงเป็นการละทิ้งหน้าที่ราชการติดต่อในคราวเดียวกันเป็นเวลาเกินกว่าสิบห้าวัน โดยไม่มีเหตุผลอันสมควร และมีพฤติการณ์แสดงถึงความจงใจไม่ปฏิบัติตามระเบียบของทางราชการ อันเป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรงตามข้อ ๕๕ (๖) ของข้อบังคับมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ ว่าด้วยการดำเนินการทางวินัย การอุทธรณ์ และการร้องทุกข์ พ.ศ. ๒๕๕๑ อุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดีฟังไม่ขึ้น

คดีมีประเด็นที่ต้องวินิจฉัยต่อไปว่า การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ มีคำสั่งมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ ที่ ๓๕๖/๒๕๕๘ ลงวันที่ ๒๓ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๘ ลงโทษไล่ออกจากราชการ เป็นการใช้ดุลพินิจออกคำสั่งที่ชอบด้วยกฎหมายหรือไม่

พิเคราะห์แล้วเห็นว่า พระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษา พ.ศ. ๒๕๔๗ มาตรา ๑๗ วรรคหนึ่ง บัญญัติว่า หลักเกณฑ์และวิธีการบริหารงานบุคคล วินัย และการรักษาวินัย การดำเนินการทางวินัย การออกจากราชการ การอุทธรณ์และการร้องทุกข์ และการพิจารณาตำแหน่งวิชาการ ให้เป็นไปตามที่กำหนดในข้อบังคับของสภาสถาบันอุดมศึกษา และข้อบังคับมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ ว่าด้วยการดำเนินการทางวินัย การอุทธรณ์ และการร้องทุกข์ พ.ศ. ๒๕๕๑ ข้อ ๕๔ วรรคหนึ่ง กำหนดว่า ข้าราชการผู้ใดกระทำความผิดวินัยอย่างร้ายแรงให้ผู้บังคับบัญชาสั่งลงโทษปลดออกหรือไล่ออกจากราชการแล้วแต่กรณี เว้นแต่กรณีทุจริตต่อหน้าที่ราชการให้ผู้บังคับบัญชาสั่งลงโทษไล่ออกจากราชการ วรรคสอง กำหนดว่า ในการพิจารณาสั่งลงโทษไล่ออกถ้ามีเหตุอันควรลดหย่อนจะนำมาประกอบการพิจารณาลดโทษก็ได้ แต่ห้ามมิให้ลดโทษลงต่ำกว่าปลดออก เมื่อได้วินิจฉัยแล้วว่าพฤติการณ์ของผู้ฟ้องคดีเป็นการละทิ้งหน้าที่ราชการติดต่อในคราวเดียวกันเป็นเวลาเกินกว่าสิบห้าวัน โดยไม่มีเหตุผลอันสมควร และมีพฤติการณ์แสดงถึงความจงใจไม่ปฏิบัติตามระเบียบของทางราชการ อันเป็นความผิดวินัย

/อย่างร้ายแรง...

อย่างร้ายแรงตามข้อ ๕๕ (๖) ของข้อบังคับดังกล่าว ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ซึ่งเป็นผู้บังคับบัญชาจึงมีดุลพินิจที่จะสั่งลงโทษปลดออกหรือไล่ออกจากราชการตามข้อ ๕๔ วรรคหนึ่ง ของข้อบังคับเดียวกัน แต่โดยที่การกระทำผิดวินัยกรณีดังกล่าว ได้มีมติคณะรัฐมนตรีเมื่อวันที่ ๒๑ ธันวาคม ๒๕๓๖ ที่แจ้งเวียนตามหนังสือสำนักเลขาธิการคณะรัฐมนตรี ที่ นร ๐๒๐๕/ว ๒๓๔ ลงวันที่ ๒๔ ธันวาคม ๒๕๓๖ กำหนดให้การละทิ้งหน้าที่ราชการติดต่อกันเป็นเวลายาวเกินกว่าสิบห้าวัน โดยไม่มีเหตุผลอันสมควร และไม่กลับมาปฏิบัติราชการอีกเลย เป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรง สมควรลงโทษไล่ออกจากราชการ การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ออกคำสั่งมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ ที่ ๓๕๖/๒๕๕๘ ลงวันที่ ๒๓ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๘ ลงโทษไล่ออกจากราชการ จึงเป็นการใช้ดุลพินิจที่ชอบด้วยกฎหมายแล้ว

สำหรับประเด็นที่ผู้ฟ้องคดีอุทธรณ์ว่า ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ซึ่งเป็นผู้ออกคำสั่งลงโทษผู้ฟ้องคดี และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ซึ่งมีพลเรือเอก ณรงค์ พิพัฒนาศัย เป็นประธาน เป็นหนึ่งในคณะรักษาความสงบแห่งชาติ เป็นผู้พิจารณาอุทธรณ์คำสั่งของผู้ฟ้องคดี มีเหตุที่มีสภาพร้ายแรงอันอาจทำให้การพิจารณาทางปกครองไม่เป็นกลาง เห็นว่า พระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๓๙ มาตรา ๑๖ วรรคหนึ่ง บัญญัติว่า ในกรณีมีเหตุอื่นใดนอกจากที่บัญญัติไว้ในมาตรา ๑๓ เกี่ยวกับเจ้าหน้าที่หรือกรรมการในคณะกรรมการที่มีอำนาจพิจารณาทางปกครองซึ่งมีสภาพร้ายแรงอันอาจทำให้การพิจารณาทางปกครองไม่เป็นกลาง เจ้าหน้าที่หรือกรรมการผู้นั้นจะทำการพิจารณาทางปกครองในเรื่องนั้นไม่ได้ ในการพิจารณาว่าการกระทำของเจ้าหน้าที่หรือกรรมการที่อาจถูกคัดค้านว่าจะทำการพิจารณาทางปกครองไม่ได้ตามมาตรา ๑๖ แห่งพระราชบัญญัติดังกล่าว จึงต้องพิจารณาขอบเขตการใช้อำนาจหน้าที่ของเจ้าหน้าที่นั้นว่ามีความสัมพันธ์กับการพิจารณาทางปกครองถึงขนาดที่จะทำให้ผลการพิจารณาทางปกครองต้องเสียความเป็นกลางหรือไม่ โดยที่คดีนี้ผู้ฟ้องคดีอ้างว่า ผู้ฟ้องคดีถูกกองทัพบกซึ่งเป็นส่วนสำคัญของคณะรักษาความสงบแห่งชาติ (คสช.) แจ้งความดำเนินคดีอาญาข้อหากระทำผิดตามมาตรา ๑๑๒ แห่งประมวลกฎหมายอาญา ย่อมถือว่า คสช. เป็นปฏิปักษ์กับผู้ฟ้องคดี เมื่อศาสตราจารย์ ดร. สมคิด เลิศไพฑูรย์ ซึ่งดำรงตำแหน่งผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ และเป็นผู้ลงนามในคำสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนวินัยและเป็นผู้สั่งลงโทษไล่ออกจากราชการ คำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จึงกระทำโดยเจ้าหน้าที่ผู้มีส่วนได้เสีย ที่ทำให้การพิจารณาทางปกครองไม่เป็นกลาง นั้น เห็นว่า ศาสตราจารย์ ดร. สมคิด ได้รับการแต่งตั้งจาก คสช. ให้เป็นสมาชิกสภานิติบัญญัติแห่งชาติ แต่การแต่งตั้งสมาชิกสภานิติบัญญัติแห่งชาตินั้น เป็นการแต่งตั้งคณะบุคคลจากกลุ่มต่างๆ ทั้งภาครัฐ ภาคเอกชน ภาคสังคม ภาควิชาการ และวิชาชีพ สำหรับภาควิชาการมีการแต่งตั้งอธิการบดีมหาวิทยาลัยของรัฐให้เป็นสมาชิกสภานิติบัญญัติแห่งชาติ จำนวน ๙ ราย ไม่ได้แต่งตั้งเฉพาะศาสตราจารย์ ดร. สมคิด เท่านั้น นอกจากนั้น ในการดำเนินการทางวินัยกับผู้ฟ้องคดีได้ดำเนินการตามขั้นตอนและวิธีการที่กำหนดไว้ตามข้อบังคับมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ ว่าด้วยการดำเนินการ

/ทางวินัย...

ทางวินัย การอุทธรณ์ และการร้องทุกข์ พ.ศ. ๒๕๕๑ โดยผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้มีคำสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบข้อเท็จจริง กรณีมหาวิทยาลัยได้รับรายงานว่า ผู้ฟ้องคดีไม่อยู่ปฏิบัติหน้าที่ราชการที่คณะศิลปศาสตร์โดยมิได้ลาตามระเบียบแบบแผนของทางราชการ ผู้ฟ้องคดีได้รับแจ้งให้มาชี้แจงข้อเท็จจริงต่อคณะกรรมการสอบข้อเท็จจริง ซึ่งผู้ฟ้องคดีไม่ได้เดินทางมาชี้แจงด้วยตนเอง แต่ได้ชี้แจงเป็นหนังสือ และต่อมาผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้มีคำสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนวินัยอย่างร้ายแรงแก่ผู้ฟ้องคดี กรณีละทิ้งหน้าที่ราชการ เมื่อคณะกรรมการสอบสวนทำการสอบสวนแล้วเสร็จ จึงได้รายงานผลการสอบสวนต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ในฐานะผู้ออกคำสั่งแต่งตั้ง โดยเห็นว่าผู้ฟ้องคดีมีพฤติการณ์จงใจไม่ปฏิบัติหน้าที่ราชการตามระเบียบแบบแผนของทางราชการ ในเรื่องการลา และการปฏิบัติตามคำสั่งผู้บังคับบัญชาซึ่งสั่งในหน้าที่ราชการโดยชอบด้วยกฎหมาย ทำให้มหาวิทยาลัยได้รับความเสียหายอย่างร้ายแรงแก่ชื่อเสียงของมหาวิทยาลัย และทรัพย์สินซึ่งเป็นเงินเดือนและเงินสวัสดิการอื่นๆ ที่มหาวิทยาลัยและคณะศิลปศาสตร์ได้จ่ายให้แก่ผู้ฟ้องคดี ในระยะเวลาระหว่างนั้น นอกจากนี้ การที่ผู้ฟ้องคดีไม่ได้มาปฏิบัติราชการตั้งแต่วันที่ ๑ สิงหาคม ๒๕๕๗ จนถึงปัจจุบัน เป็นระยะเวลาเกินกว่าสิบห้าวันโดยมิได้รับอนุมัติการลาไปปฏิบัติงานในประเทศเพื่อเพิ่มพูนความรู้ทางวิชาการ และมีได้มีการลาในเรื่องอื่นใด พฤติการณ์เป็นการละทิ้งหน้าที่ราชการติดต่อกันในคราวเดียวกันเกินกว่าสิบห้าวัน โดยมีพฤติการณ์อันแสดงถึงความจงใจไม่ปฏิบัติตามระเบียบของทางราชการในเรื่องการลา ถือเป็นกรกระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรง เห็นควรลงโทษไล่ออกจากราชการ ตั้งแต่วันที่ ๑ สิงหาคม ๒๕๕๗ ซึ่งเป็นวันละทิ้งหน้าที่ราชการ โดยไม่มีเหตุอันควรลดโทษ เมื่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ พิจารณารายงานผลการสอบสวนแล้ว ได้สั่งการให้รองอธิการบดีฝ่ายกฎหมายเสนอความเห็นประกอบการพิจารณา ซึ่งรองอธิการบดีฝ่ายกฎหมายเสนอความเห็นว่าการพิจารณาสั่งลงโทษไล่ออกจากราชการควรมีผลนับตั้งแต่วันที่ ๑๙ ธันวาคม ๒๕๕๗ เป็นต้นไป และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ เห็นชอบตามความเห็นดังกล่าว การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ มีความเห็นว่าผู้ฟ้องคดีกระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรง เป็นการให้ความเห็นในฐานะผู้มีอำนาจสั่งบรรจุและแต่งตั้งตามมาตรา ๒๘ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษา พ.ศ. ๒๕๔๗ และมีอำนาจสั่งลงโทษวินัยอย่างร้ายแรงตามข้อ ๕๗ ของข้อบังคับดังกล่าว นอกจากนั้น เมื่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้ดำเนินการทางวินัยแล้ว มีหน้าที่ต้องรายงานสภามหาวิทยาลัยเพื่อพิจารณา หากสภามหาวิทยาลัยพิจารณาแล้วเห็นว่า การดำเนินการทางวินัยกับผู้ฟ้องคดีไม่ถูกต้อง ไม่เหมาะสม หรือไม่เป็นธรรม สภามหาวิทยาลัยมีอำนาจสั่งให้ผู้บังคับบัญชาทบทวนการดำเนินการและสั่งการใหม่ให้ถูกต้องเหมาะสม หรือจะพิจารณาแก้ไขเปลี่ยนแปลงโทษและสั่งการให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ดำเนินการต่อไปก็ได้ ตามข้อ ๕๒ วรรคสาม ของข้อบังคับฉบับเดียวกัน อันเป็นการตรวจสอบกลั่นกรองอีกชั้นหนึ่ง เพื่อให้ความเป็นธรรมแก่ผู้ถูกกล่าวหา ส่วนข้ออ้างที่ว่า พลเรือเอก ณรงค์ พิพัฒนาศัย ซึ่งเป็น

/หนึ่งในสมาชิก...

หนึ่งในสมาชิกของ คสช. และเป็นประธานของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ในการพิจารณาอุทธรณ์คำสั่งของผู้ฟ้องคดี เป็นไปได้ยากที่พลเรือเอก ณรงค์ จะปฏิบัติหน้าที่อย่างเป็นกลางปราศจากอคติ นั้น เห็นว่า ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ เป็นคณะกรรมการมีอำนาจหน้าที่เกี่ยวกับการดำเนินการทางวินัย การอุทธรณ์ และการร้องทุกข์ตามมาตรา ๑๔ (๓) แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน ในสถาบันอุดมศึกษา พ.ศ. ๒๕๔๗ ในการประชุมของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ เพื่อพิจารณาวินิจฉัยอุทธรณ์ คำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ที่ลงโทษไล่ออกจากราชการ นั้น ต้องดำเนินการให้เป็นไปตาม มาตรา ๑๕ แห่งพระราชบัญญัติดังกล่าว กล่าวคือ ต้องมีกรรมการมาประชุมไม่น้อยกว่ากึ่งหนึ่งของจำนวนกรรมการทั้งหมดจึงจะเป็นองค์ประชุม และในการวินิจฉัยชี้ขาดของที่ประชุม ให้ถือเสียงข้างมาก กรรมการคนหนึ่งให้มีเสียงหนึ่งในการลงคะแนน ถ้ามีคะแนนเสียงเท่ากัน ให้ประธานในที่ประชุมออกเสียงเพิ่มขึ้นอีกเสียงหนึ่งเป็นเสียงชี้ขาด ในการพิจารณาอุทธรณ์คำสั่ง ลงโทษทางวินัยของผู้ฟ้องคดี นั้น คณะอนุกรรมการเกี่ยวกับอุทธรณ์ ร้องทุกข์ และจรรยาบรรณ ได้พิจารณาในการประชุมครั้งที่ ๔/๒๕๕๘ เมื่อวันที่ ๒๒ เมษายน ๒๕๕๘ แล้วเห็นว่า อุทธรณ์ฟังไม่ขึ้น เห็นควรยกอุทธรณ์ และได้เสนอผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ พิจารณาในการประชุมครั้งที่ ๕/๒๕๕๘ เมื่อวันที่ ๒๗ พฤษภาคม ๒๕๕๘ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ พิจารณาแล้วมีมติให้ยกอุทธรณ์ จากข้อเท็จจริงดังกล่าว ไม่ปรากฏเหตุว่า การปฏิบัติหน้าที่ของพลเรือเอก ณรงค์ ในฐานะประธานของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ มีเหตุที่มีสภาพร้ายแรงที่จะทำให้การพิจารณาอุทธรณ์คำสั่งลงโทษผู้ฟ้องคดีไม่เป็นกลางตามที่ ผู้ฟ้องคดีอ้าง ประกอบกับองค์ประกอบของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ประกอบด้วย กรรมการโดยตำแหน่ง จำนวน ๒ คน กรรมการซึ่งแต่งตั้งจากนายกสภาสถาบันอุดมศึกษาสองคน อธิการบดี สถาบันอุดมศึกษาสองคน และผู้แทนข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษาสองคน เป็นกรรมการ และกรรมการแต่งตั้งจากผู้ทรงคุณวุฒิ ไม่น้อยกว่าแปดคนแต่ไม่เกินสิบคน เป็นกรรมการ การที่ผู้ฟ้องคดีเกรงว่าพลเรือเอก ณรงค์ จะปฏิบัติหน้าที่ไม่เป็นกลางเป็นเพียง ความวิตกกังวลของผู้ฟ้องคดีเท่านั้น ดังนั้น การที่ศาสตราจารย์ ดร. สมคิด ได้รับการแต่งตั้งให้เป็น สมาชิกสภานิติบัญญัติแห่งชาติ และพลเรือเอก ณรงค์ ซึ่งเป็นประธานของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ เป็น หนึ่งในสมาชิกของ คสช. ยังไม่อาจถือได้ว่ามีเหตุที่มีสภาพร้ายแรงอันอาจทำให้การพิจารณาทางปกครอง ไม่เป็นกลางตามมาตรา ๑๖ แห่งพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๓๙ อุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดีในประเด็นนี้ฟังไม่ขึ้นเช่นกัน

คดีมีประเด็นที่ต้องวินิจฉัยเป็นประการสุดท้ายว่า การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ พิจารณาอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดีในการประชุมครั้งที่ ๕/๒๕๕๘ เมื่อวันที่ ๒๗ พฤษภาคม ๒๕๕๘ แล้วมีมติให้ยกอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดี เป็นคำสั่งที่ชอบด้วยกฎหมาย หรือไม่

เมื่อได้วินิจฉัยแล้วว่า คำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ที่ ๓๕๖/๒๕๕๘ ลงวันที่ ๒๓ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๘ ที่ลงโทษไล่ออกจากราชการเป็นคำสั่งที่ชอบด้วยกฎหมายแล้ว

/การที่...

การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ พิจารณาในการประชุมครั้งที่ ๕/๒๕๕๘ เมื่อวันที่ ๒๗ พฤษภาคม ๒๕๕๘ แล้ว มีมติให้ยกอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดี โดยอาศัยเหตุผลเดียวกันและแจ้งผู้ฟ้องคดีทราบตามหนังสือ สำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษา ที่ ศธ ๐๕๙๒(๓)๑.๙/๖๒๖๖ ลงวันที่ ๙ มิถุนายน ๒๕๕๘ จึงเป็นมติที่ชอบด้วยกฎหมายเช่นกัน

การที่ศาลปกครองชั้นต้นพิพากษาเพิกถอนคำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ตามคำสั่ง มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ ที่ ๓๕๖/๒๕๕๘ ลงวันที่ ๒๓ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๘ ที่ลงโทษไล่ออกผู้ฟ้องคดี ออกจากราชการ และเพิกถอนคำวินิจฉัยอุทธรณ์ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ที่ให้ยกอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดี โดยให้มีผลย้อนหลังไปตั้งแต่วันที่มิคำสั่งและคำวินิจฉัยดังกล่าว นั้น ศาลปกครองสูงสุด ไม่เห็นพ้องด้วย

พิพากษากลับคำพิพากษาของศาลปกครองชั้นต้น เป็นยกฟ้อง

นางศิริวรรณ จุลโพธิ์
ตุลาการศาลปกครองสูงสุด

ตุลาการเจ้าของสำนวน

นายอนุพงศ์ สุขเกษม
ตุลาการหัวหน้าคณะศาลปกครองสูงสุด

ตุลาการหัวหน้าคณะ

นายฤทัย หงส์สิริ
ตุลาการศาลปกครองสูงสุด
ช่วยทำงานชั่วคราวในตำแหน่ง ตุลาการหัวหน้าคณะศาลปกครองสูงสุด

นายภีร์ตัน เจียรนัย
ตุลาการศาลปกครองสูงสุด

นายวชิระ ชอบแต่ง
ตุลาการศาลปกครองสูงสุด

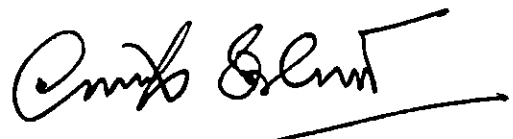
๖๘

ตุลาการผู้แถลงคดี : นายวิชัย พจนโพธา

มีบันทึกประธานศาลปกครองสูงสุด
กรณีตุลาการศาลปกครองมีเหตุจำเป็น
ไม่สามารถลงลายมือชื่อได้

ข้าพเจ้าขอรับรองว่า คดีหมายเลขดำที่ อบ. ๑๔๖/๒๕๕๙ หมายเลขแดงที่
อบ. ๒๔๖/๒๕๖๒ ได้ทำคำพิพากษาโดย นายฤทัย หงส์สิริ ตุลาการศาลปกครองสูงสุด
ช่วยทำงานชั่วคราวในตำแหน่ง ตุลาการหัวหน้าคณะศาลปกครองสูงสุด และนางศิริวรรณ จุลโพธิ์
ตุลาการศาลปกครองสูงสุด ซึ่งร่วมประชุมปรึกษาเป็นองค์คณะ และได้ลงลายมือชื่อไว้แล้ว
ในต้นร่างคำพิพากษา แต่เนื่องจาก นายฤทัย หงส์สิริ เจ็บป่วย และนางศิริวรรณ จุลโพธิ์ พ้นจาก
ตำแหน่งตามมาตรา ๒๑ วรรคหนึ่ง (๓) ประกอบกับมาตรา ๓๑ วรรคสาม แห่งพระราชบัญญัติ
จัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๕๒ ซึ่งเป็นเหตุจำเป็นอันมิอาจก้าวล่วงได้
ทำให้ไม่สามารถลงลายมือชื่อในคำพิพากษานี้ ตามข้อ ๗ แห่งระเบียบของที่ประชุมใหญ่ตุลาการ
ในศาลปกครองสูงสุด ว่าด้วยองค์คณะ การจ่ายสำนวน การโอนคดี การปฏิบัติหน้าที่ของตุลาการ
ในคดีปกครอง การคัดค้านตุลาการศาลปกครอง การปฏิบัติหน้าที่ของพนักงานคดีปกครอง และ
การมอบอำนาจให้ดำเนินคดีปกครองแทน พ.ศ. ๒๕๕๔ จึงบันทึกไว้เป็นสำคัญ

(นายวรพจน์ วิสрутพิชัย)
ประธานศาลปกครองสูงสุด